

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

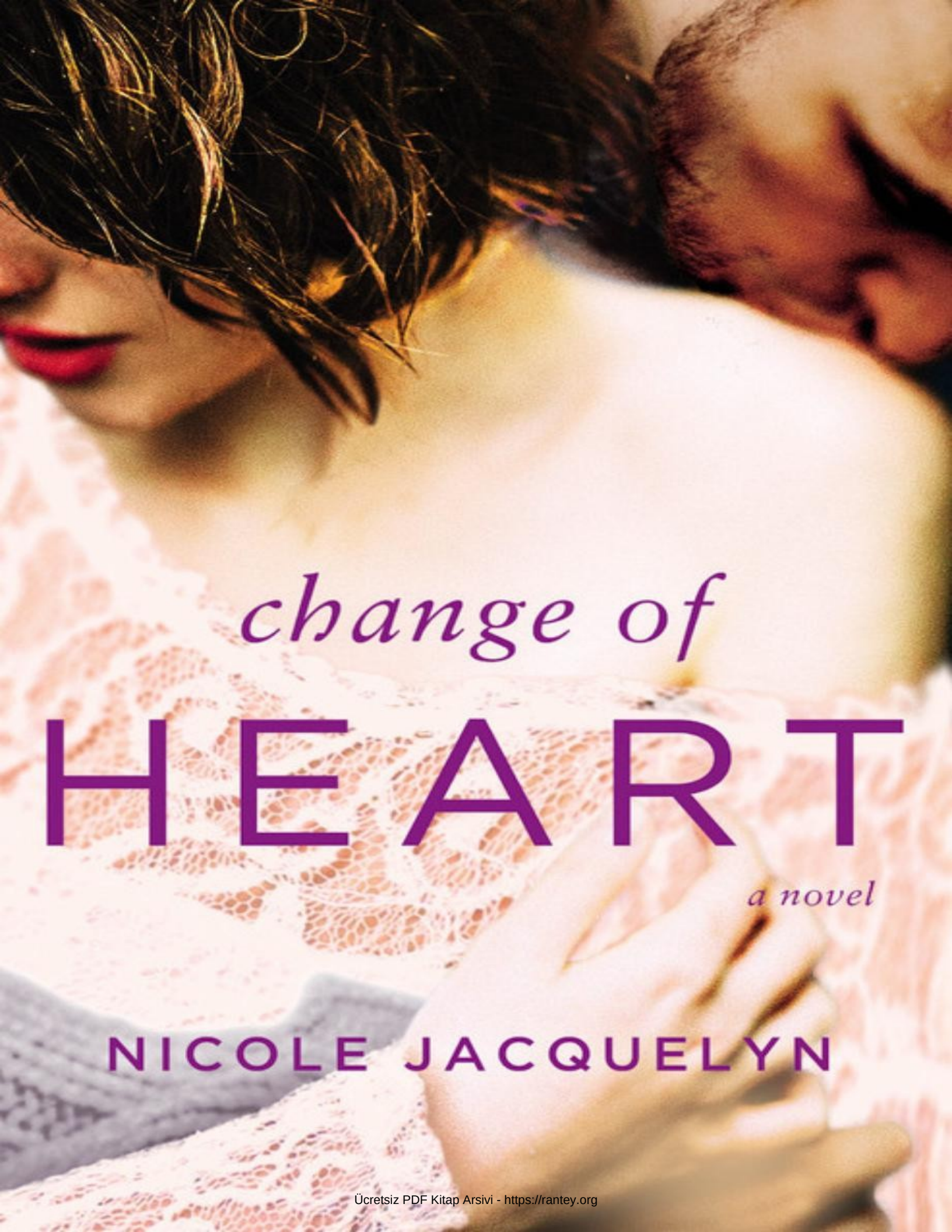
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

change of
HEART

a novel

NICOLE JACQUELYN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

change of HEART

NICOLE JACQUELYN

FOREVER

New York Boston

[Okumaya Başlayın](#)
[*Kalbimi Kırma*'dan bir Alıntı](#)
[İçindekiler](#)
[Haber](#)
[Bültenleri Telif](#)
[Hakkı Sayfası](#)

Hachette Book Group özgür ifade hakkını ve telif haklarının değerini desteklemektedir. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretmeye teşvik etmektir.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır.

Kitaptan materyal kullanmak için izin almak istiyorsanız (inceleme amacı dışında), lütfen permissions@hbgusa.com adresiyle iletişime geçin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

*Bu hikâyenin yazılmasına vesile olan kız kardeşime ve
enişteme. Sizler her gün ebeveyn olmanın genetikle çok
az ilgisi olduğunu ve her şeyin
aşkla yapmak.*

Teşekkür_____

Kafamdaki karakterler yüzünden dikkatim tamamen dağılmışken bile beni motive eden ve neşelendiren kızlarıma teşekkür ederim. Sizi seviyorum çocuklar! Arkamı kollayan aileme ve kız kardeşime. Her zaman. Her zaman. Bunu siz olmadan yapamazdım.

Nikki'ye, sağ kolum olan ve beni yolda tutan kişiye. Geri bildiriminiz ve daha da önemlisi dostluğunuz için milyonlarca kez teşekkür ederim.

Bana binlerce kapı açan Ashley'e, gecenin birinde saçmalamamı dinlediği için Toni'ye ve ilk kitabıma şans verdiği için sonsuza dek teşekkür edeceğim Donna'ya teşekkür ederim.

Bu karakterleri çocukları gibi savunmaya devam eden menajerim Marisa'ya ve bu kitabı en az benim kadar seven editörüm Alex'e teşekkür ederim.

Beni buraya kadar getiren okurlarıma ve blog yazarlarına çok şey borçluyum. Bunu asla unutmayacağım.

Önsöz

Anita

On altı yaşında

İnsanlar iyi şeyleri hep yatak odalarında saklarlar.

Sanki görünmez bir güç alanının başkalarının büyük dildoyu ya da şifonyerlerinin üst çekmecesindeki küçük ot zulasını bulmasını engellediğine inanıyorlardı. Yanlış. Beni gözetlemekten alıkoyan tek şey asma kilitler ve Dobermanlar'dı ve onlar bile atlatılabilirdi.

Pahalı şeylere hiç bakmadım. Yaşadığım koruyucu ailelerin çoğunda pahalı eşyalar yoktu ve olsa bile benim işime yaramazdı. Ne yapacaktım, çalıntı mücevherleri rehin mi bırakacaktım? O kadar aptal değildim.

Sokaklarda yaşamayı da planlamıyordum. Bunu bir kez denemiştim.

On dört yaşında, bir buçuk metreden biraz uzun ve yüz kilodan az olan bir kızın, kendisinden daha iri, daha güçlü ve bu işi ondan çok daha uzun süredir yapan diğer evsizlerden dayak yemeden dışarıda yaşama şansı yoktu. Diğerlerini, bana biraz fazla iyi davrananları hatırlamak bile istemiyordum.

Hayır, koruyucu ailede kalırdım. Çoğunlukla, birlikte yaşadığım aileler o kadar da kötü değildi. Elbette, birçoğu devletin benim bakımım için verdiği para için bu işin içindeydi ve ara sıra içki sorunu veya porno bağımlılığı olabilirdi, ancak yaşadığım yedi evde, bilerek terk ettiğim sadece bir tane vardı. Aşırı becerikli koruyucu babanın eroin zulasını bulduğumda polisi aradığım için suçluluk hissetmemiştim. Benim için yeni bir koruyucu aile.

O küçük kaçış külçesini nerede bulduğumu tahmin edebilirsiniz. Evet, yatak odası.

Yeni koruyucu ailemin kral yatağının sağında duran komodinin çekmecesini açarken kendi kendime sııttım. Gözlerimi bir çift gözlük, bir dizi prezervatif, kırık bir kolye, birkaç düğme, bir aşk romanı ve kayganlaştırmacı karşıladı. Ürperdim ama çekmeceyi kapattım. İğrençti ama sıra dışı bir şey değildi.

Şifonyeri ve komodini çoktan aramıştım ama hiçbir şey bulamamıştım. İlginç şeyleri nereye saklamışlardı? Kaldıraca ihtiyacım vardı, lanet olsun.

Dolaba doğru bir adım attığımda arkamdan derin bir ses "Burada ne halt ediyorsun?" dedi.

Kahretsin.

"Tuvaleti mi arıyorsun?" Aşırı masum bir ses tonuyla cevap verdim.

Yatak odasının kapısında duran adamın gözleriyle karşılaşmak için yavaşça döndüm. Tanrım, bu Bram'dı. Beni yakalayanın, üvey ailemin evlatlık ikiz oğlu olması benim şansımdı. Diğer ikiz, Alex, gülerek beni yaşıma göre çok büyük olan bir boyunduruk altına alır ve odadan dışarı sürüklerdi.

Öte yandan bu kardeş bir sorun olacaktı. İkisi o kadar farklıydı ki kardeş olmaları bile şaşırtıcıydı, tek yumurta ikizlerinden bahsetmiyorum bile. Kimse birini diğeriyle karıştırmazdı zaten. Alex eğlenceli, mutlu ve güler yüzlüken, Bram tam bir pislikti. Ve bunu mümkün olan en nazik şekilde söyledim.

Sürekli kızgın ve çatık kaşlıydı. Sanki tüm dünya onu hayal kırıklığına uğratmıştı ve artık hiçbir şeyden zevk alıyormuş gibi davranacak zamanı yoktu. *Evet, kulübe katıl dostum.*

Birkaç saniye yüzüne baktım, içine düştüğüm bu durumdan kendimi kurtarabilecek miyim diye düşünürken, Bram hızlı bir adım atarak bileğimden tuttu ve beni yatak odasından dışarı çıkardı.

Hayır. Bundan kurtulamıyordum.

"Ne aldın?" diye tısladı ve beni koridorda birkaç adım geriye iterken bana ters ters baktı.

"Yok bir şey," dedim bileğimi ovuşturarak.

Kendimi sokaklardan anlayan biri olarak görüyordum ve Bram'in bana zarar vereceğini falan düşünmüyordum ama adam gerçekten çok korkutucuydu. Neredeyse benden bir karış uzundu, geniş omuzları ve yetişkin olduğu gerçeğini vurgulayan saat beş yönündeki gölgesi vardı. On dokuz yaşında, ikisi de

Çocuklar bizimle aynı evde yaşıyorlardı, ancak müstakil garajda bir daireyi paylaşıyorlardı, bu da onları oldukça sık gördüğüm anlamına geliyordu.

Çok sık.

"Burada ne yapıyorsun?" Oturma odasına doğru ilerlemek için ondan uzaklaşarak sordum. Gerginlik suçluluk gibi görünebilirdi ve etrafa hızlıca göz atmaktan başka hiçbir şeyden suçlu olmadığım için, beni korkuttuğunu bilmesine izin vermeyecektim. "Senin işte falan olman gerekmiyor muydu?"

İşte olması gerektiğini biliyordum. Herkesin programını biliyordum; bu yüzden her şeyi öğrenmenin güvenli olduğunu düşünmüştüm. Evans'ların evinde kalalı iki haftadan biraz fazla olmuştu ama her şey gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu. Bakıcı annem Liz, kızı Katie'yi Noel alışverişi için şehre götürdüğünde ve çocuklar da o gün için tomruk ofisinde olduklarında, her şeyin yolunda olduğunu düşünmüştüm.

Oturma odasının girişine ancak varmıştım ki eller bir kez daha beni kavradı ve hareketimi durdurdu.

"Ne aldın sen?" Ben uzaklaşmaya çalışırken Bram tekrar sordu.

Beni hafifçe salladı ve yüzünü ona dönmem için sarstı ve önceki tüm kabadayılığım bir anda yok oldu.

"Ben bir şey almadım," diye fısıldadım kısık sesle, ellerine vururken çenemi kaldırdım.

"Bu boku yiyen ilk çocuk sen misin sanıyorsun?" diye sertçe sordu sıkılmış dişlerinin arasından. "Ailem seni yanına aldı, sana bir şeyler aldı, karnını doyurdu ve sen onlardan çaldın öyle mi?"

"Ben hiçbir şey almadım!" Zorla yutkunarak tekrarladım.

Bram'ın ellerinden biri omzumdan inip karnımın önünden aşağı kayarak kalçamın kenarından sırtıma doğru ilerlediğinde tamamen donup kaldım. Dizlerinin üzerine çöküp her bir pantolon paçasını kaldırarak köhne çoraplarımın içini kontrol ettiğinde yerimden kıpırdamadım ve parmaklarını önce kotumun ön ceplerine, sonra da arka ceplerine soktuğunda zar zor nefes aldım.

Elleri tekrar yukarı kalktığında, görüşüm oksijensizlikten bulanıklaşmaya başladı ve tam avucu göğüslerimin arasından aşağı kayarken, yüksek sesli bir hıçkırıya dönüşen büyük bir nefes aldım.

"Anita mı?" Bram şaşkınlıkla sordu, elleri havada geriye doğru çılgınca bir adım atarken ellerini bıraktı.

"Sana hiçbir şey almadığımı söylemiştim," diye mırıldandım, yaşlarla bulanıklaşmış gözlerle ona bakarken. "Sana söylemiştim."

"Özür dilerim. Annemlerin odasıındaydın," diye kekeleydi, yüz ifadesi daha önce hiç görmediğim kadar yumuşaktı.

Tişörtümün uzun kollarıyla yüzümü sildim ve geriye doğru ilerledim, beni durdurmaya çalışıp çalışmayacağına dair herhangi bir işaret için onu yakından izledim. Sonunda nefes alış verişimi kontrol altına aldığımda konuştum. "Eğer bana bir daha dokunursan, seni öldürürüm."

Döndüm ve odama doğru koştum, beni takip ettiğini duyamasam da hiç yavaşlamadım.

Sonra, hiçbir şey olmamış gibi davrandık. O beni ispiyonlamadı, ben de ailesine bana asıldığını söylemedim. Yine de sessizliğimiz bir ateşkes değildi; savaş hatları açıkça çizilmişti.

Bölüm 1

Abraham

On dört yıl sonra

Senin beş torunun var anne. Onlardan birkaçı benimmiş gibi davran," dedim annemin başının yan tarafına bir öpücük kondurarak.

"Bu işler böyle yürümüyor," dedi hayal kırıklığıyla ve yanımdan geçip mutfağa doğru ilerlerken beni hafifçe çimdikledi.

Son beş yıldır aynı konuşmayı yapıyorduk ve benim cevabım hiç değişmemişti. Çocuk istemiyordum. Yeğenlerimi sevmediğimden değil, seviyordum. Sadece kendime ait bir çocuk sahibi olmanın sorumluluğunu almak istemiyordum. Havalı Noel hediyeleri alan ve canım istediğinde çocukları balığa götüren, sonra da onları aileleriyle birlikte evlerine gönderen amca olmaktan mutluydum.

"Neden sorup duruyorsun?" diye seslendi arka kapıdan bir ses ve çenemi sıktı. "Bram'ın kimseyi kendisini sevdiği kadar sevmeyeceğini biliyorsun."

"Anita," diye azarladı annem ekşi bir bakışla.

"Bunu senin söylemen ilginç," diye mırıldandım, odaya giren ince kadına bakarken kendimi destekledim.

"Bu da ne demek şimdi?" Anita elindeki poşeti sertçe masanın üzerine bırakarak sordu.

"Eteklerini çekiştiren bir çocuk görmedim," diye karşılık verdim.

Anita'nın gözleri bir an için acıyla irileşti. "Etek giymiyorum," diye aptalca tısladı, topuğunun üzerinde döndü ve neredeyse koşarak mutfaktan çıktı.

Gidişini izledim, sonra şaşkınlıkla anneme baktım. *Ne oluyor lan?*

"Tanrım, Abraham," dedi annem, yanımdan geçerken başını sallayarak. "İkinizin neden birbirinizi görmezden gelemediğinizi anlamıyorum."

Orada bir dakika aptal gibi durdum, sonra oturma odasına doğru onları takip ettim, annemin sesini duyduğumda duvarın hemen diğer tarafında durdum.

"İyi misin?" Annem sordu.

Sulu bir kıkırdama ona cevap verdi. "Biliyorsun o sadece-"

"Daha azını beklemiyorum anne. Ben iyiyim," dedi Anita boğuk bir sesle. Duvara sertçe yaslandım ve gözlerimi kapattım. *Kahretsin*. Sorunun ne olduğundan emin değildim ama ağladığını biliyordum. Sesi normalde boğuktu -birden fazla kez iyi bir telefon seks operatörü olacağını belirtmiştim- ama annemi fırçalarken sesi bin kat artmıştı.

"Eğer-" dedi annem, Ani konuşurken sözleri kesildi. "Ben iyiyim. Söz veriyorum."

Ben yerimden kıpırdayamadan Anita oturma odasından çıktı ve ön kapı ardına kadar açılarak kuzenim Trevor'ın içeri süzüldüğünü gösterdi.

"Trev!" Anita ona doğru koşarak bağırdı.

"Hey," dedi homurdanarak, Ani üzerine atlayıp kollarını boynuna, bacaklarını da beline dolayınca.

Midem bulandı.

"Neyin var? Ağlıyor musun?" diye sordu usulca kollarını ona sararken.

Ani ona cevap verirken sesi boğuktu, bu yüzden ne dediğini duyamadım, ama eli yatıştırıcı bir şekilde sırtında aşağı yukarı gezinmeye başladığı anda canıma tak etmişti. Tanrı aşkına, ailemin girişindeydik ve onu duvara yaslayıp sikmek üzereymiş gibi görünüyordu.

Trev'in gözlerini üzerime çekerek homurdandım. Dönüp odadan çıkarken omzunun üzerinden bana gönderdiği bakışı görmezden geldim.

* * *

"Yeni site nasıl gidiyor?" Annem yemek masasındaki sessizliği bozmak için her şeyi denedi.

Biz daha çocukken ailemin evinde Cuma akşamları yemek yemek bir gelenek haline gelmişti. Tüm arkadaşlarımız Pazar gecesi akşam yemeği için evde olmak, akşamdan kalma kışlarını masaya sürüklemek zorundayken, ebeveynlerimiz hafta sonu çılgınlaşmadan önce bizi bir aile olarak oturtmanın bizi hizada tutmanın daha iyi bir yolu olacağına karar vermişti. Haksız da sayılmazlardı. Hafta sonunun başında anne babanızla masaya oturmak, hafta sonunun geri kalanında işleri berbat etmemeniz için iyi bir hatırlatıcıydı.

Hepimiz büyüüp taşınmadan önce bir süre ailemin yemek masasının etrafında on bir kişi tıkiş tıkiş oturmuştuk. Annem ve babam, ben, ikiz kardeşim Alex, küçük kız kardeşim Katie ve yan evdeki teyzem Ellie ve eniştem Mike ile oğulları Trevor, Henry ve üvey oğulları Shane. Anita, ben taşındıktan sonra ama kardeşim Alex askere gitmeden önce taşınmıştı.

Neden hep annemle babamın evinde yemek yediğimizden emin değildim ama kendimi bildim bileli bu böyleydi. Ellie Teyze genellikle anneme yardım etmek için gelir, bazen yemek pişirirken tüm mutfağı ele geçirirdi ama biz nadiren Mike Amca ve Ellie Teyze'nin evinde yemek yerdik. Belki de hepimiz evde olduğumuzda Ellie'nin yemek masasına bile sığmadığımız içindi, gerçi hepimizi aynı anda aynı yerde toplamak artık nadiren oluyordu.

Artık hepimiz ülkenin dört bir yanına dağılmıştık. Küçük kız kardeşim Katie yıllar önce San Diego'ya taşınmış ve orada deniz piyadeleriyle birlikte görev yapan Shane ile evlenmişti. Henry de kendi deniz birliğiyle oradaydı. Kardeşim Alex biz neredeyse yirmi yaşındayken orduya katılmıştı ve Missouri'de görev yapıyordu. Oregon'da ailemizle birlikte sadece Trevor, Ani ve ben kalmıştık.

Ayrıca ailemizin tomrukçuluk işine ilgi gösteren tek kişi de bizdik.

"Yeni şantiye iyi gidiyor," diye mırıldandı babam ağzına daha fazla yemek tikiştirirken. "Her şey programa uygun gidiyor."

"Bu çok iyi," dedi annem neşeyle. "Katie geldiğinde belki biraz ara verebilirsiniz."

Başımı kaldırdım ve Ani'ninkinin de aynı şeyi yaptığını gördüm. "Kate ne zaman geliyor?"

"Gelecek ay için bilet bulacağını söyledi. Sanırım havayollarından birinde indirim falan var," diye gülümseyerek cevap verdi annem.

Trevor kıkırdarak, "Bütün o ufaklıklarla birlikte buna ihtiyacı olacak," dedi.

"Siz çocukken neden hiçbir yere gitmediğimizi sanıyorsunuz?" Babam bir servis tepsisi almak için öne doğru eğilerek Trevor'a sordu.

"Babanız ve ben, siz çocukları tatile götürmek istiyorsak, bir yolcu minibüsü kiralayıp sizi götürmemiz gerektiğini erkenden fark ettik. Uçmak çok pahalı."

"Rushmore Dağı'nı görmeye gittiğimiz zamanı hatırlıyor musun?" Trev'e sırtarak sordum.

Trevor başını sallayarak, "Eğlenceli bir yolculuktu," dedi. "Henry her iki yüz milde bir üzerime kusmasaydı daha iyi olurdu."

Anita homurdandı ve ben de gülmekten kendimi alamadım. Yol boyunca tüm camları indirerek gitmek zorunda kalmıştık, çok kötü kokuyordu.

"Zavallı Henry," dedi annem sırtarak. "Bu çocuğu hep araba tutar." "Ve ben hep onun yanında oturmak zorunda kalıyordum!"

Trevor sızlandı.

"Kusanın yanında oturmuyordum. O *senin* kardeşin," dedim ciddi bir şekilde, tabağımdan başımı kaldırıp Ani'nin gözlerine bakarak.

Gülümsüyordu ama küçük bir gülümsemeydi. İnsanın şakanın bir parçası olmadığına ama yerinde görünmemek için gerçekten çok çabaladığında takındığı türden bir gülümseme.

Ağzım kapandı.

Annem sandalyesinde arkasına yaslanarak, "En azından Katie ve Shane'in çocuklarından hiçbiri taşıt tutması yaşamıyor," dedi.

Ani sonunda anneme gülümseyerek, "Katie'nin o yolu tekrar gitmesine imkân yok," diye araya girdi. "En son eve döndüklerinde, bin kere durmak zorunda kaldıkları için iki kat daha uzun sürdüğünü söyledi."

"Küçük mesaneler," dedi babam ve hepimizi kıkırdattı.

Saatime baktım ve tabağımı geri ittim. "Yemek için teşekkürler anne."

"Şimdiden gidiyor musun?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

"Bu akşam için planlarım var. Onları değiştiremem," diye cevap verdim, yerimden kalkıp tabağımı ve bardağımı aldım. "Gitmeden önce masayı temizleyeyim."

Annem biraz homurdandı ama arkasına yaslandı ve Trevor'la benim, hâlâ yemek yemekte olan babamın etrafındaki masayı toplamamıza izin verdi. Her zaman yemekten sonra annemin ortalığı toplamasına yardım etmeye çalışırdım, en azından biz çok az çocuk olduğumuzda. Katie ya da Alex evdeyken, nasıl temizlik yapılacağı hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi davranırdım, böylece bulaşıklar onlara kalırdı. Bu kadar çok aileden

kurtuldukları için bunu hak etmişlerdi.

Akşam yemekleri.

"Dostum, Ani'nin üzerine fazla gitmemelisin," diye mırıldandı Trevor, biz lavaboda birbirimizin etrafında çalışırken. "Son zamanlarda pek iyi değil."

"Şaka mı yapıyorsun?" Şaşkınlıkla ona baktım. "Bu saçmalığı o başlattı." "Sadece bir adım geri çekil."

"Yanlış ağaca havlıyorsun, Trev," diye cevap verdim, ellerimi bir havluya kurulayarak. "Veriyor ama alamıyor mu? Bir rahat bırakın beni."

"Sadece biraz sakın ol diyorum. Son zamanlarda beni kızdırmaya başladın."

"Şimdi de onun koruyucusu mu oldun? Ani'yle aranızda bir şey mi var?" Dönüp ona bakarak sordum. Bu soru aptalcaydı ve ağzımdan çıktığı anda pişman oldum.

"Bu bir sorun olur mu?"

"Hayır," dedim dişlerimin arasından. "Ne istiyorsan onu yap." "Bazen tam bir pislik oluyorsun, Abraham." Trev iç çekti ve elini salladı. Başını. "Ani'yle aramda bir şey yok, dangalaklar. Ama yine de bırakmazsan kıcına tekmeyi basarım."

O daha tek kelime edemeden mutfaktan çıktım. Çok kızmışım. Bu saçmalığı Ani'yle hiç başlatmamıştım, hep o çenesini çalıştırırdı. Tanrım, kadın bana laf sokmadan beş dakika bile duramıyordu ve bu çocukluğumuzdan beri böyleydi. Onu önemsiyor muydum? Tabii ki önemsiyordum. On beş yıldan uzun bir süredir hayatınızda olan birini umursamamak zordu ama bu yatıp beni ezip geçmesine izin vereceğim anlamına gelmiyordu.

Onu Trevor'la birlikte düşünmenin neden içimi titrettiğini düşünmek istemiyordum.

"Ben gidiyorum," dedim anneme sessizce ve ona hızlıca sarıldım.

"Hızlı bir temizlik oldu," diye cevap verdi sırtımı sıvazlayarak.

"Sana planlarım olduğunu söylemiştim. Önümüzdeki birkaç gün içinde görüşürüz."

Ani'ye, halama ve enişteme başımla selam verdim, sonra eve doğru ilerlerken babamın omzunu sıvazladım. Zamanında yetişmek istiyorsam kıcıımı kaldırmam gerekecekti.

Bölüm 2

Anita

Dikkatimi dağıtıyordum. Aptalcaydı. Bram'i Portland şehir merkezinin sokaklarında takip etmemem gerektiğini biliyordum ama evden bu kadar aceleyle çıkınca merak ettim.

Tamam, nereye gittiğini bilmek için *ölüyordum*.

Bram pek sosyal biri sayılmazdı. Sahip olduğu arkadaş sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi ve eve hiç kadın getirmemişti. Elbette, onu yerel barlardan birinden piliçlerle çıkarken görmüştüm ama onları bizimle hiç tanıştırmamıştı. Cuma akşamı saat sekizde nereye gidiyordu?

Bram bir barın karşısına paralel park ederken aklımı asıl endişelenmem *gereken* şeylerden uzaklaştırarak bu sorunun beynimde dönüp durmasına izin verdim. *Bu da ne böyle?* Sokakta başka pek bir şey yoktu, bu yüzden oraya gitmesi gerektiğini biliyordum, ama neden?

Köşeyi döndükten sonra, şimdiye kadar yapılmış en küçük park yerine park ettim ve barın girişine doğru koştum. Bram çoktan içeri girmişti ve girişin yanında sigara içen müşterilere baktığımda homurdandım ve kendime baktım. Kot pantolonum ve flanel gömleğim Evans'ların evindeki akşam yemeği için mükemmeldi ama içeri girmeye çalışırsam göze batacaktım.

Üstümün düğmelerini açarken köşeden hızla geri döndüm ve sokağın aşağısındaki evsiz bir adamın kurt ıslığı çalmasına neden oldum. *Tanrım*. Bir gözümü kaldırımda oturan adamdan ayırmadan gömleğimi omuzlarımdan aşağı indirip belime bağladım ve üzerimde siyah bir tişört kaldı. Bu işe yarayacaktır. Belimden eğildim ve parmaklarımı kısa, siyah saçlarımın arasından geçirdim, sonra tekrar ayağa kalktım

Burnumun içine uzandım ve septum piercingimi görünür olacak şekilde aşağı çektim. Dan ve Liz'in yanındayken tutucu kolayca gizlenebiliyordu ve ikisinin de piercing taktırdığımı bildiklerini sanmıyordum. Çok hoşuma gitmişti, çok havalı göründüğünü düşünüyordum ama eski koruyucu ailem bunu gerçekten istemiyordu ve ben de onların "güzel yüzüm" hakkındaki nazik ama azarlayıcı yorumlarıyla uğraşmak istemiyordum. Üniversite ikinci sınıftayken saçımı maviye boyadığımda bu yorumlardan yeterince nasibimi almıştım.

Çantamı karıştırarak koyu mor bir dudak kalemi çıkardım ve park halindeki bir arabanın yan dikiz aynasını kullanarak dudaklarımı renklendirdim ve çılgın saçlarımı biraz düzelttim. *Mükemmeldi*. Binaya geri döndüm ve kapıya doğru ilerlerken dil halkamı içeri kaydırıp ve sabitlemek için ucundaki topu birkaç kez çevirdim.

Kapıdaki hipsterlar, sanki lanet olası karanfilli sigaraları evrenin cevabıymış gibi davranarak yanlarından geçerken beni görmezden geldiler ve içeri girdiğimde homurdanmaktan kendimi alamadım. Umursamıyormuş gibi davranmak sizi havalı göstermez, sadece çok çabalıyormuşsunuz gibi gösterir. Gözlüklü bakışlarını pazen kaplı kışımında hissedebiliyordum. *İyi bakın çocuklar*.

"Açık mikrofon gecesine hoş geldiniz," diye seslendi bir adam mikrofondan, ben bara yaklaşıp kışımı bir tabureye kaydırırken. "Burada yeni olanlar için kurallar basit. Alaska'daki buzulların erimesi ya da VW otobüsünüzü Büyük Kanyon'a sürdüğünüz zaman hakkındaki şarkınızı duymak istemiyoruz. Sadece coverlar, millet. Orijinal bir şarkı söylerseniz sizi yuhalayarak sahneden indiririz."

Kalabalık güldü ve odanın karşısındaki küçük sahnedeki adama bakarken dudaklarım seğirdi. Uzun boylu ve sırık gibiydi, kısa bir sakalı ve üzerinde "BİRA BENİ" yazan bir tişörtü vardı. Sıska erkeklerden hoşlanıyorsanız iyi görünüyor.

"Siz korkaklar imza atmak için cesaretinizi toplarken bu gece bizi başlatacak bir arkadaşım var. Abraham?" diye seslendi adam, sahnenin karanlık tarafına bakarak.

Bram sahneye çıktığında ağzım açık kaldı, elinde yıpranmış bir gitar sallanıyordu. *Ne oluyor lan?*

"Hefeweizen," diye seslendim, yanımdaki bar tezgahına yaslanmış güzel, dövme barmene bakarak. "Bir shot da tekila lütfen."

Başını salladı ve içkilerimi almak için gözlerini Bram'den ayırdı.

"Merhaba Portland," dedi Bram gülümseyerek ve midemin garip bir takla atmasına neden oldu. "Bir süredir sahneye çıkmadım, bu yüzden bana katlanmanız gerekecek."

"Evet, çünkü sen bir pislisin," diye seslendi Uzun Sıska Adam.

"Evet, evet. Artık buradayım," dedi Bram ve kalabalığın kıkırdamasına neden oldu. "Şarkı söyleyebilir miyim, yoksa çeneni çalıştırmaya devam edecek misin?"

"Elbette," diye yanıtladı Uzun Sıska Adam kollarını açarak. "İlk şarkı, bilmiyor olabilirsin-"

"Orijinal yok!" Barmen içkilerini tezgâhın üzerinden kaydırırken Uzun Sıska Adam bağırdı.

Bram tamamen hareketsiz kaldı ve kalabalık kıs kıs gülerken başını yavaşça sahnenin kenarına doğru çevirdi.

"İyi, iyi. Güzel. Devam et," dedi Uzun Sıska Adam kalabalığın arasından. "Tanrım." Bram başını salladı. "Ben de geç kalacağım diye endişeleniyordum."

Kalabalığın Bram'i nasıl yediğini görünce gülümsemekten kendimi alamadım. Kimseyle anlaşılamayan ve sürekli çatık kaşlarla dolaşan Bram, kalabalık bir barı avucunun içinde tutuyordu. "Dediğim gibi, bunu tanımayabilirsiniz-ama benimkilerden biri değil, o yüzden Jay çenesini kapatıp bunu yapmama izin verebilir," dedi Bram, mikrofona doğru eğilip yüzünde küçük bir gülümsemeyle bar taburesine tünemişti. "Bu Jeffrey Martin'den 'Hırsız ve Yalancı'."

Kalabalığın gürültüsünden kimden bahsettiğini bildiklerini tahmin ediyordum ama adını hiç duymamıştım.

Bram çalmaya başladığı anda kalbim göğsümde sertçe çarpmaya başladı. Bunun gerginlik mi yoksa heyecan mı olduğunu anlayamadım. Sesi hoparlörlerden tekrar duyulduğunda sanırım nefesim kesildi.

Şarkı söylüyordu, sesi biraz kısıktı ama cidden iyiydi ve ben döndüm, biramla kovalamadan önce shot'ı hızlıca aldım. Portakalı bardağımın kenarından çekip biramın içine bırakırken ellerim titriyordu. Geri dönüp onu görmek istedim ama bara girdiğimden beri ilk kez onu takip etme şeklim konusunda kendimi tuhaf hissettim.

Çok garipti. Bram'in belli ki bilmemizi istemediği bir şey yapmasını izliyordum ama kendini çıplak hisseden bendim.

Birkaç dakika sonra, ellerimle yapacak bir şeyim olsun diye biramı önümde tutarak geri döndüm ve odanın diğer ucundan Bram'ın gözleriyle karşılaştım.

Oh, Tanrım. Üzerindeki loş spot ışığının beni gözden saklayacağını düşünmüştüm ama bara oturduğumda arkasındaki ışıklar beni aydınlattı.

"Ben bir hırsızım ve en kötü türden bir yalancıyım. Kırıklara satarım ve onları soyup soğana çeviririm. Sana kendi ellerimle bir ev inşa edeceğim ve sonra onu elimden geldiğince çabuk yakıp kül edeceğim." Bram'ın sesi hiç titremedi, kaşlarını kaldırdığında bile, sanki *seni yakaladım* der gibiydi.

Sertçe yutkundum ve bakışlarımı kaçırdım, tabureden yavaşça kayarken hiçbir şey olmamış gibi biramı dudaklarıma götürdüm. Acaba o beni yakalamadan kapıdan çıkabilecek miydim? Bir yanım gidişimi görmezden gelip yoluna devam edeceğini düşünüyordu ama diğer yanım bar taburemden bir adım bile uzaklaşırsam lanet olası hoparlör sisteminden beni çağıracağını biliyordu.

Bram şarkının son akorunu tıngırtatırken kalabalıktan alkış sesleri yükseldi ve Bram önüne bakarak genişçe gülümsedi.

"Kahretsin, çok enerjiksınız. Sabahın dördünden beri ayaktayım; sanırım yatma vaktim geçti," dedi sakalını kaşırken şakayla karışık. "Bir tane daha ister misin?"

Islık ve tezahürat sesleri odaya yayılıyordu ve onun bu bara şarkı söylemek için ne sıklıkla geldiğini merak ediyordum. İnsanlar onu tanıyor ya da en azından tanıyor gibiydi.

"Pekâlâ. Bir tane daha." Taburesinde yeniden konumlandı. "Bunu bildiğine eminim. Cold War Kids'ten 'First'."

Bram'ın gözleri tekrar bana döndü ve boş bira bardağını el yordamıyla arkamdaki barın üzerine koydum.

Tanıdık şarkıyı yavaşlatarak nakaratı mikrofona mırıldandı.
Vay anasını.

Beni öldürecekti.

Tüm şarkı boyunca donup kaldım ve Bram'ın gözleri beni hiç terk etmedi. İşi bittiğinde tabureden kalktı ve ben de ön kapıdan uzaklığımı hesaplayarak çantamdan yirmi dolarlık bir banknot çıkarıp barın üzerine attım.

Özgürlüğe doğru bir adım attım, gözlerim Bram'deydi, başını yavaşça iki yana sallayarak beni olduğum yerde kalmam için uyardı.

Bram mikrofona doğru eğilerek, "Beni eğlendirme sırası sende," dedi. Kalabalık alkışladı ama sözleri benim içindi.

"Sizi eğlendireceğiz," diye seslendi uzun boylu bir kız, kolunu onun koluna dolamıştı.

sallanırken çok daha kısa boylu arkadaşına baktı. Tüm bar kahkahalara boğuldu ve kızın yüzü düştü, gözleri kocaman oldu. Sarhoştı ama görünüşe göre az önce kendini rezil ettiği gerçeğini görmezden gelecek kadar sarhoş değildi.

Bram şöyle bir bakınca gözleri yumuşadı, sonra tekrar mikrofona doğru eğildi ve bana doğru başını salladı. "Üzgünüm güzelim ama sevgilim beni barda bekliyor."

Bana doğru ilerlerken ağzım açık kaldı ve midem bulandı ama daha kalabalığın yarısını geçmeden ağzımı tekrar kapattım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. Bardaki başka bir kadından bahsediyor olsa iyi olurdu. Eğer bu saçma duyurusuna uyacağımı düşündüyse fena halde yanılıyordu.

"Sen di-" Daha kelimeler ağzımdan çıkmamıştı ki eli boğazımın ön kısmına hafifçe dolandı, parmakları ve başparmağı çenemin dibinde duruyordu.

"Hey, bebeğim," diye mırıldandı, hiçbir uyarıda bulunmadan eğildi ve beni nazikçe öptü.

Farklı bir şey bekliyordum. Cezalandırıcı bir şey. Sert bir şey. Belki bir ısırık. Sanırım bu yüzden, o uzaklaşmaya başladığında, ağzım onunkini takip etti.

Bu bir içgüdüydü. Başka bir şey değildi. Ama dudakların yumuşak fırçası yeterli olmamıştı.

Kollarım inip ona sarılınca Bram boğazından şaşkın bir ses çıkardı. İnleyip beni tekrar bara doğru itmeden önce gözlerimiz bir anlığına buluştu.

Sonra ağzı tekrar benimkinin üzerindeydi ve bunda yumuşak bir şey yoktu. Alt dudağımı nazikçe, ıslak bir şekilde çekti ve ağzımı açtım, dili içeri kayarken nefesim kesildi. *Vay anasını, Bram öpüşebiliyordu.*

Nerede olduğumuzu unuttum. Onun kim olduğunu unuttum. Ben de kim olduğumu unuttum.

Temas noktalarımız dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. Kalçaları belime bastırıyor, sert sırtı avuçlarımın altında, bir eli boğazımda, diğeri parmaklarını başımın arkasındaki kısa saçların arasından geçirebilmek için gitarını arkamdaki barın üzerine koyuyordu.

"Bunu arka odaya koyacağım," dedi uzun boylu adamın sesi arkamdan alaycı bir şekilde, gitardan bahsettiğini varsaydım.

Bram başını salladı, beni öpmeye devam ediyordu ve sonra eli kıcımdaydı, zıplayıp bacaklarımı beline doladığımda beni kaldırdı.

Tanrım, bu çok daha iyiydi. Bardan uzaklaşıp ağzını benimkinden çekerken ona karşı koydum. Eli başımın arkasına dolandı ve barın içinde ilerlerken yüzümü boynuna doğru itti.

Kahretsin. Ne halt ediyorduk biz? Sıkıca tutundum, yüzüm gizli olmasına rağmen utançtan yanıyordu ve attığı her adımda amım onun sikine sürtünüyordu.

Serin gece havasına girdiğimizde ikimiz de ağır ağır nefes alıyorduk ve bana nereye park ettiğimi sorduğunda titredim.

"Köşeyi dönünce," diye mırıldandım, dudaklarım tenine sürtünürken titremesine neden oldum.

Köşeyi dönüp yüksek binanın gölgesinde kalana kadar beni hiç bırakmadan kaldırımda ilerledi.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye sordu beni ayağa düşürürken.

"O da neydi öyle?" Dengemi kaybettiğim için biraz tökezleyerek karşılık verdim.

"Burada olmanı isteseydim, seni davet ederdim." Sorumu duymazdan geldi, düşmemem için kolumu tutarken kaşlarını çatı.

"Böyle şarkı söyleyebildiğini bilmiyordum."

"Katie'ye kim öğretti sanıyorsun?" Üvey kardeşim Kate gitarda inanılmazdı ve onu tanıdığımdan beri harika bir sesi vardı. Nasıl öğrendiğini hiç merak etmemiştim; bu her zaman doğrudu.

"Oh," dedim, onu atlatarak.

"Beni takip mi ettin?" diye sordu kuşkuyla, önümde geri adım atarak. "Senin derdin ne lan?"

"Benimle mi? Evet, bu gece her şeyi berbat eden *benim*. Doğru," dedim alaycı bir şekilde. "Az önce beni öptün!"

"Bu şekilde mi oynamak istiyorsun?" diye mırıldandı, sakalını kaşırken başını salladı. "Elbette. Bar sineklerini sırtımdan atıyordum ve bunu yapmak için seni kullandım, ama geri kalan her şey sendin."

"Ben mi?" diye bağırdım ve sokağın aşağısındaki evsiz adamın onu uyandırmak için bağırma başlamasına neden oldum.

"Kapa çeneni," diye bağırdı Bram adama ve adam sustu. "Ben bir bok yapmadım!" Tısladım, ellerim iki yanımda yumruk olmuştu.

"O sen değildin, beni tutup kendine çeken- beni beceren-

gözlerim?"

"Gözlerimi mi sikeyim?" Tekrar çılgılık attım.

"Hâlâ yapıyorsun lan!" Bram eğilerek karşılık verdi. İkimiz de uzun bir süre sessiz kaldık, birbirimize baktık.

Hangimizin önce hareket ettiğinden emin değilim ama aniden Bram'in ağzı tekrar benimkine yapıştı ve beni arkamdaki binanın tuğla duvarına doğru itmeye başladı.

"Ne zaman dil halkası taktın lan sen?" diye ağzımın içine doğru soludu, kalçasını benimkinin arasına kaydırды ve bastırırken bedenimi hafifçe kaldırdı.

"Birkaç yıl önce." İnledim ve ona karşı sallandım.

"Hiç görmedim." Elleri gövdemin üzerinde gezindi ve tulumumun üzerinden göğüslerimi kavramak için yukarı uzandı.

"Biliyorum." Ellerimi tişörtünün altına kaydırдыm ve parmaklarımı yanlarındaki sıcak tene soktum.

Sokağın aşağısından gelen tanıdık bir kurt ısıığı bizi duraksattı. Ağzını tekrar benimkine bastırmadan önce "Anahtarlar," diye fısıldadı.

"Anahtarlar.

Şimdi."

Omzumda asılı duran çantayı karıştırdım ve cipimin anahtarlarını çıkardım.

Bram onların şingırdadığını duyar duymaz geri çekildi ve onları elimden kaptı. Tek kelime etmeden parmaklarımı kavradı ve beni arabama doğru götürdü. Arabaya ulaştığımızda durdu ve başını çevirip bana baktı.

Uzaktan kumandaya basıp sürücü kapısının kilidini açarken nefesimi tuttum.

Sonra tekrar tıkladı, diğer kilitleri açtı ve arka koltuğun kapısını açtı. Orada durdu, kıpırdamadı, kararı benim vermeme izin verdi. Anahtarları elinden kapıp cipimin ön tarafına geçebilirdim. Bu daha akıllıca olurdu.

Onun yerine, yanından geçip arka koltuğa tırmandım.

Gerçekten kötü bir karar veriyordum. Bunu biliyordum. Sanırım ikimiz de biliyorduk. Bram'a bulaşmak iyi bir şey değildi. En iyi ihtimalle, daha sonra aramızdaki şeyler daha da garipleşecekti. En kötüsü, daha önce yaptığımız gönülsüz atışmalar yerine birbirimizden gerçekten nefret edecektik.

Ama umurumda değildi.

Bu gerçek hayat değildi. Biliyordum ki, Bram tekrar odama girdiğinde

Toyota, her ne oluyorsa bitmiş olacaktı. Ama üç gün içinde istediğimden daha fazla gerçek hayatla uğraşmak zorunda kalacaktım, bu yüzden zihnimdeki tüm şüpheleri geri ittim.

O hafta evime eşya taşıdığım için arabamın arka koltukları aşağıya doğru itilmişti. Yani karanlık arabanın içine girdiğimizde, hareket etmek için geniş bir alanımız vardı. Yine de bu kolay olduğu anlamına gelmiyordu. Bram arkamdan arabaya binerken kafasını vurup küfretti ve yüksek sesle korna çalarak kapıları kilitledi. Sırt üstü yuvarlanıp sert halıda ilerlerken dirseğimde bir halı yanığı oluştu.

Ve sonunda, işte oradaydık.

Sırt üstü yatmıştım, dizlerimi Bram'in kalçalarına doğru açmıştım ve o da dirseklerine dayanarak üzerime geliyordu.

Gözlerimiz karanlığa alışırken, "Bir bok göremiyorum," dedi.

"Neye benzediğimi biliyorsun," diye fısıldadım, sinirlerim sesimi biraz titretiyordu.

"Bunların neye benzediğini bilmiyorum," diye itiraz etti, ellerinden birini göğsümün üzerinde kaydırmak için bıraktı, parmak uçları tulumumun içinden meme ucumu buldu.

Evet. Görme eksikliği onu en ufak bir şekilde engellememiş gibi görünüyordu.

Dudakları dudaklarıma yapıştı ve dili dil halkamda gezinirken ağzının içinde inledim, hafifçe geri çekilip alt dudağımı ağzına almadan önce bir saniye onunla oynadı.

"Hefeweizen içmişsin," diye yorumladı dudaklarını çenemde gezdirirken. Boğazımdan fırlayan kıkırdamayı durduramadım.

"Ne? Bu benim favorim." Ağzını boynuma götürdü ve oradaki deriyi emerken geriye doğru eğildim, eli tişörtümün askısını kavrayıp kolumdan aşağı doğru çekerken omzuma doğru ilerledim.

"Kahretsin," diye inledim dudakları göğsümden aşağı inip meme ucumu ağzına götürürken.

"Çok küçüksün," diye mırıldandı Bram, donup kaldım.

Utangaç değildim ve vücudumdan memnun değildim. Ufak tefektim. Küçük kalçalar, küçük göğüsler, küçük kalçalar, kısa bacaklar, her şey. Ama daha önce hiçbir erkek bana böyle bir şey söyleyecek cesareti gösterememişti, özellikle de ağzı üzerimdeyken.

"Aptal olma," diye azarladı Bram, sertleştiğimi hissedince meme ucumu ısırdı. "Şu küçük tatlı meme ucuna bak. Ağzım için mükemmel boyutta."

"Bram," diye inledim tüm vücudum kızarıırken. Aşağı uzandım ve gömleğinin arkasından tutup yukarı, başının üzerine doğru çektim. Gömlek kollarına ulaştığında aramıza sıkıştı ve gömlek gözlerimi kapattığı için az da olsa görebildiğim görüşüm tamamen kayboldu.

"Bu sefer göz bağı yok," diye mırıldandı Bram, gömleği çıkarmak için önce bir koluna sonra diğerine yaslandı. *Bu sefer mi?*

Göğsü çıplak kalır kalmaz tenine daldım, meme uçlarını yaladım ve köprücük kemiğinin yanındaki deriyi ısırdım. Tadı çok güzeldi. Temiz, azıcık tuzlu. Barın spot ışıkları altında sıcak olmalıydı.

"Dur," dedi usulca, sonra tekrar daha yüksek sesle. "Dur."

"Ne?" Geriye doğru sarsıldım ve başımı döşeme tahtasına çarptım.

"Isırmak yok," dedi, iki göğsümün de görünmesi için tişörtümün diğer tarafını aşağı çekerken gözlerime bakmadı. "Beni tırmalayabilirsin, istediğin yeri emebilirsin ama dişlemek yok, tamam mı?"

"Tamam," diye kekeledim.

"Beğendin mi?" diye sordu, başı göğsüme düşerken ve eli kotumun düğmesini bulurken.

"Ne?" Bana durmamı söylediğinde ellerim yanlarıma düşmüştü ve onlarla ne yapacağımdan emin değildim. Kendimi... kötü hissediyordum. Hareketlerimi besleyen öz-bilinç tamamen kaybolmuştu ve yanlış bir şey yapmaktan korkuyordum.

Seks konusunda hiçbir zaman utangaç olmadım. Bir erkek beni soymak için yeterince uğraşmışsa ve hala ilgileniyorsa, o noktada fikrini değiştirmek için yapabileceğim pek bir şey olmadığını düşündüm. Bir kedi gibi uluyabilir ya da nöbet geçiriyormuşum gibi titreyebilirdim, ama adam hala sevişiyorsa, duracak gibi değildi.

"Seni ısırmamdan hoşlanıyor musun?" Bram tekrar sordu.

Doğru cevabın ne olduğundan emin değildim ama meme ucumu tekrar nazikçe ısırdığında boğazımdan çıkan küçük sesi engelleyemedim.

"Evet, biliyorsun." Dilini incinmiş derimin üzerinde nazikçe gezdirdi ve ayakkabılarımı çıkarmak için arkasına yaslandı. Kot pantolonumun düğmeleri çoktan açılmıştı ve onları sertçe kalçalarımın altına indirip bir bacağımdan çıkardı. İç çamaşırım da hemen onu takip etti.

"Hâlâ benimle misin?" Bram arkasına yaslanıp elini karnımdan aşağıya doğru kaydırırken usulca sordu.

"Ben-" Rahatsızca güldüm ve kollarımı hafifçe çırpıttım. "Sana dokunabilir miyim, yoksa-"

"Şaka mı yapıyorsun?" Bram başını geriye atarak tersledi.

"Bana zaten durmamı söyledin, ben de-" Utancımı gizlemeye çalışırken sesim keskin çıkıyordu.

Bram üzerimde dondu kaldı, sonra alay ederek gömleğine uzandı.

"Ne yapıyorsun sen?" Gömleğini o tutamadan avucumun içine alarak sordum.

"Bu bir hataydı."

"Hayır." Başımı salladım. "Ne?"

Gerçek hayata dönmeye hazır değildim. Henüz zamanı gelmemiştir. Tanrı aşkına, üzerimde sadece belime sardığım bir kaşkorse ile yatıyordum. Ses tonumu değiştirmem gerekiyordu. Onu tekrar yanıma almalıydım.

"Gömleğimi alabilir miyim?" Bram hala vücudumun üzerinde gezinerek kesin bir dille sordu. "Hayır," diye ağzımdan kaçırdım ve şaşkınlıkla sarsıldı.

Bilinçli bir düşünce olmadan dizlerimi onun yanlarına doğru çektim ve uyluklarımın derisi kaburgalarına sürtünürken keskin bir nefes aldı.

"Tanrım, ıslanmışsın," diye mırıldandı Bram, başı boynuna ağır gelmiş gibi sarkmıştı. Vücudunu benimkine daha da bastırdı ve karnını bana doğru kaydırıldı.

"Oh kahretsin," diye mırıldandım mutlu saç izi klitorisime sürtünürken. Ellerim sırtına uçtu ve hareketi yeniden yaratmaya çalışarak sertçe aşağı çektim.

"Tam bir baş belasısın," diye soludu Bram, beni sertçe öperken bana doğru bastırarak. "Belki sadece ağzını meşgul edersem..."

"Kapa çeneni," diye mırıldandım, bir elimle sırtını bıraktım, böylece saçlarını avucumun içine alabildim. "Lütfen, sadece-" Sözlerim boğuk bir iniltiyle kesildi, çünkü yer değiştirdi ve bir parmağını içime kaydırıldı. Birikme yok. Tereddüt yok.

Bram şaşkınlıkla, "Lanet olsun, her yerde küçücüksün," diye kekeleyince önce kıkırdadım, sonra da nefesim kesildi.

"Pantolon," dedim çılgınca, zihnim bulanıklaşırken kalçalarım onun eline karşı hareket ediyordu. "Pantolon. Çıkart."

Ellerim kot pantolonuna gitti ve elimi onun uzunluğuna sürdüğümde yüzüme karşı iç çekti.

"Çok sertleştin, onları çıkarabileceğimden emin değilim," dedi yarı ciddi bir şekilde, parmağını benden yavaşça çekerek.

"Konsolda bir X-Acto bıçağım var," diye fısıldadım, kotunu çekerken ellerimiz birbirine dolandı.

"Aletime bıçakla yaklaşamazsın," diye tısladı, kot pantolonu nihayet gevşeyip kalçalarından aşağı iterken inledi.

"Komando mu?" Ellerim sıcak tenime değdiğinde mırıldandım. "Çamaşır yıkamam lazım."

Topuklarının üzerine oturmak için arkasına yaslanıp cebinden cüzdanını çıkarırken ve bir prezervatif çıkarırken hafifçe güldüm.

"Acele et," diye mırıldandım uzanıp elimi sikine doladığımda. *Vay anasını*. Bram toparlanıyordu. Dudaklarım sırtarak yukarı kalktı. "Burada ödünç alınmış zamanla çalışıyoruz."

Bram prezervatifi takarken başını kaldırdı ve yakınlarda kimsenin olmadığından emin olmak için pencereden dışarı baktı. "Kahretsin."

Önce bana, sonra pencerelere, sonra tekrar bana baktı ve kalçalarımı kavrayıp alt bedenimi o kadar yukarı çekti ki ağırlığının çoğu omuzlarımın üstünde kaldı.

"Ne-"

Başı kalçalarımın arasına düştüğünde ve ağzı amımın üzerinde genişçe açıldığında hayatımda daha önce hiç çıkarmadığıma emin olduğum tiz bir ses çıkardım. Sakalları yumuşak bir şekilde kalçalarıma ve kıç yanaklarımın alt kısımlarına sürtündü ve ürperdim.

"Aman Tanrım," diye nefes aldım, dili merkezimi yalayıp klitorisimin etrafında kıvrılırken gözlerimi sıkarak kapattım. Ağzının açılıp kapanmasının, yalamasının ve emmesinin ıslak sesi SUV'u doldurdu, inlemelerine ve kabaran nefeslerime ortak oldu.

İlk başta, sadece gerçekten çok iyi hissettirdi, ama sonra odaklandı, diliyle klitorisimin üzerinde ve üzerinde sürtünerek beni orgazma daha da yaklaştırdı. Vücudum kilitlendi ve çılgılık atma dürtüsüne karşı dişlerimi sıktım.

Sonra durdu ve kalçalarımı tekrar aşağı indirdi.

"Hayır, hayır!" Ellerine karşı kalçalarımı çılgınca kaldırdım. "Durma!"

"Şşşşt," diye mırıldandı Bram, ben onun ellerini tokatlarken üstüme çıktı. omuzlar. "Kes şunu, Ani."

Dudaklarından çıkan ismimin hırıltılı sesiyle donakaldım.

"Sen küçüksün," diye mırıldandı, dizimi koluyla kaburgalarım arasına sıkışana kadar yukarı kaldırdı.

Yavaşça bana doğru bastırdı ve tüm bedenim onu içeri almak için gevşedi. O hareket ederken kalçalarımı hafifçe döndürdüm ve tekrar ileri itmeden önce bir miktar geri çekildi. Vücutlarımız birbirine değene kadar bunu tekrar tekrar yaptı.

tamamen birbirine kilitlenmiş.

Bir elini sakalına silerek ürperdi, sonra eğilip beni tatlı tatlı öptü. "Sen boşalana kadar bekleseydim, içine giremeyecek kadar dar olacaktın," dedi yumuşak bir kıkırdamayla. "Böylesi daha iyi."

Sonra hareket etmeye başladı, leğen kemiğini klitorisime dayarken kalçalarını zar zor ileri geri kaydırды.

Kollarını tamamen açana kadar yukarı iterken tırnaklarım sırtına battı ve yüzümü izlemek için aşağı baktı. Nasıl bir ifade takındığımı bilmiyordum ve bir anlığına beni bu kadar dikkatle izliyor olması canımı sıktı ama sonra tekrar inşa etmeye başladı. Öncekinden daha hızlı ve daha sert.

Kaslarım gerilmeye ve esnemeye başladı ve bunu kontrol edemeyerek, yan tarafına doğru bastırđığı bacağıma aşağıya doğru fırladı, boşalırken kalçalarım bir mengene gibi kalçalarını sardı ve içimdeki uyumunu daha da sıkılaştırdı.

"Vay anasını." Etrafında nabzım atarken kalçalarını sertçe öne doğru itti, hızla geri çekildi ve kaslarım gevşeyene kadar tekrar tekrar ileri itti.

"Dizler yukarı," diye mırıldandı çılgınca, jöleye benzeyen bacaklarımı dizlerimin altından kavramak için geriye doğru eğildi. Onları göğsüme bastırdı ve sonra gerçekten hareket etmeye başladı, neredeyse tamamen çekildi ve hareketleri beceriksizleşmeden ve boğazının derinliklerinde inleyerek sarsılmadan önce üç veya dört kez sertçe geri kaydı.

Dirseklerinin üzerine çöktü ve her ikimiz de nefesimizi tutarken dudaklarını omzuma yasladı.

Ama nefes alışım yavaşladıkça kalbim çarpmaya başladı. Az önce ne halt etmiştik?

Bölüm 3

Abraham

Ani'yi becerdim.

Ani.

Ben onun üzerinde yatarken, vücudu hala benimkine sıkıca sarılmışken, kelimeler beynimin içinde tekrar tekrar dolaştı.

Çekilmem gerekiyordu. Gerçekten ihtiyacım vardı.

Prezervatifin çıkmasını ya da sızıntı yapmasını falan istemiyordum -hâlâ kaya gibi sert görüldüğüm için bunun yakın zamanda olacağını sanmıyordum.

O kadar sert boşalmıştım ki neredeyse bayılacaktım ve hâlâ sertleşmişim.

Tanrım.

Üvey kız kardeşimle bir Toyota 4Runner'ın arkasında hayatımın en iyi seksini yaptığım için dans mı etmeliydim yoksa bir biraya ağlamalı mıydım bilemiyordum.

Ama artık gerçekten üvey kardeşim miydi? Yani, bir zamanlar öyleydi ama bu yıllar yıllar önceydi. Teknik bir konuya girecek olursak, onunla hiç yaşamamıştım bile.

Ellerinin önce sırtımda gezindiğini, sonra ensemdeki uzun saçlara doğru kaydığını hissettiğimde inledim ve kalçalarımı öne doğru eğerek sikimi sıkmasına engel olamadım.

Göz ucuyla bir gölgenin hareket ettiğini gördüm ve kafamı kaldırıp baktığımda, daha önce bizi rahatsız eden evsiz adam arka pencereden birkaç adım ötede duruyordu.

"Orospu çocuğu," diye tısladım, Ani'den hızla çekildim ve prezervatifi aletimden yırttım. "Giyin. Misafirimiz var."

Ani ciyaklar ve çılgınca çekiştirirken kot pantolonumun düğmelerini ilikledim ve fermuarını çektim.

atletini. Kahretsin, onu tamamen bile çıkarmamıştım. Kot pantolonunu bacaklarından yukarı çekmeye çalışırken elleri titriyordu.

"Hey, sorun yok. Renkli camların var," diyerek ona yardım etmek için uzandım. Çok korkmuştu ve onu herkesin görebileceği halka açık bir caddede becerdiğim için kendimi bir pislik gibi hissediyordum.

"Ben hallederim," diye bağırdı ve kot pantolonunu kalçalarına geçirirken ellerimi tokatlayarak uzaklaştırdı. "Sadece git."

Barda beline bağladığı fanılayı bulup kollarının üzerine çekerken geriye doğru sallandım ve ona baktım.

"Git," dedi tekrar, gömleğimi ellerimin arasına iterek.

Bir saatten az bir süre için onun nasıl bir kaltak olduğunu unutmuştum ama onu boşalttıktan birkaç dakika sonra ona neden katlanamadığımı hatırladım. En azından artık kendimi bir pislik gibi hissetmiyordum.

Halının üzerine düşürdüğüm prezervatifi alıp bağladım, sonra diğer elimle kolçağa yerleştirdiğim anahtarları bulup kapıları açtım. Röntgenci Tom'umuzun ışıkların yanıp söndüğünü fark edip sokağın aşağısındaki yerine geri dönmesini memnuniyetle izledim.

Arka koltuktan inerken Ani'ye, "İnme, koltukların üzerinden tırman," dedim, hâlâ anahtarları elimdeydi. O salağın onun arabadan indiğini görmesini istemiyordum. Genelde öfkemi kontrol altında tutabilirdim ama o herif bir şey söylerse oraya gidip onu döveceğimi biliyordum.

Seks sonrası bir kadında savunmasız bir şey vardı. O gece Ani'de benden başka kimsenin görmesini istemediğim bir yumuşaklık.

Kapıyı kapattım ve kapısını açıp anahtarları ona vermek için sürücü tarafına doğru yürüdüm.

"Ani-" diye seslendim bana bakmadığında.

"Hiçbir anlamı yoktu," diye ağzından kaçırdı, önce bana sonra da başka bir yere baktı. "Merak etme. Isırmakla ilgili tuhaf takıntından kimseye bahsetmeyeceğim."

İyi olmaya çalışıyordum. İyi bir adam olmaya çalışıyordum. Ama bu sözler ağzından çıktığı anda, ona ve az önce yaptığımız sekse duyduğum tüm sevgi tamamen yok oldu. Birinden seks sırasında sizi ısırmasını istemekte yanlış bir şey yoktu ama bunun sadece bir tercih olmadığını anlamış olması gerektiğini biliyordum. Bu durum tüylerimi diken diken etti.

"Siktiğin için teşekkürler," diye karşılık verdim, sözlerim karşısında irkilirken tatmin olmaktan başka bir şey hissetmiyordum. Anahtarlarını kucağına fırlattım ve kapıyı çarparak çıktım.

Kapa çeneni. *Siktir et onu.*

Uzaklaşırken arkama dönmedim ama cipinin çalışıp uzaklaşırken çıkardığı sesi dikkatle dinledim. Bir adam arabanın yanında durup sevişmemizi dinledikten sonra onu Portland'ın ortasında bırakacak değildim.

Köşeyi döndüm ve neredeyse arkadaşım Jay'e çarpıyordum.

"Hâlâ burada ne halt ediyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla, yanan bir sigaranın etrafında. Sonra sigarayı ağzından çekti ve burnundan derin bir nefes çekti. "Boş ver. Ne yaptığını çok iyi biliyorum. Eğer içeri döneceksen sakalındaki kukuyu temizlemek isteyebilirsin."

Ani'nin kokusunu içime çekerek, "Çekmiyorum," diye cevap verdim. Kahretsin, bir saatlik eve dönüş yolu boyunca onu koklamak zorunda kalacaktım.

"Kimdi-"

"Ani."

"Oh.

Kahretsin."

"Hemen

hemen." "O-"

"Şimdiye kadar

yediklerimin en iyisi."

"Onun arabasında

mı?"

"Evet."

"Lanet olsun."

"Seni sonra

ararım."

"Ararım."

Ben yanından geçerken Jay başını salladı ve sigarasından derin bir nefes çekti. İkiz kardeşim Alex ve kuzenlerimi saymazsam muhtemelen en iyi arkadaşımdı ve sadece birkaç kelimemle ne kadar berbat bir durumda olduğumu anlamıştı.

Ani ve ben hiç anlaşılamamıştık. Annemlerin yatak odasından bir şeyler çaldığını düşündüğümde ettiğimiz kavgadan mı kaynaklanıyordu yoksa kişiliklerimiz mi çatışıyordu bilmiyordum ama herhangi bir konuda anlaştığımız bir zamanı hatırlayamıyordum.

Hayır, bu doğru değildi. Bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce, kız kardeşim Kate en küçük yeğenime hamileyken büyük bir sorun yaşamıştı ve tamamen teselli edilemez bir haldeydi. Ani ve ben o zaman aynı taraftaydık - ikimiz de Shane'in aletini kesmek istemiştik.

Ama son on dört yılda başka bir zaman hatırlayamadım.

hiç anlaşımadık.

Ani inatçı ve kabaydı ve sanki orada olmaya hakkı varmış gibi herkesin işine burnunu sokuyordu. Bu gece barda yaşananlar bunun mükemmel bir örneğiydi. Ne yaptığımı merak etmişti ama bana sormak ya da bu işin peşini bırakmak yerine Portland'a kadar beni takip etmişti. Bu anlık bir fikir de değildi. Ailemin evinden Jay'in barına gitmek neredeyse tam bir saat sürdü. Geri dönmek için bolca zamanı vardı ama dönmedi.

Otoyola çıktığımda ellerim direksiyonun etrafında kenetlenmişti.

Eğer arkasını dönseydi, boşaldığı zaman amının sikimi nasıl sıkıldığını düşünerek hâlâ taş gibi sertleşmemiş olacaktım.

Parmaklarımı direksiyona vurarak kamyonetimin radyosunu açtım.

Fark etmezdi, öyle demişti. Sanki yapışkan falan olacaktım gibi. Benim için sorun yoktu. Bu saçmalığı yakın zamanda tekrarlamayacaktım.

Dişlerinin tenimde bıraktığı hissi hatırladım ve ürperdim, aletim o hissin anısıyla yumuşadı.

Bir daha asla.

* * *

Pazartesi sabahları hep berbat geçirdi. Farklı tomruk sahalarında görevli olan yan çubuğumuzla konuşmaya gitmeden önce halletmem gereken bir sürü evrak işi vardı. Yorgundum, sinirliydim ve hiçbir zaman düşündüğüm kadar çok şey yapamadım.

Küçük ofisimize girdiğimde, cezvede kahve olmadığını ve ortalığın tamamen sessiz olduğunu fark etmeden önce zaten tamamen berbat bir ruh halindeydim.

"Alo?" Ofislere doğru ilerlerken termosumu daha sıkı kavrayarak seslendim. İçeri girdiğimde kapı kilitli değildi, yani orada biri olmalıydı.

"Buradayım," diye seslendi Mike amcam, sonra yüksek sesli bir hışırtı duyunca küfretti. "Hey, herkes nerede?" "Hey, herkes nerede?" diye sordum, onun açılmamış

Her yerden posta geliyor.

"Baban bugün annenle birlikte, Trev fabrikadan Mark'la toplantıdaymış, Ani de hastaymış, o yüzden bu postaları açmaya çalışıyorum," diye cevap verdi, mektupları avuç avuç alıp masasının üstüne bırakarak.

"Ani hasta olduğunu mu söyledi?" Benden kaçıyor muydu? Bu gerçekten çok olguncaydı.

"Evet. Görünüşe göre bugün sadece sen ve ben varız." "Bazı sitelere gitmem ve buluşmam gerek-"

"Hayır, istersen Trevor bunu bugün yapabilir. O zaten dışarıda." "Evet, bu işe yarar," dedim dikkatim dağılmış bir şekilde, kapısının çerçevesine vurarak. "Sen

Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır, şu postayı halledip eve gideceğim. Ellie bana öğle yemeği hazırlıyor."

"Saat sabahın yedisi."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

"Anlamı yok." Ellerimi havaya kaldırdım ve ofisinden geri geri çıktım.

Babam ve amcam tomruk işine otuz yıl önce başlamışlardı ve artık çoğunlukla emekliydiler. Trev ve ben işi devralmaya başladığımızda biraz tereddüt etmişlerdi ama şimdi eşleriyle geçirecekleri ve televizyon karşısında oturacakları ekstra zamandan memnundular.

Golf oynamaya gidecek tipte adamlar değillerdi.

Oregon'da tomrukçuluk işi gerçekten birbirine sıkı sıkıya bağlıdır. Herkes herkesi tanır ve işinizin itibarı ve işe aldığınız tomrukçuların itibarı ne kadar çok iş alacağınız konusunda büyük rol oynar. Bu da, yıllardır ekiplerde çalışmamıza ve bizi tanımalarına rağmen, değirmenlerdeki yaşlıların ilk başta Trevor ve benimle pek ilgilenmek istemedikleri anlamına geliyordu. Neyse ki babalarımız bir süre daha çalışmaya devam etti ve sonunda yeterince iyi bir itibar kazanarak oldukça sık iş teklifleri vermeye ve kazanmaya başladık.

Ani'nin ön büromuzu yönetmesinin yardımı oldu ve oraya girip çıkan erkeklerin yarısı ona aşıktı.

Hangi cehennemdeydi?

Eski bilgisayar koltuğuma yerleştim ve parmaklarımı sakalımda gezdirdim. Bu çok saçmaydı. Beni işte görmeye dayanamıyorsa, herkes oradayken Cuma akşamı yemeğine nasıl dayanacaktı?

Cebimden cep telefonumu çıkardım ve dişlerimi gıcırdatarak onu aradım.

Cevap vermediğinde ve sesli mesajını aldığım da birlikte.

Siktir et. Yapacak işlerim vardı ve ona bebek gibi bakacak vaktim yoktu. Mesaj bırakmadan telefonu kapattım ve masamdaki dosyaları incelemeye başladım. Teklif vermem gereken işler vardı, yoksa adamlarım kesecek odun bulamayacaktı.

* * *

Hafta çok yavaş geçti. Meşguldük, bu yüzden yapacak bir sürü iş vardı, ama Ani bütün hafta işe gelmemişti ve bu kafamı karıştırıyordu. Ofislerin ön kapısı her açıldığında, adamlardan biri ofisimin önünden geçene kadar midem sinirden çalkalanıyordu. İşe erken gidiyor ve geç saatlere kadar kalıyordum ama Ani bir kez bile uğramadı.

Bu beni delirtiyordu. Zar zor uyuyordum, uyuduğum da derin değildi. Bir yanım onun bir hafta izin almasının iyi bir şey olduğunu düşünüyordu; birbirimizle uğraşmak zorunda kalmadan önce kafamızı toparlamamız için bize biraz zaman vermişti. Ama diğer yanım onu görmek için ölüyordu. Ne durumda olduğumuzu bilmek istiyordum. Düşmanlıklar durmuş muydu yoksa işler eskisinden daha mı kötüydü?

Bir çift büyümesi ve benimle yüzleşmesi gerekiyordu.

Cuma gecesi biraz geç bir saatte annem ve babamın evine kışımı sürüyerek girdim. Yemeğe gitmek istememiştim. Sadece eve gidip bir bira içmek ve iç çamaşırlarımla televizyonun karşısında oturmak istiyordum ama gelmeyen ben olmayacaktım.

O hafta olmam gereken yerdeydim. Aile yemeğinden kaçan ben olmayacaktım.

Annem mutfaktan çıkarken, "Selam anne," diye seslendim.

"Akşam yemeği masada," dedi annem gülümseyerek ve beni dikkatle süzdü. "Geç kaldın ve yorgun görünüyorsun."

"Yorgunum," diye cevap verdim, ona ulaştığımda başını öptüm.

"Uzun bir hafta oldu." "Hadi karnını doyuralım, sonra eve gidebilirsin."

Onu yemek odasına kadar takip ettim ve gözlerimin masanın üzerinde gezinmesine izin verdim. Babam, Trevor, Ellie Teyze, Mike Amca. Ani'nin orada olmadığını fark ettiğimde yüzümü boş tutmaya çalıştım. Çok kızmıştım. Aile yemeğine bile gelmemiş miydi?

Ev yapımı peynirli makarnayı tabaklara koymaya başladığımızda içim cız etti. O geceyi teyzem pişirmiş olmalıydı çünkü peynirli makarna onun uzmanlık alanıydı.

Annemin.

"Ani nerede?" Daha fazla dayanamayınca sordum. Hemen kelimeleri ısırarak istedim.

Annem omuz silkerek, "Bu akşam başka bir şey planlamıştı," dedi, sanki aile yemeği sırasında yaptığım hiçbir planı değiştirmem için beni kandırmamış gibi.

"Bütün hafta işe gitmedi," dedim, sanki hayatımda gördüğüm en önemli şeymiş gibi yemeğime bakarak. "Tatile mi çıktık?"

Aniden sessizleşen aileme baktım ve masanın etrafındaki yüzlerine baktım. "Ne?"

"Bu hafta yapması gereken bazı işler vardı, o yüzden hastalık izni aldı," dedi Trevor, konuşurken bana bakmadan.

Ağzıma bir çatal dolusu yemek tıkıştırırken nefesimin altında "Tabii ki yaptı," dedim.

"Ne?" diye sordu annem bana dönerek.

"Hiçbir şey." Başımı salladım, sonra hızla teyzeme baktım. "Bu peynirli makarna çok güzel, teyze."

"Sağ ol tatlım," dedi Ellie Teyze gülümseyerek ve ben araya girmeden önce konuştukları her neyse onu konuşmak üzere babama döndü.

Etrafımda olup biten hiçbir şeye odaklanamıyordum. Derim gerilmişti ve çenemi sıkırmaktan başım şakaklarımda zonklamaya başlamıştı.

"Ben çıkıyorum anne," dedim sonunda, orada bir dakika daha oturamayacağımı anlayınca. Kaba davranıyordum ve *her zaman* temizliğe yardım etmek için kalırdım, ama o kadar gergindim ki bulaşıkları yıkamak için bir saat daha annemde kalmamın mümkün olmadığını biliyordum.

"Tamam, eve git ve biraz dinlen," dedi, sırtımı ovma için uzandı ve bu yüzden gidiyormuşum gibi davrandığım için kendimi tam bir pislik gibi hissetmeme neden oldu.

Vedalaştım ve kimse masadan kalkmadan kapıya yöneldim.

Sonra şehri geçip Ani'nin altı ay önce satın aldığı küçük eve gittim. Ev 1930'larda inşa edilmiş bir tamirat eviydi ama görünüş ve işlev açısından eksiklerini çekiciliğiyle fazlasıyla kapatıyordu. Aslında bu ev onun için mükemmel sayılırdı çünkü hayatında eli yatkın ve yardıma hazır dört erkek vardı. Yaptığı ilk şey dışını boyamak oldu.

hiçbir anlam ifade etmiyordu ama içerideki zeminler zeytin rengi tüylü halılarla kaplı olmasına ve mutfakta hiçbir alet olmamasına rağmen eve güzel bir eve gelmek istediğini söylemişti.

Kapıya sertçe vurdum ve açıldığı anda bağırmaya başladım. "Bütün hafta işe gelmiyorsun, sonra da aileni ekiyorsun.

Akşam yemeği mi? Ne oldu? Şimdi de benden kaçıyor musun? Yetişkin gibi davranalım..." Gördüklerim nihayet kafama dank edince kelimelerim kayboldu. "Sorun ne lan?" diye sordum, niyetlendiğimden daha keskin çıkınca hemen derin bir nefes aldım.

Saçları duştan yeni çıkmış gibi ıslaktı, ama uykulu gözlerinin altındaki koyu halkalar dışında yüzü bir hayalet kadar solgundu ve yaşlı bir kadın gibi biraz kambur duruyordu. Bok gibi görünüyordu ve gecenin yedisinde pazen pijama giyiyordu.

"Hey, kendimi iyi hissetmiyorum," dedi bana çarpık bir gülümsemeyle. "Bunu birkaç gün sonra konuşabilir miyiz?"

"Hayır," diye cevap verdim inatla, bir adım öne çıktım, böylece evin içine doğru ilerlemek zorunda kaldı. "Neyin var senin?"

İçini çekti ve yüzünü buruşturarak kapıyı kapatmamı işaret etti, sonra döndü ve yatak odasına doğru topallayarak yürümeye başladı.

"Hey." Uzanıp kolunu tuttum ve koridorun yarısında onu durdurdum. "Ne haltlar dönüyor burada?"

"Ameliyat olmak zorunda kaldım, önemli bir şey değil, tamam mı?" dedi kolunu tuttuğum yerden çekerek. "Haftaya işe döneceğim ama şu anda kendimi bok gibi hissediyorum. Gidebilir misin?"

Odasına girerken onu takip ettim ve yatağına ağır ağır oturuşunu izledim.

Kapıyı arkamdan kapattığımda şaşkınlıkla başını kaldırdı, sonra dudakları alaycı bir sırıtışla büküldü. "Eğer tekrarlamak için geldiysen, buna pek niyetim yok," dedi alaycı bir tavırla, elini kurumaya başlayan siyah saçlarında gezdirerek.

"Ne tür bir ameliyat?" Kabaca sordum.

Neden kimse bana onun hastanede olduğunu söylememişti? Kafam o kadar karışmıştı ki aklım başımdan gidiyordu. Seviştikten sonra bana gerçekten o kadar kızmış mıydı ki bana söylememelerini istemişti? Biz bir aileydik, hayatlarımız iç içeydi, hatta birlikte çalışıyorduk ve kimse bana neler olduğunu söylemenin önemli olduğunu düşünmemiş miydi?

"Seni ilgilendirmez Abraham," diye cevap verdi Ani kesin bir ifadeyle.

"Bu saçmalık." Neresinin kesilip açıldığını bulmaya çalışarak ona baktım - bunu düşününce midem bulandı - ama neredeyse içinde yüzdüğü pijamalarından başka bir şey göremedim. "Ameliyat oldun ve kimse bana söylemedi mi?"

"Çünkü *bu seni ilgilendirmez.*"

"Peki," diye tersledim ve cebimden telefonumu çıkardım. "Ne yapıyorsun?"

"Katie'yi arıyorum. Belki bana neler döndüğünü anlatır." Tam rehberimi açmıştım ki telefonum elimden kapıldı.

"Bilmiyor ve bilmesine de gerek yok," diye tısladı Ani, elini hafifçe karnına dayayarak öne doğru eğilirken bana ters ters baktı. "Siktir git evine, Bram!"

Kendimi kaybettim. O bir adım bile atamadan pijamasının ilk düğmesini açmış ve hızla diğerine geçmiştim. "Bulmak zorunda mıyım? Tamam." Ellerim o kadar titriyordu ki ikinci düğmeyi zar zor açabildim.

Dördüncü düğmeye ulaştığımda Ani nihayet nazıkçe "Bram," dedi. "Bram, dur."

Durakladım, ellerimle üstünün kenarlarını tuttum ve kalbim hızla çarparak ona baktım. Ne oluyor lan? Onun nesi vardı? Kanseri mi olmuştu? İçinden bir şey mi almaları gerekiyordu? Apandistini mi? O kadar da önemli bir şey değildi. Yoksa daha kötü bir şey miydi?

"Sadece söyle," diye emrettim, sesimi sabit tutmak için çok çalıştım. Uzun bir süre bana baktı, sonra nihayet konuştu.

"Oh, bilirsiniz, rutin histerektomi." Şakayla karışık söylemeye çalıştı ama son kelimedeki sesi bozuldu ve ağlamaya başladı.

Midem bulandı. "Ah, bebeğim. Yapma," diye mırıldandım, kelimeler hiç düşünmeden çıkmıştı. Kendini kontrol altına almaya çalışarak burnunu çekerken eğildim ve onu yavaşça kollarımın arasına aldım.

Onu yatağına yatırırken "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Önemli bir şey *değil*. Hem de hiç. Neden ağladığımı bilmiyorum." Bu sözleri söylerken bile sesi titredi ve gözyaşları yüzünden aşağı akmaya devam etti. "Az önce bir ağrı kesici aldım - Vicodin beni ağlatıyor."

"Şışt." Yataktan uzaklaştım ve yatak odasının ışığını söndürdüm, pencereden gelen ay ışığı dışında odayı karanlık bıraktım.

"Işığı kapattığın için teşekkürler," dedi burnunu çekerek. "Seni göreceğim

Pazartesi, tamam mı?"

Botlarımı çıkarırken başımı salladım.

"Kahve bile getireceğim çünkü kendin yapamayacak kadar tembel olduğunu ve bütün hafta hiç kahve içmediğini biliyorum."

"Pekâlâ," dedim gömleğimi çıkarıp kot pantolonumu yere bırakırken.

Yatağın etrafında döndüğümde yine burnunu çekti ve arkasından tırmanırken bir kez daha hıçkırdı, onun şekline doğru kıvrıldım ve kolumu göğsüne doladım, böylece kesisine dokunmayacaktım.

O zaman baraj yıkıldı.

Ağzından hıçkırıklar dökülürken inledi ve önüne bir yastık çektim, böylece bir topun içine kıvrılırken karnına bastırabilirdi. Onun için ne yapacağımı bilmiyordum. Annemi aramayı düşündüm ama Ani'nin onu eve göndermiş olması gerektiğini biliyordum, yoksa çoktan orada olurdu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı hıçkırıkları nihayet yatıştır gibi olurken. Hıçkırdı ve inledi, ben de elimi yastığın üzerinde onunkinin üzerine koydum ve onu kendime doğru sabit tuttum.

"Özür dileyecek bir şey yok," dedim usulca, başının arkasını öperek.

Sessizleşti. O kadar uzun süre hiçbir şey söylemedi ki tekrar konuşana kadar uyuyakaldığını düşündüm. "Artık bebek sahibi olamıyorum," dedi kederle, elleri yastığa karşı yumruk şeklinde kenetlenmişti.

Ona bunun kötü bir şey olmadığını söylemek istedim. Bunun neden önemli olduğunu sormak istedim. Neden bu kadar üzgün olduğunu. En başta neden bizim boktan dünyamıza çocuk getirmek istediğini.

Ama ben yapmadım.

Onun yerine parmaklarımı hafifçe ellerinin üzerinde gezdirdim, ta ki elleri gevşeyip benimkileri kavrayana kadar. "Özür dilerim," dedim basitçe.

Başını salladı ve birkaç dakika sonra parmaklarını benimkilere geçirerek uykuya daldı.

Ani ağlayan biri değildi. Normalde pek fazla duygu göstermez, herhangi bir rahatsızlığı veya üzüntüyü keskin bir dil ve iğneleyici bir sözle maskeleymeyi tercih ederdi. Onun bu yönünü anlıyordum, çünkü o ve ben bu açıdan birbirimize çok benziyorduk.

Çenemi kullanarak başının arkasındaki saçları yüzümden uzaklaştırdım ve neden yataktan zıplamadığımı düşünmeyi reddederek gözlerimi kapattım

ve oradan defolup gitmek.

Bölüm 4

Anita

Sabah üç sularında uyandım ve aynı anda iki şeyi biliyordum.

Bir ağrı kesiciye ihtiyacım vardı ve Bram kalmıştı.

Kolu hâlâ etrafımdaydı ama gövdemde yukarı doğru hareket etmişti, avuç içi köprücük kemiğimin üzerindeydi ve ön kolu göğüslerimin arasına bastırıyordu. İyi hissettirdi. En son ne zaman geceyi biriyle geçirdiğimi hatırlayamıyordum. Seks-evet. Pijama partileri-hayır.

Ama Bram'ın kolunu üzerimde hissetmek ne kadar güzel olsa da, yataktan kalkıp odanın öbür ucundaki şifonyerin üstünden ağrı kesici hapları alabilmek için onu hareket ettirmem gerekiyordu.

"Hey," diye homurdandı Bram, kolunu üzerimden kaldırmaya çalışırken.

"İyi misin?"

"Evet," diye fısıldadım, birden kendimi garip hissettim. "Sadece bir hap almam gerekiyor."

"Oh!" Arkamda oturdu ve hemen sırtımdaki sıcaklığını özledim. "Neredeler? Ben getiririm."

Ben itiraz etmeye çalışırken yataktan kalktı, ama dengesini sağlamaya çalışırken tökezleyince sözlerim bir kıkırdamayla kesildi. Bram'ın uyandığında sakarlık yaptığını duymuştum ama bunu hiç görmemiştim. "Sarhoş musun sen?" Kendini duvara yaslamasını izleyerek sordum.

"Hayır," diye savunmaya geçti. "Uyanmam sadece bir dakika sürüyor."

"Bu hayatımda gördüğüm en şirin şey," dedim ciddiyetle, ağır ağır doğrulup

Yatakta.

"Kapa çeneni."

"Hayır gerçekten, yeni doğmuş bir zürafa gibisin. Çok sevimli."

"Şu anda seninle dalga geçemem ama iyi bir hafızam olduğunu biliyorsun,

değil mi?"

"Sallanan bacakları ve şaşkın ifadesiyle" diye takıldım, yüz ifadesi daha da hoşnutsuz bir hal alınca sııttım.

"Burası karanlık ve yolumu bilmiyorum," diye itiraz etti, birkaç deneme adımı atarak.

"O kadar da karanlık değil."

"O zaman gözlerin yarasa gibi," diye mırıldandı. "Hapların nerede?"

"Şifonyerin üstü. Orada da bir bardak suyum var."

Tökezleyerek şifonyere gitti ve hastaneden küçük turuncu hap şişemi ve bardağımı aldı, ama yatağa geri dönerken adımları daha istikrarlı hale geldi.

Bana küçük şişeyi uzatırken, "Bu süper karanlık odada o hapları kolayca buldun," diye iğneledim.

"Kapa çeneni," diye karşılık verdi, suyu bana uzattı ve yatağın ayakucuna sürünerek arkama geçti.

O rahatlarırken kıs kıs güldüm, sonra hapımı aldım, bitirdiğimde tekrar uzandım. Vücudumu nasıl konumlandıracağımdan emin değildim. Bram ellerini başının arkasına koymuş sırtüstü yatıyordu ama ona sokulmamı istediğini düşünmek istemedim. Bununla birlikte, sırtım ona dönük olarak yan yatmak biraz kaba görünüyordu. Bu yatak paylaşımı görgü kurallarına aykırı mıydı? Ne zaman bir filmde böyle bir çift görsem, kavg ediyorlardı. -Çift olduğumuzdan falan değil.

Sonunda pek rahat olmasa da yanına sırt üstü uzandım ve ellerimi karnıma dayadım. Bu işe yaramalı. Süper lakayt.

"Neden ameliyat oldun?" Bram ben yerleştikten sonra sessizce sordu.

"Bende miyom denen bu şeyler vardı. Çok acı veriyorlar ve Yıllarca onlarla birlikte oldum ve sonunda öyle bir noktaya geldim ki artık dayanamıyordum," diye elimden geldiğince basit bir şekilde cevap verdim. Beni bitkin ve depresif hissettiren uzun dönemleri ya da seks yapmanın canımı yaktığı birkaç zamanı açıklamadım. Sonunda ameliyat olmayı seçmeden önce bir yıldan fazla bir süre boyunca kafamda bunu tartıştığım gerçeğine de girmeyecektim. Asla bir bebek taşımama düşüncesinin uzun bir süre boyunca nasıl tiksindirici olduğunu. Sonunda yirmi dokuzuncu yaş günümde, bir noktada bir bebeğim olması ihtimaline karşı acı çekmeye devam edemeyeceğime karar verdim.

kocam ve ben çocuk isterdik. Ameliyattan önceki iki hafta boyunca bunun için ağladığımı ve beni ameliyata alırken bile doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak ettiğimi söyledim.

"Bu-" Bir an durakladı. "Bu kanser mi, yoksa-"

"Hayır. Kanser değil." Ona bakmak için başımı çevirdim ve onu tavana bakarken buldum.

"Ama sana zarar veriyorlardı?"

"Evet."

"Bunu bilmiyordum."

"Neden yapasın ki?" Şaşkınlıkla sordum.

"En azından artık bununla uğraşmak zorunda kalmayacaksın, değil mi?" Başını eğdi ve çenesi gergin bir şekilde gözlerimin içine baktı.

"Evet," dedim sessizce, başımı sallayarak.

Neredeyse geri istediğimi nasıl açıklayacaktım? Ona bir anlam ifade etmezdi. Kahretsin, kimseye mantıklı gelir miydi bilmiyordum.

"Buraya gel," diye seslendi Bram, uzanıp elimi tuttu ve kolum beline dolanacak şekilde yanına yuvarlanmam için çekti. "İyi misin? Canın falan yanmıyor mu?"

"Hayır." Omzuna koymadan önce başımı salladım. "Vajinamdan girdiler, bu yüzden karnımda laparoskopiden kalma bazı küçük kesikler var ama çoğu-" Bram'in ne kadar hareketsiz olduğunu fark ettiğimde sözlerim kesildi.

"Bram?"

"Onlar-" Vücudu titredi. "Onlar-seni kestiler-"

"Ben iyiyim," diye onu rahatlatmaya çalıştım ama vücudu rahatlamadı.

"Bram, cidden, bunu her zaman yapıyorlar."

"Bunu *sana* her zaman yapmıyorlar."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun.

Çok acıyor."

Bram tekrar ürperdi ve eli sırtımdan aşağıya doğru kayarak beni yanına doğru itti.

"Hadi uyuyalım," dedi kabaca, çarşafları yukarı ve üzerimize çekerek.

Tenim karıncalandı. "Ne, şimdi de iğrendin mi?" Tepkisinden utanarak sertçe söyledim. "Senden kalmanı istemedim. İstedğin zaman gidebilirsin. *İsteddiğimden* bile emin olmadığım bir ameliyat geçirmişken seni iğrendirmek *istemem* ve-"

Sözlerimi ıslak bir öpücükle kesti.

İyileşirken uzun bir süre seks yapamayacağım gerçeğini göz önünde bulundurarak uygun.

"Birinin senin içine neşter sokması fikrinden hoşlanmıyorum, tamam mı?" diye ağzıma tısladı, ağırlığını vücudumdan uzak tutmaya dikkat ederken eli saçlarıma dolandı. "Bu konuyu kapatabilir miyiz?"

Nefesi kesilmişti ve yüzümün göğsüne değdiği yerde kalbinin hızla çarptığını hissedebiliyordum. *Gerçekten* korkmuştu. Anlamasam da bunu görebiliyordum. Yüzündeki ifadeye bakılırsa o da tepkimi anlamamıştı.

"Tamam," diye fısıldadım sonunda başımı sallayarak ve çenesini usulca öptüm. "Bu konuyu kapatabiliriz."

Başını salladı, parmaklarını saçlarımanın arasından geçirip yüzümden uzaklaştırırken derin bir nefes aldı.

Başını yastığıma yaslamak için arkasına yaslandığında kasları gevşedi ama kolu sırtımdaki sıkı tutuşu asla bırakmadı.

* * *

Bir sonraki uyanışında Bram gitmişti. Şaşırmamıştım. Bana hiçbir zaman ertesi sabah kalkıp kahvaltı yapacak bir adam gibi gelmemişti. Hayır, beni şaşırtan şey bir gece önce hiç kalmamış olmasıydı.

Yatağın kenarına eğilip komodinden ilaçlarımı ve su bardağımı alırken inledim. Bardak, hastaneden eve getirdiğim iki bardaktan biriydi, kapaklı ve pipetliydi, bu da eve döndüğüm ilk birkaç gün el yordamıyla bulmaya çalıştığım bardağı devirip dökmemi engellemişti. Biraz öne eğildim ve dudaklarım pipetin etrafında durakladı.

Bardak soğuktu ve içindeki su da öyle. Biraz salladım ve buz küplerinin plastiğe çarptığını duydum. Gülümsedim. Bram gitmeden önce bana taze su getirmişti.

Suyu bir kez daha çektikten sonra bıraktım ve yastığıma uzandım. Ağrım hastaneden eve ilk döndüğüm zamankinden çok daha iyiydi, ama hala oldukça ağrılıydım. Evde dolaşmayı denemeden önce kendime birkaç dakika vermek istedim.

Üvey kardeşim Alex'in sesi telefonumdan yastığıma yakın bir yerden geldiğinde gözlerim yeniden ağırlaşmaya başlamıştı.

"*Aç şu lanet telefonu, Ani. Aç şu lanet telefonu, Ani. Aç şu telefonu.*"

lanet telefon, Ani." Tanrım, insanların kendi zil seslerini kaydetmelerine izin veren uygulamayı silmeliydim.

"Ne istiyorsun?" Sonunda telefonumu yastık kılıfının içinde bulduğumda cevap verdim.

"Bir striptizci. Sarı saçlı, mavi gözlü ve iri yarı..."

"Yine yanlış numarayı aradın," dedim sertçe. "Bekle, emin misin?"

"Cumartesi günü sabahın dokuzunda beni tam olarak neden arıyorsun?" "Nasıl hissediyorsun?" Alex sordu.

"Sanki kadınlığı mı kaybetmişim gibi," dedim ve battaniyeye gömülüp rahatlarırken iç geçirdim.

"Oh, kahretsin. Aynı anda cinsiyet mi değiştirdin? Sikin benimkinden büyük olmasa iyi olur yoksa artık arkadaş olamayız."

"Artık seninki kadar küçük sikler yapıyorlar mı?" Alex gülmeye başlayınca ben de gülümsedim.

"Keşke benimki kadar büyük bir sikim olsaydı diyorsun," diye kıkırdadı. "Hayır, benim taşaklarım daha büyük."

"Evet, öyleler," dedi Alex, ses tonu tamamen ciddiydi. "Sen nasılsın, gerçekten? Her şey yolunda mı?"

"Evet, iyiyim," diye onu rahatlattım. "Bugün düne göre daha az ağrım var."

"Peki ya duygusal olarak?" diye sordu rahatsız bir şekilde. "Şaka mı yapıyorsun?" Kıs kıs güldüm.

"Oh, kapa çeneni," diye cevap verdi.

Sonunda telefonu kapatmadan önce yirmi dakika daha her şey ve hiçbir şey hakkında konuştuk. O adamı sevmiştim.

Sonunda ameliyat olmaya karar verdiğimde, aradığım ilk kişi Alex oldu. Eminim bu çoğu insan için garip olurdu ama bana mantıklı gelmişti. Duruma duygusuzca bakabilecek bir arkadaşla ihtiyacım vardı ve Kate ile Liz'in bunu yapmayacağını biliyordum. Olaya bir kadının gözünden bakabilirlerdi. Bir bebek taşıma hakkından vazgeçmenin, kendimin o parçasını kaybetmenin benim için ne kadar zor olduğunu bilirlerdi.

Gözyaşlarına boğulmadan ya da beni sorulara boğmadan bana her şeyin yolunda olduğunu söyleyecek bir arkadaşla ihtiyacım vardı. Alex o arkadaştı.

Yataktan kalktım ve bir fincan kahve yapmak için mutfığa doğru yürüdüm, orta yerde duran tanıdık düz karton kutuyu fark ettiğimde durdum

tezgahın üzerindeydi. Yaklaştım ve üstüne siyah bir kalem gibi görünen bir şeyle yazılmış olduğunu gördüm.

Ne tür sevdiğini bilmiyordum.

Kutunun kapağını açtım ve içinde çeşitli çörekler buldum. Akçaağaç çubukları, çikolata çubukları, ayı pençeleri, sırlı çörekler ve sokağın aşağısındaki çörek dükkanında satılan diğer her çeşit çörek.

Yirmi dokuz yaşındaydım ve bir kutu çörek, birinin benim için yaptığı en tatlı şey olabilirdi.

Akçaağaç çubuğunu elime alıp dalgınca bir ısırık alırken mutfığa göz gezdirdim ve başka bir gariplik var mı diye baktım. Tanrım, bu çok güzeldi. İnleyerek bir fincan kahveye başlarken bir ısırık daha aldım.

Cumartesi günü olduğu için yapacak bir şeyim yoktu ama damarlarımda dolaşan gergin enerjiyi hissedebiliyordum. Neredeyse bir haftayı yatakta geçirdikten sonra, başka bir film izlemek için oraya geri dönme düşüncesi tam bir saçmalık gibi geliyordu. Meşgul olmaya alışkındım, ya ofiste çalışıyordum ya da evimle uğraşıyordum. Hiç boş vaktim olmuyordu, bu hoşuma gidiyordu ve zorunlu hareketsizlik artık canımı sıkmaya başlamıştı.

Çöreklerimi bitirdim ve bir fincan kahve aldım, yapım aşamasındaki mutfığımdan çıkıp yapım aşamasındaki oturma odama geçtim. Evim üzerinde altı ay çalıştıktan sonra, onu bitirmeye hiç de yakın değilmişim gibi görünüyordu. Evet, çirkin tüylü halılar gitmişti ve artık mutfakta bir buzdolabım ve ocağım vardı, ama eski parke zeminler hala bitmemişti ve tezgahım 70'lerden kalma bir pornoya aitti ve bow- chicka-wow-wow müziğiyle tamamlanmıştı.

Evimi seviyordum. Bana uyuyordu ve çok uzun zaman önce inşa edilmiş olması hoşuma gidiyordu. Bir geçmişi vardı. Koruyucu ailelikten geldiğim için çocukluğumdan sağlam kalan pek bir şeyim yoktu. Çok fazla taşınmak ve farklı sorunları olan farklı çocuklarla yaşamak birçok şeyin kaybolması anlamına geliyordu. Çalındı. Kırıldı. Unutulmuştu.

İki şeyi elimde tutmayı başarmıştım. Evden eve taşıdığım bir sırt çantası ve küçükken uyumak için ihtiyaç duyduğum bir yastık kılıfı. Hepsi bu kadardı. Aile yadigârlarım bu kadardı. Neredeyse yüz yıl boyunca aileden aileye kalan bir evde dolaşmak rahatlatıcıydı. Burası yeni bir sitenin kurabiye kalıbı değildi. Burası

benzersiz ve uzun ömürlüdür.

Kahvemi yudumlarken oturma odama göz gezdirdim. Duvarlar açık griye boyanmıştı, ameliyatımdan önceki hafta sonu bitirmiştım. Şömine yeniden yapılması gerekmeyen birkaç şeyden biriydi ama şömineyi beyaza boyamıştım. Aşınmış zeminde bir örtü ve şöminede kullandığım boyadan başka bir şey yoktu. Pencerelerin etrafını ve süpürgelikleri boyayacak kadar boya almıştım.

Yepyeni pencerelerime bakarken başımı öne eğdim. Eski pencereler tuhaf bir boyutta olduğu için çok pahalıya mal olmuştu ama yenilerinin ortaya çıkışından memnundum. Şimdi sadece güzel bir beyaz süslemeye ihtiyaçları vardı.

Boya kutumun durduğu yere dönüp baktım.

Bir sandalyeye oturup döşemeyi boyayabilirim. Kendimi zorlamamış olurum. Aksine, rahatlatıcı olurdu.

Kararımı verdikten sonra mutfığa girdim ve küçük kilerden küçük bir boya çubuğu ile küçük bir fırça aldım. Bir süre resim yaptıktan sonra biraz daha kestirecektim.

* * *

"Ne yapıyorsun lan sen?" Bram'in sesi arkamda gürledi ve beni korkutarak neredeyse sandalyemden düşmeme neden oldu.

Elimdeki boya fırçasını karıştırdım ama sonunda kontrol altına aldım ve fırçayı ayaklarımın dibindeki gazete yığınının üzerine bırakırken dönüp Bram'a baktım. Kahretsin, ağrım vardı. En son ne zaman ağrı kesici içtiğimi hatırlamıyordum.

"Saat kaç?" Kapağı boya kutusuna geri koyup çekiçle mühürlemeye başlarken sorusunu duymazdan gelerek sordum.

"Ver şunu bana," diye mırıldandı Bram, çekici elimden aldı ve üç sert vuruşla boyayı kapattı. "Saat neredeyse üç oldu."

Kendimi bok gibi hissetmeme şaşmamalı, bütün gün ağrı kesici almamıştım... ya da öğle yemeği yememiştım. Boyamaya başladıktan sonra biraz transa geçmişim. Ev üzerinde çalışmayı seviyordum. Eşsiz bir şey inşa ettiğimi bilmek beni rahatlatıyordu. Bana ait bir şey.

"İyi görünüyor, ha?" Pencerelerimin alt yarısına bakarak gururla söyledim. Üst yarısını boyamamıştım çünkü boyamam gerektiğini biliyordum.

Muhtemelen ayaklarımdan uzak dururum. Ama fark etmezdi. Bıraktığım için kendimi hâlâ bok gibi hissediyordum.

Bram kollarını göğsünde kavuşturarak, "Pencerelerin yarısını boyamışsın," diye cevap verdi.

"Neden dedektif değilsin? Çünkü bu ciddi bir gözlemcilikti." Ayağa kalktım ve irkilmemi gizlemeye çalıştım. Evet, bir ağı kesiciye ihtiyacım vardı.

"Neden pencerelerin yarısını boyadın? Sakin olman gerekmiyor muydu?" Bram bana yardım edecekmiş gibi bir adım öne çıkarak sordu.

"Sıkılmıştım." Etrafında dolanırken derin bir nefes aldım. Önce haplar, sonra yemek.

Bram beni odama kadar takip ederken, "Canın sıkılıyordu," diye homurdandı. "Evet, sıkılmıştım." Haplarımı açtım ve kendimi sadece bir tane almaya zorladım.

Bir tane. İki tane olsa daha iyi olurdu ama uykuya dalmak istemiyordum ve beni tamamen bayıltacaklarını biliyordum.

"Bu senin için nasıl sonuçlandı?" Bram kapıma yaslanarak sordu.

"Harika," diye cevap verdim inatla, çenemi kaldırarak. "Pencerelerin yarısını aldım bitti."

"Bok gibi görünüyorlar."

"Hayır, değil. *Yarı yarıya bitmiş* görünüyorlar." Onu iterek mutfığa geri döndüm ve hâlâ masamda duran çöreklerle göz gezdirdim. Acaba bir tane daha yiyerek kurtulabilir miyim diye düşündüm. Oh, siktir et. Zaten hiç kilo almamıştım. Birkaç kilo almaya çalıştığımda bile alamıyordum. Bu konuda sızlanmıyordum -insanların istedikleri her şeyi yiyebilmek ve bir gram bile almamak için adam öldüreceklerini biliyordum- ama bu beni rahatsız etmiyor da değildi. Belki de göğüs *istiyordum*. Belki bagajımda biraz ıvır zıvır *istiyordum*. Belki de yaşlı kadınların markette kendimi aç bırakmamla ilgili yorumlar yapmasını istemiyordum.

"Çörekler için teşekkürler," diye seslendim, sırlı bir tanesini ağzıma tikiştirirken. Bram, "Bir şey değil," diye cevap verdi. Mutfak.

Ona neden orada olduğunu sormak istedim. Birdenbire evimi ziyaret edip beni besleme ihtiyacını anlamıyordum. Hoş muydu? Elbette. Ama bir kez seks yapmıştık. Birlikte değildik. İlişkimiz her zaman olduğu gibiydi.

Orada durup sessizce yemek yememi izlerken sinirlenmeye başladım. Ne söyleyeceğimi ya da nereye bakacağımı bilememekten nefret ediyordum. *Benim lanet mutfığımdaydık. Benim*

Konfor alanım. Benim sığınağım.

Sessizlik sonunda fazla gelmeye başladığında ellerimi pijama pantolonuma sildim ve bir adım öne çıktım.

"Bak, çok yorgunum, o yüzden-"

"Elbette," diye araya girdi Bram, sakalını kaşırken başını salladı. İşte o zaman onun da benim kadar rahatsız olduğunu fark ettim. Kıpır kıpırdı. Garipti.

"Pazartesi görüşürüz, değil mi?"

"Evet. Pazartesi." Başka bir şey söylemeden arkasını dönüp evimden çıktı ve kapıyı sessizce arkasından kapattı. Sonra sürgüyü kilitlediğini duydum, bana evimin yedek anahtarlarından birinin onda olduğunu hatırlattı.

Bende de onun evinin anahtarı vardı. Hiç kullanmam gerekmemişti ama bendeydi.

Yatağıma dönerken iç içe geçmiş hayatlarımızın ağırlığı bir balyoz gücüyle yüzüme çarptı.

Sadece aynı aileyi paylaşmıyorduk, aynı zamanda Bram ile çalışıyordum. Onu her gün görüyordum. Elbette, işle ilgili olmadığı sürece birbirimizle pek konuşmuyorduk ama yine de onu görüyordum. En iyi arkadaşlarım ziyarete geldiğinde, o da oradaydı. Liz ve Dan'i görmeye gittiğimde, o da oradaydı. Evimde yardıma ihtiyacım olduğunda, Dan, Mike ve Trevor'la birlikte alet kemeri ve elektrikli aletlerle dolu bir kamyonla çıkageldi.

Tanıştığımızdan beri ilk kez Bram'in yanında gergindim. O bana baktığında hırçın ağzım birdenbire kayboluyor gibiydi, oysa daha önce ukalalık yapmak için tek ihtiyacım olan şey onun varlığıydı. On dört yıl boyunca paralel hayatlar yaşadktan sonra yollarımız kesişmişti ve şimdi bizi tekrar nasıl paralel hale getirebileceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

İşin en boktan tarafı da ondan kaçmamın hiçbir yolu yoktu ve onun aletini elimde tuttuğum gerçeğinden de kaçmamın hiçbir yolu olmayacağından emindim.

* * *

Yalan söyledim.

Görünüşe göre, Bram'den kaçmak çok kolaydı.

Dürüst olmak gerekirse, ben mi ondan kaçıyordum yoksa o mu benden kaçıyordu ya da ikimiz de birbirimizden mi kaçıyorduk emin değildim ama onu mutfağımda neredeyse kovduğum günden beri neredeyse hiç görmemiştim.

Neredeyse dört hafta olmuştı. Aile yemeklerimizde sessizdi. Bu Bram için alışılmadık bir durum değildi ama belli nedenlerden dolayı ben bunu daha çok fark ediyordum. Benimle doğrudan konuşmuyordu ve süregelen sözlü savaşıımızın tüm işaretleri kaybolmuştu.

Trevor'ın bir şeylerden şüphelendiğini biliyordum. Belki Liz ve Ellie de şüpheleniyordu ama kimse bir şey söylemedi. Birbirimizin yörüngesinde dönerken bizi dikkatle izlediler ama asla etkileşime girecek kadar yakınlaşmadılar. Bu beni deli ediyordu. Eğer o geceyi geride bırakacaksak, Toyota'mın arkasında çirkin bir şekilde çarpıştığımızı tüm aileye duyurmadan normal davranması gerekiyordu.

Yalan söylüyordum.

Kendimi toparlamam gerekiyordu. Benim.

Dinamiğimiz neredeyse taş a oturmuştu. İlk yorumu ben yaptım. Her zaman. Ben bir şey söyledim, sonra Bram da bir şey söyledi ve birlikte olduğumuz sürece birbirimize laf sokardık.

Ama hayatım boyunca ona bir bok veremedim. Yapamıyordum işte. Bir yorum yapmak için ağzımı açıyordum ve onun arkamdan yatağa girdiğini hatırlayınca tekrar kapatıyordum. Fantastik seksi geride bırakabildiğimi düşünmek isterdim ama beni eşcinsel seks skandalı sırasında bir cumhuriyetçiden daha çabuk susturan şey *şefkatti*. Ona bakıyordum, kulağıma söylediği yumuşak sözleri hatırlıyordum ve kendimi onu kışkırtmaya zorlayamıyordum.

Bir başka Cuma akşamı yemeğine oturduğumuzda Ellie Teyze sessizce, "Bu gece çok sessizsin," dedi. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," diye cıvıldadım, irkilmemeye ya da Bram'a bakmamaya çalışarak. Öğreneceklerdi. Üç haftadır aile yemeklerini atlatmışım ve her an uzuvlarımdaki gerginliğin sonunda kopacağını ve masadan kalkıp onlara huysuz Bram'ı Portland şehir merkezindeki bir ara sokakta becerdiğimi söyleyecekmişim gibi hissediyordum.

"İyi misin?" diye mırıldanarak bana bir kase bisküvi uzattı.

"Evet. Dün doktora gittim. Dün doktora gittim ve tamamen iyileştim. Bir süre daha ağırdan almamı söyledi ama şu anda çoğunlukla normale döndüm," diye sessizce cevap verdim ve kaseyi solumdaki Trevor'a uzattım.

"Gerçekten mi? Hızlı görünüyor," dedi Ellie ve ben omuz silkerken bana küçük bir gülümseme verdi. "Kendini daha iyi hissetmene sevindim."

Yemeğine geri dönmeden önce eğilip bacağımı birkaç kez okşadı ve Ellie'nin de hiçbir zaman bebek taşıyamadığı gerçeğini hatırladım. Sorunun ne olduğundan emin değildim.

Sormak bana düşer diye düşündüm. O ve Mike sonunda koruyucu aile olmuş ve Trevor ile Henry'yi evlat edinmişlerdi ama hiç pişmanlık duyup duymadığını merak ettim.

Kendimi bu düşüncelerden sıyırdım. Ellie'nin başka seçeneği yoktu. O kadarını biliyordum. Durumlarımız aynı değildi.

"İki hafta daha," diye bağırdı Liz masanın öbür ucundan, dikkatimi başka yöne çekerek. Ellerini neşeyle birbirine sürttü. "Torunlarımı kucağıma almak için sabırsızlanıyorum." "Shane de onunla birlikte mi geliyor?" Trev öne doğru eğilerek sordu

Önündeki acı biberi. "Yakında bir göreve gidecek, değil mi?" "Evet," diye yanıtladı Mike Amca sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Askerliğini yapıyor.

Onlar buraya gelebilsin diye ayrılacak, sonra da gitmek için hazırlanmaya başlamadan önce evdeki eşyaları hazırlamak için yaklaşık bir haftası olacak."

"Kate bunu nasıl yapıyor bilmiyorum," dedim, herkesin dikkati üzerimdeyken başımı sallayarak. "Hey, neden ben evdeki işlerle ilgilenirken sen de gidip biraz kumda oynamıyorsun, sonra döndüğünde sanki son altı aydır kendimi öldürmemişim gibi kollarına atlayacağım."

"Şaka mı yapıyorsun lan?" Bram gürledi, karşıdan bana bakarak Masa.

"Hayır. Yani, anlıyorum-"

"Belli ki bilmiyorsun," diye tersledi Bram, kaşığını bir sıçrayışta kâsesine bırakarak. "Orada bir silah taşıyor. İnsanlar ona ateş ediyor. Arkadaşlarını havaya uçuruyor. Sence ailesini altı aylığına terk etmek ister mi?"

"Bram," dedi Liz aramıza bakarak, "kes şunu."

Öfkemi bastırmaya çalışırken çenem sıkıştı. Eğer konuşmama izin verseydi, bunun Shane için de zor olduğunu bildiğimi söyleyecektim. Tehlikeli ve korkutucu olduğunu. Bunu anlıyordum. Anlıyordum. Sadece bunu asla yapamazdım.

"Lütfen Bram," diye tısladım dişlerimin arasından, "*Amerika*'nın lanet ormanlarında odun keserek geçirdiğin onca zaman boyunca ordu hakkında ne kadar çok şey bildiğini anlat bize."

"Her şey senin için bir şaka mı?" Sesi yükseldi. "Alex'e fedakârlığına ne kadar saygı duyduğunu söyledin mi? Peki ya Henry? Eminim o da bu konudaki fikrini duymak ister."

"Siktir git," diye karşılık verdim ve ayağa kalktım. "Otur, Anita," diye emretti Liz.

"Ben gidiyorum, Bram'in hazımsızlık çekmesini istemem," dedim.

masanın karşısındaki Bram'e ters ters baktı.

"Otur lan yerine!" Dan kükreyerek beni hiç düşünmeden yerime bıraktı.
"Lanet olası masada politika konuşmuyoruz."

"Bu politika değil. Bu-"

"Bram, yemin ederim çeneni kapatmazsan kendimi kaybedeceğim," diye uyardı Dan, Liz elini onun koluna koyup usulca ovuştururken derin bir nefes aldı. Biberime bakarken kalbim küt küt atıyordu ve gözlerimin arkasında yaşların biriktiğini hissedebiliyordum. Dan'ın benim yanımda kaç kez kendini kaybettiğini bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar çok sayabilirdim ama bana karşı hiç kendini kaybetmemişti. Çok yumuşak başlı bir adamdı. Karısını, çocuklarını, arkadaşlarını ve yemek yemeyi severdi - bu sırayla. Onu kızdıracak pek bir şey yoktu. Ama ordu hakkında konuşmak -ya da Bram ve benim gibi bu konuda kavga etmek-

Yüzündeki sürekli sakinlik ifadesini tamamen sildi.

Bana bağırılmasından hoşlanmıyordum. Gerçekten hoşlanmadım.

Orada oturdum, boğazımda biriken hıçkırıklara karşı yutkundum, masadaki herkes sessizken ellerim kucağımda titriyordu.

Dan birkaç dakika sonra sesini normal bir seviyeye getirerek kabaca, "Bu masada çocuklarımızın ülkeleri için yaptıkları fedakârlıklara saygısızlık eden kimse yok," dedi. "Onları lanet olası evime bile almam."

Kimseye bakmayı reddederek yanağımın içini ısırdım. Ellie'nin elinin bana doğru uzandığını gördüğümde irkildim ve o da elini bıraktı.

"Ani, Shane'in yaptıklarını hafife almaması gerektiğini iyi bilir," dedi Dan. Bunun çenemi kapalı tutmam için bir uyarı mı yoksa saygısızlık etmediğimi bildiğini söyleme şekli mi olduğunu bilmiyordum.

"Üzgünüm baba," dedi Bram sessizce.

Yemek devam etti ve aile yeniden konuşmaya başladı ama ben gözlerimi kâsemden ayıramıyordum. Hâlâ titriyordum. Kontrol altına alamıyordum.

Çok uzun zamandır, insanların bana fazla yaklaşmasını engellemek için ukalalığımı kullanıyordum. Annemden alınmadan önce başlayarak tüm hayatım boyunca bunu yapmıştım. İşe yaramıştı. Hiçbir şeyi ciddiye almıyor gibi görünüyordum ve bu hoşuma gidiyordu. Bu beni komik yapıyordu.

Ben komik kızdım, üzgün bakıcı kız değil.

Dan ve Liz'lere taşındığımda kişiliğim çoktan oturmuştu. Saygısızdım. Cenazelerde şakalar yapar ve insanların yüzüne gülerdim. Ama Evans ailesi yine de beni seviyor gibiydi. Bu da durumu daha da kötüleştirmişti çünkü orada kendimi rahat hissediyordum. Şaka yapsam da umurlarında değildi.

Trevor'a simge siyah adamımız diyorlardı. İnsanlara güzel Henry'nin kız olarak doğduğunu söylediğimde ya da onları Alex ve Abraham'ın sadece İspanyolca konuştuğuna ikna ettiğimde, sonra ikizler onlara şaşkınlıkla bakarken İspanyolca konuşmaya çalışmalarını izlediklerinde umursamadılar. Onlara şişman dediğimde -öyle olmasalar bile- ve onlardan çok daha küçük olduğum için yanlış aileye gittiğimi söylediğimde umursamadılar. Ağaç kesme işinden Dan ve Mike'ın küçük hobisi olarak bahsettiğimde de umursamadılar.

Çünkü her dalga geçtiğimde ve her alay ettiğimde bunun kötü niyetli olmadığını biliyorlardı. Beni kabul eden aileyi seviyordum. Onlar için adam bile öldürürdüm. Ve ne zaman biri benim gibi ince yapılı, Kate gibi kıvrımlı, Henry gibi sarışın, Alex ve Abraham gibi İspanyol ve Trevor gibi esmer tenli ailemize baksa, bununla dalga geçiyordum.

Çünkü benim için fark etmiyordu. Onlarla dalga geçmiyordum, dünyayla dalga geçiyordum. İçinde yaşadığımız toplumla. Bize bakan insanlarla. Kaç kilo olduğumuzla ve tomruk şirketinin ne kadar başarılı olduğuyla ilgilenen insanlarla. Burunlarını kaldırarak soru soranlar.

Birinin bana hangi milletten olduğumu sorduğu her sefer için bir dolarım olsaydı, sırf sıra beklemeden istediğim zaman bana buzlu Karamelizatör yapabilsinler diye lanet olası bir Dutch Bros. kahve karavanı satın alırdım. *Aslında seni lanet olası işgüzar, hangi milletten olduğuma dair hiçbir fikrim yok çünkü babamın kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok.* Hiçbir fikrim yok. Annem de o kadar çok erkekle yatıyordu ki onun da hiçbir fikri yoktu. Bildiğim tek şey, hayatım boyunca Kızılderili olup olmadığını soran formları yanlış doldurmuş olabileceğim.

Burnumdan derin nefes aldım.

Dayanması zor biriydim. Bunu biliyordum. Ama bu insanlar tarafından yargılandığımı hiç hissetmemiştim. Beni asla olduğu gibi kabul etmediler, her zaman satır aralarını okudular. Ne söylediğimi değil, ne demek istediğimi duymuşlardı.

Ama birdenbire, on dört yıl sonra, Evans'ların evinde kendimi güvende hissetmedim. Sanki derimden çıkıyormuşum gibi hissettim. Sanki benden nefret ediyorlarmış gibi. Sanki beni anlamıyorlardı. Sanki oraya ait değilmişim gibi.

Titreyen elimi kaşığıma götürdüm ve acı biberimi karıştırdım, etrafımdaki sesler devam ederken nefesimi kontrol etmeye çalıştım. Gitmem gerekiyordu. Onlardan uzaklaşmam gerekiyordu. Ama masadan kalkarak dikkatleri üzerime çekmekten korkuyordum.

Ya Dan bana yine bağırırsa?

Yirmi dokuz yaşımdaydım ve bir çocuk gibi azarlanmaktan korkuyordum. Kucağımdaki elimi yumruk yapıp sıktım ve ürperdim.

Ben yemeğimi karıştırmaya devam ederken Bram, "Çıkmamız gerek anne," dedi. "Biz mi?"

"Evet, Ani'ye onu Jay'in barına götüreceğimi söyledim." Bram'in adımı söylediğini duyunca şaşkınlıkla irkildim ama başımı kaldırmadım.

"Ama, sen sadece-"

"Sonra görüşürüz." Bir an için sustu ve her zaman yaptığı gibi annesinin başının yanını öptüğünü hayal edebildim. "Yemek için teşekkürler."

Masanın etrafından dolanırken donup kaldım ama elini uzattığında ayağa kalktım. Herkesin gözlerinden kaçmayı başarırken beni odadan dışarı çekerken onu kavradım.

"Kahretsin!" Biz ön kapıdan çıkarken Dan mutfakta kükredi.

Ağzımdan çıkan hıçkırığa engel olamadım ve hemen elimi hıçkırığın üzerine kapattım.

"Hey," dedi Bram sessizce.

"Sorun değil. Eğlenceli bir akşam yemeği, ha?" Şakayla karışık, ona bakmadan arabama doğru birkaç adım attığımı söyledim. "Lobotomili adamı kızdırabilirsem başarılı olurum diye düşündüm. Yani, gerçekten. Bu bir beceri."

"Ani," diye araya girdi Bram uyararak.

"Savaş gazilerini ve onların çocuklarını kızdırdığım bir gün daha. Bu bir hediye."

"Anita," diye seslendi Bram.

"Ne?" Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırarak karşılık verdim. "Nereye gidiyorsun?"

Arabama baktım, sonra Bram'a döndüm. "Eve mi?"

"Jay'lere gitmek istemiyor musun?" diye sordu huysuzca.

"Bekle, bu gerçek bir şey miydi? Beni oradan çıkaracağını sanıyordum. -bu arada teşekkürler-"

"Gitmek istiyor musun, istemiyor musun?" diye sordu kızgınlıkla. Tekrar arabama baktım, sonra Bram'a döndüm. "Tabii, tamam," diye cevap verdim sonunda.

"O zaman bin şu lanet kamyonete."

Kaşlarımı çattım ve yanından geçip gittim.

"Yarın arabamı almak için beni geri getirmelisin. Eminim ki

Bu gece buraya geri gel," diye emrettim, kamyonun kaputuna doğru ilerleyerek. "Tamam."

"Tamam." Topuklarımın üzerinde döndüm ve çantamı almak için arabama koştum, Bram arkamdan homurdandı, kamyona tırmandı ve çalıştırırken kornaya bastı.

Ne beyefendi ama.

Bölüm 5

Bram

Hayatım boyunca babama hiç bu kadar kızmamıştım.

Çocukken Dan ve Liz'in yanına taşındığımızda yorgun düşmüştüm. Muhtemelen en iyi kelime buydu. Alex ve ben yedi yaşında sisteme girdiğimizden beri evden eve taşınmış, hiçbir yerde uzun süre kalmamıştık. O zaman bile taşınmalarımızın benim hatam olduğunu biliyordum.

Alex sevimliydi. Komikti. Herkesle iyi geçinirdi ve sürekli mutluydu.

Sorun bendim. Tavırları olan ve kimseyle iletişim kuramayan bendim. Noel ve doğum günü partileri sırasında odanın köşesinde sessizce oturup kara kara düşünen bendim.

Eğer ben olmasaydım, annemiz öldüğünde Alex muhtemelen hemen evlat edinilecekti. Neyse ki devlet bir çift tek yumurta ikizini ayırmaya yanaşmamıştı, çünkü öyle olsaydı kardeşimi bir daha asla göremeyecektim.

Evet, hemen hemen her zaman öfkeliydim. Annemize, koruyucu aile sistemine ve genel olarak dünyaya kızgındım ama Dan ve Liz'in yanına taşındığımızdan beri ikisine de ciddi anlamda hiç kızmamıştım.

Gençken kısıtlamalarından rahatsız olmuştum ama kuralların ardındaki sevgi uzun süre kızgın kalmama izin vermemişti. Dan şirketi bana devretmek istemediğinde -yıllardır bundan bahsetmesine rağmen- çok sinirlenmişim ama bunu anlayışla karşılamıştım.

Ama o gece Ani'ye bağırmasını izlemek göğsümde bir şeylerin gevşemesine neden olmuştu ve masanın öbür ucuna uzanıp onu lanet sandalyesinden düşürmek istemişim.

Bu beni korkutmuştu. Evans'ların evinde yaşamaya başladıktan sonraki iki yıl içinde öfkemi kontrol etmeyi öğrenmiştim ve otuz saniye içinde tüm bu özdenetim tamamen buharlaşıp gitmiş ve ona zarar vermek istemiştim.

Ani'ye baktım. Başını arkaya eğmiş oturuyordu, gözleri önümüzdeki yolda sabitti. Annemlerin evinin önünden ayrıldığımızdan beri tek kelime etmemişti.

Tüm bu durumla ilgili berbat olan şey, bunu mutfak masasında başlatmış olmamdı. Ani'yle aramız gittikçe kötüleşiyordu ve herkes bunun farkındaydı. Tartışmıyorduk. Birbirimize bakmıyorduk bile.

Bu yüzden Shane'in kumda oynamasıyla ilgili o espriyi yaptığında üzerine atladım. Bu bana ona her zaman yaptığım gibi karşılık vermem için bir neden vermişti. İşe de yaradı.

Söylediği şey çok sinir bozucuydu ama Ani'nin Shane'in işinin önemsiz olduğunu ima etmediğini biliyordum - bunu hepimiz biliyorduk - ama onu harekete geçirmek için bir bahaneye ihtiyacım vardı.

Onun gitmeye çalışacağını ya da babamın kendini kaybedeceğini tahmin etmemiştim. Ama bunun olacağını tahmin etmeliydim. Babamın ordu hakkında neler hissettiğini biliyordum, özellikle de denizaşırı görevlere ve denizaşırı ülkelere gitme tartışmalarına karşı hassasiyetini. Vietnam'da denizciydi. Ama sonunda bana dırdır etmesini engelleyebildiğim için o kadar mutluydum ki, daha yolun başındayken durmamıştım.

Koltuğuna geri çöktüğünde ve kucağına bakarken göğsü çılgınca inip kalktığında, onu alıp oradan sürükleyerek çıkarmak istedim. İşler planladığım gibi gitmemişti.

Sanırım onu incitmiş olabilirim - ya da en azından incinmesine yol açmış olabilirim - ve niyetim asla bu değildi.

Sikeyim.

"Bir şeyler yemek ister misin?" Kasabadan geçerken sordum. "Yemek yemedin."

"Aç değilim," dedi sessizce. "Yine de teşekkürler."

"Öyle demek istemedim-"

"Unut gitsin, tamam mı?" dedi, dönüp bana bakarak. "Önemli bir şey değildi. Sadece bana bağırılmasından hoşlanmıyorum."

"Sana her zaman bağırıyorum," diye karşı çıktım, konuşmaya devam ettiğinden emin olmak dışında bir nedeni yoktu, sadece benimle çelişmek için.

"Evet ama seninle durum farklı."

"Oh, öyle mi? Nedenmiş o?" Bizi şehir merkezine götürecek bir köprüden geçebilmek için şerit değiştirirken sordum.

"Çünkü genellikle ben de bağırarak karşılık veriyorum," diye homurdanarak cevap verdi. "Doğru."

"Bu konuyu kapatabilir miyiz?" diye sordu yorgunca. "Sadece gidip bir bira almak ve şarkı söylemeni izlemek istiyorum. Şarkı söylüyorsun, değil mi?"

"Evet." Bir bisikletli kendini koruma duygusundan yoksun bir şekilde önüne kırınca küfrettim.

"Tanrım, bu adam ölmek mi istiyor?" Ani önümüzde ışıқта duran bisikletliye bağırarak için camını indirerek sordu. "Hey, ahmak! Nereye gittiğine dikkat et!"

Bisikletli onu terslerken güldüm ve kamyonundan çıkmaya çalışırken kapıları hızla kilitledim.

"İçeride kal, psikopat." "O sık beni tersledi!"

"Evet, sen ona ahmak dedikten sonra."

"Onunla başa çıkabilirim."

"Muhtemelen yapabilirsin," diye kabul ettim, tayt giyen bisikletlinin yeşil ışıқта kalkışını izlerken, "ama senden yaklaşık elli kilo üstün ve onu yaya olarak asla yakalayamazsın."

"Onu kamyonla mı kovalayacaksın?" diye ciddi ciddi sordu.

"Hayır, geç kalmak istemem. Jay açık mikrofon gecesini benim başlatmamı istiyor." "Peki," diye suratını astı ve birden gece güzelleşmeye başladı.

Jay'in barının karşısına park edene kadar her şey yolunda görünüyordu ve Ani hemen soyunmaya başladı.

"Ne oluyor be?" Sesim on dört yaşımdan beri hiç olmadığı kadar yüksek çıkmıştı.

"Ne?" diye sordu şaşkınlıkla, kot pantolonunu kalçalarından ve ayaklarından aşağı iterek.

"Lanet pantolonunu giy," diye emrettim, kamyoneti kapatarak.

"Asla olmaz. Onları orada giymeyeceğim."

"Neden olmasın ki?"

"Çünkü onlar benim evdeki kotlarım. Yırtık pırtık ve kıcımdan sarkıyor."

Vizörü aşağı çevirip dil halkasını ustalıkla içeri kaydırırken bakakaldım, sonra septum halkasını nazikçe aşağı çekip burun deliklerinden çıkardım.

"Oraya pantolonsuz giremezsin," diye karşı çıktım, başını çevirdi.

bana gülümsemek için.

"Elbette öyleyim." Ben onu durduramadan kamyonu atladi.

"Anita!" diye bağırdım ve kaputun etrafında dönerken

sırıltmasını sağladım. "Bağırıyorsun," dedi.

"Özür dilerim." Yüzümü buruşturdum.

Ani güldü ve sonra gömleğini düzeltti.

Tanrım. Atletti ama kış yanaklarının hemen altına kadar indirmişti, alttaki dantel birkaç santim daha uzun gösteriyordu.

"Gördün mü? Bu bir elbise."

"Bu lanet bir elbise değil." Omuzlarındaki ince askıları ayarlarken sertçe yutkundum.

"Tabii ki öyle. Hadi gidelim."

Onu cadde boyunca takip ettim, ince kumaşın altında hareket eden küçük ama mükemmel yuvarlak kışına bakmamaya çalıştım.

"İç çamaşırı da mı giymiyorsun?" Kapının yanında sigara içen salaklara ters ters bakarak sordum.

"Bilmek istemez miydin?" diye takıldı karanlık bara girerken.

Tanrım.

"Bir Hefeweizen alabilir miyim?" Ani barın ayak parmaklığına çıkıp tezgâha yaslanarak gömleğinin kalçalarının arkasına kadar yükselmesini sağlarken sordu. Barı göstermemesi için hızla arkasına geçtim ve anında bana yaslandı, yüksek boyu kışının kasıklarına doğru sokulmasını sağladı.

"Siktir," diye tısladım, elim kalçasını kavramak için yukarı çıktı.

Ani'nin gülümseyen yüzü bana doğru döndü. "Aslında şunu iki yapalım."

"O sahneye sikim kalkmış halde çıkmak zorunda kalırsam seni öldürürüm," diye uyardım, onu kendime doğru daha sıkı çekerek.

"O zaman geri çekilsen iyi olur," diye karşılık verdi, dik durarak sırtını göğsüme dayadı ve ağırlığını bana verdi.

Kimsenin haberi olmadan elimi önünde gezdirmek ve parmaklarımı amına sokmak çok kolay olacaktı. Kalabalık bar tezgahına yaslanma şeklimiz onu kaburgalarının hemen altından gizliyordu ve atleti kalçalarının üzerinde o kadar yüksekteydi ki hareket ettirmeme bile gerek kalmayacaktı.

"İki Hef," dedi barmen bana gülümseyerek.

"Teşekkürler, Rach," diye cevap verdim, fantezimden sıyrılmıştım. Bir yirmilik çıkardım

cebimden çıkarıp barın üzerine koydum.

Barmen uzaklaşır uzaklaşmaz, Ani bana bakacak şekilde döndü, dirseklerinin üzerine yaslandı ve onu barda becermemeyi sonsuz derecede zorlaştırdı.

Gülünç olmaya başlamıştı. Bunun nereden geldiğini bilmiyordum ama ani çekim neredeyse karşı konulmazdı. Ani'nin her zaman güzel olduğunu düşünmüştüm -herkesin standartlarına göre güzeldi. Yüz hatları küçüktü, dudakları kabarıktı, gözleri masmaviydi ve ufak tefek olmasına rağmen her yeri yuvarlaktı. Ama neredeyse bir ay önce sarhoş bir kızın zedelenmiş egosunu korumaya çalıştığım o aptal öpücüğe kadar onu becermek istememiştim.

Görünüşe göre Pandora'nın kutusunu açmıştım. Ağzıma bakarken gözlerinin büyümesine bakılırsa, kutuyu ikimiz için de açmıştım.

Jay her zamanki gibi sadece cover şarkı söylemekle ilgili konuşmaya başladı ve ben boğazımı temizleyerek Ani'nin bakışlarının benimkilerle buluşmasını sağladım.

"Oraya çıkmalıyım," dedim kabaca. Kot pantolonumun üzerinde cehennemden gelen bir ereksiyon varken nasıl yürüyecektim, hiçbir fikrim yoktu.

"Evet."

"Beni siken gözlerle bakmayı kes."

"Gerçekten durmamı istiyor musun?" diye sordu sessizce, biraz öne eğilerek. Boğazımı tekrar temizledim, elim kalçasında sıkılaştı. "Tabii ki hayır."

Dudakları gülümseyerek yukarı kalktı ve daha da öne eğilerek alt dudağımı ağzına aldı ve hafifçe emdi. Sular duruldu.

Bacağımı onunkilerin arasına kaydardım ve daha da eğildim, böylece dilimi ağzına sokabilirdim, elleri çeneme dayanmak için yukarı çıkarken.

Neler olduğunu anlamamıştım ama yalan da söylememiştim. Bana olduğu gibi bakmayı bırakmasını istemiyordum. Beni öpmeyi bırakmasını ya da küçük, sıkı vücuduyla beni delirtmesini istemiyordum.

Boku yediğimi biliyordum ama Portland'da, evlerimizden bir saat uzaklıkta ve neredeyse tamamen anonim olan kalabalık bir barda onu öpmeye devam etmek ve küçük göğüslerini göğsüme bastırdığını hissetmek istiyordum.

"Abraham, hadi ama dostum!" Jay'in sinirli sesi kafamdaki şehvet sisini dağıttı.

"Kahretsin," diye yakınarak geri çekildim.

"Git," dedi göğsümü iterek.

Jay yukarıdan bana daha fazla bok verirken ben onun vücuduna baktım.

sahne. "Burada kal, tamam mı?"

"Nereye gidebilirim ki?"

"Bilmiyorum ama kimsenin sana bulaşmasını istemiyorum."

"Bram," dedi kızgınlıkla, gözlerini devirerek.

"Üzerinde atletten başka bir şey yok ve bu geceki saçmalıktan sonra zaten çok gerginim," diye uyardım, bir adım geri çekilerek.

"Bu geceki bok mu?" diye homurdanarak ayak parmaklığından indi.

"Babamla karşılaştığında yüzünü görmediğimi mi sanıyorsun-"

"Bram-haydi gidelim!" Jay mikrofona bağırdı ve mikrofon cızırdadı.

"Siktir. Burada kal," diye emrettim ve kalabalığın arasından ilerlemek için arkamı döndüm.

Barı geçmek için ondan ayrılmak konusunda çok endişeliydim ama Jay'e onun için açılış yapacağıma söz vermiştim. Genellikle insanlar açık mikrofon gecesine kaydolmak için acele etmezlerdi. Sahneye çıkmak için gelirlerdi ama bunu yapacak cesareti toplamaları biraz zaman alırdı. İşte bu noktada ben devreye girdim. Son birkaç yıldır Jay'in barında çalışıyordum ve orada oldukça rahattım. Kolay görünmesini sağladım. Basitti. Harika değildim ama kötü de değildim. Bir ya da iki şarkıyı bitirdiğimde, insanlar genellikle kayıt sayfasındaki açık yerleri doldurmuş oluyordu.

"Merhaba, Jay'in patronları," dedim, Jay'in gitarını ondan alıp askısını omzuma koyarken mikrofona doğru eğilerek. "Ne kadar sarhoşsun?"

Kalabalık alkışladı ve ben gülümseyerek Ani'ye baktım.

Bacak bacak üstüne atmış bir şekilde bar taburesinde oturuyordu, birasını yudumlarken kıcı neredeyse atletinden dışarı sarkıyordu, gözleri benim üzerimdeydi. Dudakları bardağının kenarında yukarı kalkmıştı ve ben de gülümsemekten kendimi alamadım.

Bana ne yapıyordu?

* * *

Ani gecenin ilerleyen saatlerinde yolcu koltuğundan uykulu bir sesle, "Bu gece çok iyiydin," dedi.

"Teşekkürler," dedim sonunda yaşadığım küçük alt bölgeye girdiğimizde sessizce.

Şehirdeki evim çok büyük değildi, ama tamamen bana aitti ve ev sahipleri derneği bahçeyle falan ilgileniyordu, böylece benim ilgilenmeme g e r e k kalmıyordu. Ne zaman

Birkaç yıl önce ev aramaya başladığımda, küçük kasabamızda bulabildiğim tek şey üç ve dört yatak odalı evlerdi. Aileler için evler. O kadar büyük bir alana ihtiyacım yoktu. Bu yüzden şehrin sınırlarında kasaba evleri inşa etmeye başladıklarında bir tanesine atladım. Evim çöktüğüm bir yerdi - ne daha fazlası ne de daha azı - ve bahçeye, bakıma ve diğer şeylere ayak uydurmaya çalışmakla uğraşmak istemiyordum.

"Beni eve bırakmayacak mısın?" Tek arabalık garajıma girdiğimde Ani dudaklarında küçük bir gülümsemeyle sordu.

"Bunu yeni fark ettin, ha?" Şaka yaptım, kamyoneti kapattım ve vizörümdeki garaj kapısı kumandasına bastım. Onun evinin sapağını bir milden fazla geride bırakmışım.

Ani kamyonundan beton zemine atlayarak, "Pek gözlemci değilim," diye alay etti.

Ben kamyonun etrafından dolanırken o önüme geçti ve evin kapısına doğru uzandı. Muhtemelen o da başaracaktı.

Ama kamyona geri döndüğümüzde pantolonunu giymemişti ve kabinde otururken atletinin alt kısmı daha da yukarı çıkmıştı. Evimin kapısına ulaştığında, kış yanaklarının alt kısımları gömleğinin alt kenarı boyunca uzanan dantelden dışarı bakıyordu.

Kalçalarındaki sallanmadan bunu anladı.

"Benimle alay etmeyi seviyor musun?" Kolumu vücudunun ön kısmına sıkıca sararak onu açık kapıda durdururken kulağına mırıldandım.

"Hoşuna gitti," diye cevap verdi küçük bir kahkaha atarak, sırtını kamburlaştırarak.

"Yer mi, duvar mı, mutfak masası mı, yoksa yatak mı?" Onu bırakmadan önümden karanlık eve doğru iterek sordum.

"Kanepe bir seçenek değil mi?"

"Kanepeyi mi istiyorsun?" Garaj kapısını arkamızdan kapattım ve kilitledim.

"Pek sayılmaz."

"Yatak, öyle."

"Bu pek orijinal değil."

"Her zaman taşaklarımı sıkıyorsun," diye mırıldandım, onu döndürdüm ve duvara yasladım. "Bu senin için ön sevişme mi?"

"Eğer öyleyse, son on yıldır neredeyse sevişiyoruz-"

Eğildiğimde ağzına karşı güldüm ve saniyeler içinde o da benimle birlikte gülmeye başladı, zıplarken kollarını boynuma doladı. I

Çıplak kıcını ellerimle kavradım ve yanaklarının arasında insanoğlunun bildiği en küçük iç çamaşırı parçasını bularak inledim.

Dudaklarını dudaklarıma sürttüğünde merdivenlere doğru yürüdüm ve şükürler olsun ki bir ton mobilyam yoktu ve karanlıkta yolumu biliyordum, yoksa amını karnıma yaslarken kış üstü düşecektik.

Boynumu dişlerinin arasına alırken hafifçe tökezledim ve merdivenlerden yukarı çıkarken kendimi duvara yaslamak zorunda kaldım. Tanrım. Daha önce hiç kimseyi onu istediğim gibi istediğimi hatırlamıyordum ve bu o kadar berbat bir şeydi ki aklım almıyordu.

Kendimi sarhoş hissediyordum ve barda bana ısmarladığı biradan sadece bir yudum almıştım ki bitirdi.

Odama girer girmez onu yatağıma bıraktım ve çarşafı vuruğu anda aklıma onunla en son yatakta olduğum zaman geldi.

Tamamen donup kaldım. "Oh, kahretsin," diye tısladım, dehşet içinde ona bakıyordum.

"Ne?" Sanki yanıyormuş gibi yataktan zıpladı ve telaşla odanın içinde etrafına bakındı.

"Hayır, hayır" diye kekeledim. "Sen iyi misin? Sana zarar vermedim, değil mi?"

Nasıl unutmuş olabilirim? Kahretsin, daha yeni ameliyat olmuştu ve ben onu sağa sola savurup duvarlara çarpıyordum. Karnını bara doğru bastırıştım.

"Ben iyiyim," dedi öfkeyle, bir tahta gibi kaskatı kesilerek yatağa geri düştü. "Tamamen iyileştim."

"Emin misin? Kahretsin!"

"Evet, eminim. Sanırım biliyorum." "Belki-"

"Belki ne? Yakışıklılığına ve çekici kişiliğine o kadar kapıldım ki, devasa aletine bir kez daha bakabilmek için her türlü rahatsızlığı ya da acıyı görmezden gelmeye razı oldum?" diye alaycı bir şekilde araya girdi ve bunu söylerken atletini başının üzerine çekti.

"Tam bir pisliksin," diye mırıldandım, mükemmel göğüslerine bakarak. "Senden neden hoşlanıyorum ki?"

"Benden hoşlandın mı? Yarın saçlarımızı takmak için papatya zincirleri yapabilir ve birbirimizin ayak tırnaklarını boyayabilir miyiz?"

"Nedense ağzın hareket ediyor ama meme uçlarının görüntüsünden başka bir şey duyamıyorum."

Gömleğimi yırtıp kot pantolonumun önünü açarken, "Bu hiç mantıklı değil," diye cevap verdi.

"Bana çok mantıklı geldi."

"Tamam, peki..." diye mırıldandı arkasını dönüp göğsünü yatağa bastırırken, kıcı havaya kalkana kadar dizlerini yukarı çekti. "Bunun yardımı oluyor mu? Şimdi beni duyabiliyor musun?"

Dizlerimin üzerine çöküp ona tapınmak istedim. Bunun yerine ayağım takıldı, kıyafetlerimin geri kalanını çıkarırken küfrettim ve o da kıkırdadı.

Öne eğildim ve kıcını ısırdım.

"Oh, kahretsin," diye inledi, sırtı yatağa daha da yaklaştı.

"Konuşmaya devam ediyorsun," dedim tenine karşı, parmaklarımı kalçalarındaki ince ipleri yakalayana kadar yukarı kaydurdım ve kıcının üzerinden aşağı kaydırıp oradaki pürüzsüz tene bir kez vurdum. "Bana her zaman bir sürü bok veriyorsun." İç çamaşırını dizlerine kadar indirdim ve çıkarabilmem için bacaklarını kaldırmasına nazikçe yardım ettim. "Ama seni bu hale getirdiğimde hepsi geçiyor, değil mi?"

Elimi sırtında gezdirirken nefes nefese "Evet," dedi. "Ne istersem yapardın-"

"O kadar ileri gitmezdim-" Kıcını tekrar, bu sefer biraz daha sert bir şekilde ısırduğımda sözleri keskin bir nefesle kesildi.

"Güzel kokuyorsun," diye mırıldandım, kalçalarını birbirinden daha da ayırarak.

Bacaklarının arasındaki güzel, koyu pembe tene bakarken dudaklarımı yaladım, sonra küçük bir elin klitorisinin üzerinde gezindiğini fark ettim.

"İyi deneme," diye güldüm ve eli iyi bir temas sağlamadan önce bileğini tutmak için altına uzandım.

Sonra ağzımı açtım ve dilimi klitorisinden benim için zaten ağlayan küçük açıklığa doğru gezdirdim.

Dilimi içine bastırduğımda Ani adımı haykırdı ve kendimi Süpermen gibi hissettim.

Aletim o kadar sertleşmişti ki acıyordu. Kamyonda pantolonunu çıkardığı andan itibaren bütün gece ereksiyon halindeymişim gibi hissediyordum. Ani'nin kalçaları yüzüme doğru yuvarlanmaya başladı, bacakları titriyordu ve boşalmadan önce hızla geri çektim.

Ondan önce ben girmek istedim.

Yüzümü silip ayağa kalktığımda "Senden nefret ediyorum," diye inledi yorganıma karşı.

Yana doğru devrilmiş, şaşkın gözlerle bana bakarken kıkırdadım. "Harikasin," dedim sessizce, ellerimi yatağın üzerine koyarak eğilip kalçasını öptüm. "Buraya gel."

Onu yatakta dizlerinin üzerine çektim ve yüzünü kendime yaklaştırdım. Onu neden bu kadar çok istiyordum ki?

Ağzı benimkiyle buluşur buluşmaz inledim. Dilimi ağzının içine kaydırdım, iki elimle kışını kavradım ve onu vücuduma doğru çektim. O pürüzsüz teni hissetmeyeli bir ay olmuştu ve nereden başlayacağımdan bile emin değildim.

Yatağa uzanarak Ani'yi kendime çektim. Bacakları iki yanıma yerleştiğinde ağzımdan uzaklaştı ve kalçalarımaya yaslanana kadar geriye yaslandı.

"Sür beni," diye emrettim kısık sesle.

"Prezervatif?" diye sordu, elini aletimin etrafına sarmak için uzandı.

Neredeyse yataktan fırlayacaktım, o kadar iyi hissettiriyordu ki.

"Temizim," dedim gözlerine bakarak.

Belki de hıyarın tekiydim. Duyarsız ya da her neyse. Ama eve dönerken, Ani'yi hamile bırakmanın hiçbir yolu olmadığının bilincindeydim. Onu istediğim gibi becerebilir, istediğim zaman içine boşalabilirdim ve en kötü kâbusumun gerçekleşmesinin hiçbir yolu yoktu.

Kırık bir prezervatif ya da hatalı bir doğum kontrolü için endişelenmeme gerek yoktu. Noel gibiydi.

"Ben de öyle ama..." Dudaklarını birbirine bastırarak bir an için yana baktı. "Tamam, evet."

"Öyle mi?"

Bana yine kelimelerle cevap vermedi ama onun yerine sikimi karnımdan çekip amının ıslak dudaklarında gezdirdi. Bunu yapmaya devam etti, uzun süre ileri geri sürttü.

"Özür dilerim," diye şakayla karışık güldü ve başını salladı. "Birdenbire gerildim." Rol yapmaya çalışırken yanakları pembeleşti ama başını eğmesinden ve çenesini sıkmasından ne kadar rahatsız olduğunu anlayabiliyordum.

Onu tanıyordum. Tüm tiklerini, çoğu ifadesini biliyordum.

"Hey," diye seslendim sessizce, yüzlerimiz birbirine yakın olacak şekilde doğruldum. "Bu yüzden sen üsttesin." Uzandım ve saçlarını yüzünün kenarlarından nazikçe ittim. "Kendi hızında git; acıyor, duruyoruz."

"Bu çok aptalca," diye cevap verdi, sikimi açıklığına yerleştirip zar zor içine bastırarak. "Doktor iyileştigimi söyledi."

"O zaman dalga geçmeyi bırak," dedim kısaca.

"Sen tam bir hıyarsın," diye nefesini tuttu ve bana daha sert bastırdı.

"Otuz iki yaşındayım. On yedi yaşındayken kuru seks yapmayı bıraktım. -" Aniden kendini aşağıya doğru zorlayınca tüm vücudum sarsıldı. "Oh, kahretsin."

Onu kızdırmanın aklını başından alacağını biliyordum ama korkusunu unutması için ne kadar az şey gerektiğini fark etmemiştim.

"Prezervatif olmadan farklı hissettiriyor," diye kulağıma fısıldadı, ellerini saçlarımın arkasına götürdü ve kalçalarını döndürürken sıkıca yumrukladı.

"Yok artık," diye nefes nefese kaldım. "Siktir, bu çok iyi."

"*Farklı* hissettirmiyor mu?" diye sordu tereddütle. Sözcük tereddütle çıkmıştı ve farklı demek istemediğini, *kötü* demek istediğini biliyordum. Neden böyle düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama gerçeklerden o kadar uzaktı ki gülünçtü.

Sözleri beni çok etkiledi. Normalde saklamak için can atacağı kırılğanlığından mı yoksa bana güvenmiş olmasından mı bilmiyorum ama o anda ona karşı hayatım boyunca hissetmediğim kadar şefkat hissettim.

"Daha iyi," diye fısıldadım, çenesini öperek. "Daha iyi."

Gözlerime bakmak için geri çekildi, sonra yukarı kalkıp tekrar aşağı kayarken başka yere bakmadı. Gözlerim kapanırken ve başım tavana doğru eğilirken onun gülümsemesini yakaladım.

Seksi bir kadın beni çiğ çiğ, cehennem gibi sıkı ve ıslak bir şekilde beceriyordu ve onu hamile bırakmamın hiçbir yolu yoktu. Hayatımın en güzel anı olabilirdi.

"*Hayatımın en güzel anı.*"

"Tanrım, fazla sürmüyor, değil mi?" Ani güldü.

"Bunu yüksek sesle mi söyledim?"

"Elbette."

Ellerini saçlarımdan çektim ve yatağa uzandım, ellerim belini kavramak için yükseldi. O kadar inceydi ki, denesem parmaklarımı sonuna kadar sarabilirmişim gibi hissediyordum. Bu konuya daha sonra dönmem gerekecekti.

"Git," diye emrettim, onu kaldırdım ve tekrar yere bıraktım. "Oyalanmayı bırak ve yap şunu."

Ani gülümsedi ve öne düştü, alt dudağımı ağzına aldı, tekrar geriye yaslanırken dudağımı çekti.

Sonra ellerini göğsüme dayadı ve sertçe yere bastırdı. Birkaç dakika içinde üstümde zıplıyordu ve ellerinden biri klitorisine bastırmak için gövdesinden aşağı kaymıştı. Her ayağa kalkışında parmaklarının ucunun sikime değdiğini, sürtündüğünü ve bastırdığını hissedebiliyordum.

Tanrı'ya şükür önce o geldi. Ama ben onun hemen arkasındaydım.

Bölüm 6

Anita

Yani prezervatifsiz seks, çok pis bir temizlik ve yatakta ıslak bir nokta anlamına geliyordu. Bildiğim iyi oldu.

"Benimle duş alır mısın?" Bram beni yatağından kaldırırken sordu.

"Cinsel ilişki sonrası sarılmaya ne oldu?" Cevabımı beklemeyip beni banyoya doğru çektiğinde sordum. "Bu artık bir şey değil mi?"

"Bu bir şey," diye cevapladı duşu açarken. "Ama benim sakalım var."

Devam etmesini beklerken başımı yana eğdim ama tek söylediği buydu.

"Ve?" Duşa girdiğimizde nihayet sordum.

"Ve senin amın gibi kokuyor," dedi, dudakları memnun bir sırıtişla yukarı kalktı. "Hoşuma gitti."

"O zaman neden yıkıyorsun?" Yanaklarım yanmıyormuş gibi soğukkanlılıkla spreyin içine girerek sordum.

"Çünkü sabah Trev'in evinde ona yardım etmem gerekiyor ve seni koklamasını istemiyorum," diye yanıtladı basitçe.

"Benim olduğumu bilmeyeceğinden eminim." "Fark etmez."

Başını suyun altına sokarken başımı salladım ve sonra şampuanını alıp saçını ve sakalını köpürtmeye başladı.

"Kahretsin, lastik bandı çıkarmayı unuttum ve şimdi parmaklarım çok kaygan," diye sabunlu dudaklarının arasından tükürdü. "Açabilir misin?"

Bana arkasını döndü ve ben de bir anlığına onun uzun, zayıf sırtını inceledim. Aşırıya kaçmadan kaslıydı. Gerçekten mükemmeldi ve bu

Abraham Evans ile ilişkilendirebileceğimi hiç düşünmediğim bir terim. Uzandım ve parmaklarımı başının arkasındaki düğümlemiş saçların arasından geçirdim, oradaki at kuyruğunu kavradım ve bandı elimden geldiğince nazıkçe çektim. Saçları çok uzun falan değildi ama benimkinden daha uzundu. Çoğu zaman saçlarını başının arkasında düğümlerdi ve ben saçlarını neredeyse hiç açık görmezdim. Birlikte çalıştığımız çocuklar ona bu konuda o kadar çok takılırlardı ki neden uzun tuttuğunu anlamazdım ama o onların şakalarına gülüp geçerdi.

"Neden bu kadar uzun süre saklıyorsun?" Lastik bandı küvetin kenarına koyarken sordum.

"Sadece yapıyorum, sanırım. Sık sık kestirmek zorunda kalmıyorum." Başını spreyin altına daldırdı ve durulamaya başladı.

"Ve insanlar artık seni Alex'le karıştırmıyor."

"Daha önce bizi pek karıştırmadılar," dedi omuz silkerek ve beni spreyin altına geri iterken biraz vücut yıkama suyu aldı.

"Hayır mı?"

"Hayır, pek sayılmaz."

"Onu özlüyor musun?" Sabunu ellerime dökerken sordum. "Her gün. Yine de yaptığı işi seviyor."

"Sence eve temelli dönecek mi?"

Bram başını sallayarak, "Emekli olana kadar olmaz," diye cevap verdi. "Kahretsin, buna daha on yıl var."

"Sekizden biraz daha az," diye itiraz etti. "Günleri sayıyorsun, ha?"

"Tabii ki."

Birkaç dakika sessiz kaldık, her birimiz temizlenip durulandıktan sonra su nihayet etrafımızda berraklaştı.

"Geceyi burada mı geçireceksin?" diye sordu sonunda, gözlerime bakarken ellerini gövdemde gezdirmek için uzandı.

"Trev'e yardım etmen gerekmiyor mu?"

"Gelirken seni arabana bırakırım," dedi kolayca, dilini boynumda gezdirmek için eğildi.

"Burada ne işimiz var?" Ona daha iyi erişim sağlamak için başımı eğerek sordum.

Bram, yüzü hâlâ boynuma yakinken tamamen dondu kaldı. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Sen ve ben. Bu da ne?"

"Nereye varmaya çalışıyorsun?" Bram ellerini kalçalarımından çekerken karanlık bir sesle konuştu.

"Aman Tanrım," diye tersledim, hemen sinirlenmişim. Karnını sertçe ittim. "Bırak beni."

"Senin derdin ne lan?" diye bağırdı, ben küvetten çıkıp askıdan bir havlu alırken. Temiz olduğunu düşünmüyordum ama o noktada gerçekten umurumda da değildi.

"Bu tek seferlik bir şey mi?" Banyo kapısını açıp soğuk havanın içeri girmesine izin verirken titreyerek sordum. "Yarın normale dönecek misin?"

"Bundan şüpheliyim!"

"Peki o zaman, ne bok yiyoruz biz?" Lavabonun altından bir havlu alıp yüzüne ve saçlarına sürmeye başladığında sinirlenerek sordum. "Bu bir sır mı?"

"Gerçekten herkesin seviştiğimizi bilmesini mi istiyorsun?" "Hepsi bu mu?"

"Benden ne söylememi istiyorsun?" diye bağırdı, havluyu yüzünden çekerek. "Sadece söyle bana. Senin lise draması saçmalıklarınla uğraşmayacağım. Söyleyecek bir şeyin varsa söyle işte!"

Derin bir nefes aldım ve başımı salladım. "Siktir git. Buna ne dersin? İşine yaradı mı?"

"Tanrım, Anita."

Döndüm ve yatak odasına doğru ilerledim, yatağın yanında yerde duran atletimi ve iç çamaşırimi alıp hızla üzerime geçirdim. Hâlâ donuyordum ve keşke daha fazla kıyafet giyseymdim diye düşündüm. Kot pantolonum kamyonetin alt katındaydı. Kahretsin.

"Şu anda deli bir sürtük gibi davranmanın bir nedeni var mı?" "Hayır, sebebi yok."

"Ani-" Sözümlü kesmek için elimi kaldırdım. Sadece eve gitmek ve kendi yatağıma girmek istiyordum. İlişki durumumuz hakkında kavga ediyor olmamızdan nefret ediyordum. Ne şaka ama. Onu bağlamaya çalışmıyordum. Hatta çoğu zaman Bram'den hoşlanmıyordum bile. Sadece bu küçük çekimin parametrelerinin ne olduğunu merak ediyordum. Daha yeni prezervatifsiz seks yapmıştık. Bu özel olduğumuz anlamına mı geliyordu? Her şeyi gizli tutmak için çok dikkatli mi olacaktık, yoksa birbirimizle görüşüyor olmamız önemli bir şey değil miydi?

"Seninle takılmayı seviyorum ve seni becermek istiyorum," dedi sonunda bir çift boxer külot çekerken sessizce. "Muhtemelen istediğin şey bu değil."

ama elimde olan bu."

"Tamamen donup kalmak ve bir korkak gibi davranmak yerine bunu daha önce söyleyemez miydin?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak bağırdım. Tanrım, donuyordum ve ıslak saçlarım sırtımdan aşağı damlıyordu.

"Korkak gibi davranan ben miyim?"

"Sadece ne yaptığımızı bilmek istedim! Evlenme teklif etmeye çalışmıyordum."

"Güzel," diye cevap verdi ellerini kalçalarına dayayarak. "Bu asla olmayacak."

Abraham'la evlenmek istemedim. Azıcık bile. Ama bu sözleri söyleme şekli, o kadar gerçekçi ve duygusuzdu ki, karnıma bir yumruk yemiş gibi hissettim.

"Doğru," diye mırıldandım, gözümü ondan kaçırarak.

"Kimseyle evlenmeyeceğim. Asla," dedi, sesi öncekinden daha yumuşaktı.

"Beni ilgilendirmez," dedim neşeyle, kendimi olabildiğince çabuk toparlayarak. Bram'la kavga etmek hoşuma gidiyordu. Aslında onu kızdırmaktan zevk alıyordum. Ama konuşmamız benim zevkime göre biraz fazla ciddi konulara giriyordu ve ben sadece bitmesini istiyordum.

"Kahretsin, donuyorsun. Buraya gel," diye seslendi ve şifonyerinden bir gömlek aldı.

"Ben iyiyim," diye cevap verdim, birkaç adım öne çıkarak.

"Al, bunu giy." Pazen gömleklerinden birini omuzlarıma geçirmeye başladı, sonra durdu ve küfretti. "Sırılsıklam olmuşsun."

Atletimi başımın üzerinden geri çekerken ve omzunda asılı havluyla saçlarımı ve sırtımı kuruturken hareketsiz bir şekilde orada duruyordum. İşi bittiğinde fanilayı tekrar üzerime geçirdi, kollarımı kolların içine sokarken ve gömleğin önündeki iki düğmeyi iliklerken elleri tatlı ve nazikti.

"Daha iyi misin?" diye sordu havluyu banyo kapısına doğru fırlatırken. Başımı salladım.

Konuşursam sesimin tuhaf çıkacağından korkuyordum. Çok kafa karıştırıcıydı. Bir dakika içinde kendimi bok gibi hissetmeme neden olurken, bir dakika sonra bebekmişim gibi benimle ilgilenabiliyordu. Beni seksten başka bir şey için istemiyordu ama soğuk hissettiğimde endişeleniyordu.

"Gece kalacak mısın?" diye sordu, yüzümü avuçlayıp kendisine doğru kaldırarak. "Peki," diye homurdandım ve onu güldürdüm.

Beni yatağa geri çekti, iç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı çekerken ıslak noktadan kaçındı. Fanilayı da çıkarmasını bekliyordum ama iç çamaşırımı yatağın kenarına atar atmaz beni yanıma yatırdı ve arkama geçti.

Kaşıklama. Beni kaşıklıyordu.

Sonra eli kalçamdan aşağı kaydı, parmaklarını bacaklarımdan arasına bastırabilmek için fanilasını itti. Parmakları klitorisimin üzerinde gezindiğinde inledim ve bacaklarımı açmaya çalıştım ama bacaklarımdan biri hareket ederek benimkileri birbirine sıkıştırdı.

"Hayır, kımıldama," dedi sessizce, ağzı kulağıma yakındı. "Sen yorgunsun, ben yorgunum."

Ben orada sıkışmış halde yatarken parmakları oynadı ve birkaç saniye sonra bir tanesi içime kayarak kalçalarımdan sarsılmasına neden oldu. Yavaşça çekti, sonra eli tamamen hareket etmeyi bırakmadan önce tekrar içeri itti.

"Uyu," diye mırıldandı, saçlarımı yüzümden uzaklaştırmak için başının yanında kıvrılmış elini kullandı.

"Sen içimdeyken uyuyamam," diye karşı çıktım, parmağının etrafındaki kasları sıkarak.

"Elbette
yapabilirsin."

"Hayır, gerçekten
yapamam."

"O zaman sanırım uyumayacaksın," dedi alaycı bir şekilde, amımı avuçlayan elini hafifçe sıkarak. "Sadece rahatla, bebeğim."

Bana bebeğim dedi. Önemli olmamalıydı, ama oldu.

Gözlerimi kapattım ve rahatlamaya çalıştım ama olmuyordu. Her saniye daha da ıslanıyordum ve kalçalarımdan onun eline doğru hareket ettirmemek için her şeyimi harcadım. Derin nefes aldım, Bram'in bedeni arkamda ağırlaşırken ellerimi önümde kenetledim.

Uykuya daldığını fark ettiğimde, hâlâ içimde olan parmağı görmezden geldim. Kıpırdamadan birkaç dakika bekleyebilirsem, sonunda kendinden geçtiğinde sürünerek uzaklaşabilirdim. Sonunda, nefes alış veriş derinleşip eşitlendiğinde, hareket etmek için kendimi hazırladım.

Ve işte o zaman parmağı tekrar itmeye başladı. İçeri ve dışarı.

Sonra bir parmak daha. Elini yukarı doğru kaldırırken parmaklarını öne doğru kıvrırdı ve sırtım istemsizce kamburlaştı, boğazımdan küçük bir ses çıktı.

"Seni lanet olası sinsi," diye nefes aldım o tekrar yaparken.

Bram parmaklarını benden çekerken kulağımda hafif bir öpücük

hissettim, sonra

uzun bir itişte arkamdan bana doğru kayıyordu.

"Gerçekten parmaklarımı içinde bırakıp uyuyabileceğimi mi düşündün?" diye sordu eğlenerek, yavaşça iterek. "Elimden aşağı damlarken mi?"

"Evet," diye tısladım, kalçasını kavramak için geriye uzandım. "Ve tek parmaktı."

Kıkırdadı ve elimi kalçasından tutarak önümüzdeki çarşaflara sıkıştırana kadar ileri doğru itti. "Yavaş ol," diye mırıldandı.

Zar zor hareket edebiliyordum ve her ne kadar bu konuda onunla savaşmak istesem de, bedenlerimizin birlikte hareket etme şeklini kontrol etmesinden gerçekten hoşlandığımı inkar edemezdim. Sabırlı olursam beni oraya götürecekti.

İtişlerini zar zor hızlandırırken dişlerimi sıktım. "Daha iyi misin?" diye sordu.

"Birazcık bile değil," diye inledim ve kıkırdamasına neden oldum. "Peki ya şimdi?" Daha sert itti ama hızlanmadı.

"Hayır."

"Şimdi mi?" Kalçaları daha hızlı hareket etti ve gözlerim kapandı. "Hayır," dedim yine inatla.

Geri çekildi ve sertçe çarptı, vücutlarımız yatakta ilerliyordu. "Evet," diye nefes nefese kaldım o sormadan.

"Biraz uykulu seks istedim," diye kulağıma doğru inledi, eli benimkini yatakta bıraktı, böylece pazen gömleğin altına kaydırabildi ve meme uçlarımdan birini parmaklarının arasına sıkıştırdı. "Ama bunu alacağım."

Eli güneye doğru hareket etti ve iki parmağı klitorisimin etrafında kayarken haykırdım, onları itişleriyle ileri geri kaydırırken zar zor sıkıştırdı.

"Kahretsin," diye inledim boşalırken, kaslarım onun tutuşuna karşı sıkılaştıkça titriyordum.

"Oh lanet olsun. Evet, bunu alacağım," diye inledi, kalçaları kıcıma doğru sarsılmaya başlamadan önce tekrar itti.

Sonrasında ağır ağır nefes alırken ağırlığı bana yaslandı. Elini kalçalarımın arasından çekerken sessizce, "Kıkırdama," dedi.

Bacağını benimkinin üstünden çekti ve geriye doğru hareket ederek yavaşça içimden çıktı. Arkamdan yataktan indiğini duydum, sonra durakladı.

"Bu çok seksi," dedi ve öne doğru eğilerek parmağını arkadan amımın üzerinde gezdirdi. Harekete karşı ürperdim ve o da inledi. "Her sıkıtığında döllerim dışarı damlıyor. Tanrım. Sanırım kalp krizi geçiriyorum."

Kıçımın yanağını öpüp yataktan uzaklaşırken kıs kıs güldüm.

ve banyoya girdi. Geri döndüğünde elinde ıslak bir bez vardı ve hiçbir uyarıda bulunmadan üzerime eğilip bezi bacaklarımın arasına sıkıştırdı.

"Yuvarlan," diye emretti, ben talimatlarını yerine getirirken beni temizledi. El bezini çektiğinde sessizce "Teşekkürler," diye mırıldandım.

"Sorun değil. Yatmaya hazır mısın?"

Banyoya geri döndü ve eli boş dönmeden önce lavabonun bir dakika boyunca çalıştığını duyabiliyordum.

"Aslında şu anda tamamen uyanığım," diye cevap verdim parlak bir şekilde, bacak bacak üstüne atarak. "Ve açım."

Bram komodininin üzerindeki çalar saate bakarak, "Yarın beş para etmez olacağım," diye yakındı. "Hadi, seni besleyeyim."

Beni yataktan kaldırdı ve aşağıya sürükledi, mutfığa geldiğimizde beni kaldırarak tezgâhın üzerine oturttu.

Dondurucunun kapağını açtığında "Ooh, dondurma," diye emrettim. "Ben de bunu istiyorum."

Bana bir karton ve bir kaşık verdi, sonra karşımdaki tezgâha yaslandı ve ben içine dalarken beni izledi.

"Sen de ister misin?" Ağzıma bir lokma atarken kaşığın etrafında sordum.

"Hayır." Gülümsedi.

"Güzel. Ama gerçekten çok iyi."

"Biliyorum. O benim," dedi sert bir şekilde.

"Trev'le yarın ne yapacaksınız?"

"Bu gece için gerçekten üzgünüm," dedi aynı anda. "Ha?"

Şaşkınlıkla sordum.

Elini sakalının üzerinde gezdirerek, "Akşam yemeğindeki tüm o saçmalıklar," diye açıkladı. "Senin suçun değil," dedim hızla, başımı sallayarak.

"Evet, öyleydi."

"Bırak artık."

"Sana öyle bağırmanalıydı," diye üsteledi Bram. "Eğer bilseydim-"

"*Abraham, bırak onu,*" dedim tekrar, dondurmanın kapağını kapıp geri ittim.

"Özür dilemeye çalışıyorum!" diye bağırdı ve dondurmayı elimden alıp tekrar dondurucuya attı.

"Tamam, affedildin," diyerek kaşığı lavaboya fırlattım. "Bazen son on beş yıldır seninle nasıl başa çıkabildiğimi merak ediyorum. yıl," diye homurdandı, bana ters ters bakarak. On dört yıla yakındı ama kim sayıyordu ki?

Onu şöyle bir süzdüm, gözlerim omuzlarında zar zor duran uzun, vahşi saçlarına, neredeyse siyah olan kahverengi gözlerine ve köprüsünde küçük bir çıkıntı olan ok gibi düz burnuna takıldı. Tanrım, çok çekiciydi. Kaşlarını çattığı zaman daha da çekici oluyordu.

"Çünkü sevimliyim," diye cevap verdim sonunda, başımı yana eğerken genişçe gülümsedim, "ve çünkü içgüdüsel olarak bir Hoover gibi sik emebileceğimi biliyordun."

Bram'in yüzü kaşlarını çatmaya devam etti, sonra aniden kahkahayı patlattı. Gülümsemem inanılmaz derecede genişledi.

"Gerçekten mi?" diye sordu tek kaşını kaldırarak. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Bana doğru gelirken çığlık attım, mutfaktan çıkıp merdivenlerden yukarı koşarken beni omzuna attı.

* * *

"Sen git. Ben uyuyorum," diye homurdandım Bram beni tekrar uyandırmaya çalışırken. "Oh, hayır. Beni bütün gece ayakta tuttun ve uyutmak zorunda olan benim.

Trev'in bütün gün yeni oluklar yapmasına yardım et," diye homurdandı ve beni oturmaya zorlayabilmek için ellerini koltuk altlarına soktu. "Giyin. Gitmemiz gerek."

"Bayıldın," dedim bacaklarımı yatağın üzerine atarken. "Dünyanı salladım."

"Evet, şimdiye kadar sahip olduklarımdan en iyisisin. Şimdi siktir git. Yirmi dakika önce Trev'de olmam gerekiyordu." Yatakta yanıma oturdu ve çoraplarıyla botlarını giymeye başladı.

"Gerçekten mi, *en iyisi mi*?" Ellerimi çenemin altında birleştirerek şarkı söyledim ve yorgun bir şekilde kirpiklerimi ona fırlattım.

"Tam bir baş belasısın," diye güldü ve başını salladı.

Beni odadan çıkarıp merdivenlerden aşağı indirdi ve beni uyandıran kadar çoktan kalkmış olması beni biraz hayal kırıklığına uğrattı. Uykulu, tökezleyen Bram'i tekrar görmek istiyordum. O Bram benim favorimdi.

Bram garajın kapısını açtığında kendi kendime "Ah, işte buradalar," dedim ve parmak arası terliklerimin hemen dışarıdaki beton basamağa dikkatsizce atıldığını gördüm.

Kamyona bindik ve o otoyola çıkarken ben de kot pantolonumun içine girdim.

Arabamı almak için Dan ve Liz'in evine yaklaştığımızda, "Atletimi ve iç çamaşırimi senin evinde bıraktım," dedim.

"Bir dahaki gelişinde onları alabilirsin," dedi kolayca, uzun çakıllı araba yolundan aşağı dönerken.

"Ooh, bir tur daha mı?" Başımı çevirip ona bakarak tatlı tatlı söyledim. "Ne zaman?" Ellerimi göğsümün önünde çırpıttım.

"Seni aradığımda."

"Çok *baskınsın*," diye mırıldandım nefes nefese. "Önce ben çağırırsam bana şaplak mı atacaksın?"

"Bütün gece seni becerdim ve sen hâlâ benimle uğraşıyor musun?" diye sordu inanamayarak ve Toyota'mın yanında durdu.

"Bir şeylerin değişeceğini düşünmen çok şirin," diye alay ettim, parmaklarımla yanağına dokunmak için uzandım, sonra bana dişlerini gösterince hızla geri çektim.

"Bıraktığın için teşekkürler!" Kamyondan inerken şarkı söyledim. Kapıyı arkamdan çarparak kapatırken "Hangisi?" diye sordu.

Bram kamyonu geri döndürürken ben de koşarak arabamın sürücü koltuğuna geçtim ve tam arabayı çalıştırmıştım ki Dan evin ön kapısını açıp dışarıya bir adım attı.

Hızla geri çekilip arkamı dönerken adımı söylediğini duymamış gibi davrandım. Henüz bu bokla uğraşmak istemiyordum. Henüz değil. Mikroskop altındaki bir böcek gibi hissetmeden gözlerinin içine bakana kadar olmaz.

Bram'in en sevdiği fanilalardan birinin altında sütyensiz ve komando olarak değil, kendi kıyafetlerimi giyene kadar da olmaz.

Bram. Yola çıkarken içimi çektim ve gülümsedim; birkaç dakika boyunca bacaklarımla arasındaki hassasiyetten neredeyse başım dönmüştü. Sonra, hiç beklenmedik bir anda aklıma önceki gece geldi ve gülümsemem kaşlarımı çatmama neden oldu. Yolun kenarına çektim ve ona mesaj atmak için telefonumu çıkardım.

Eğer prezervatifsiz seks yapıyorsak, başka kimseyi sikmiyorsun demektir.

Başkalarıyla görüşmek istemesinin umurumda olmadığını ama bana cinsel yolla bulaşan bir hastalık bulaştırma riskini de göze alamayacağımı anlatan uzun bir mesaj yazmak istedim ama çok fazla itiraz ettiğim izlenimini de vermek istemedim. Bram'ın başka biriyle birlikte olduğunu düşünmek bile midemi bulandırıyor. Tam beş dakika boyunca telefonuma baktım, belli aralıklarla önümdeki ve arkamdaki boş yola baktım, sonra nihayet bir yanıt yazdığını gördüm. Hazırlandım.

Sen de değilsin.

Pekala.

Yola geri dönerken dudaklarım kıvrıldı.

* * *

"Hey, pislik!" Ertesi gün telefonuma cevap verirken bağırdım. Her tarafım boya içindeydi ve çok terlemiştim ama sonunda oturma odamdaki tüm döşemeleri boyamıştım ve muhteşem görünüyordu.

Güzel kelime. Muhteşem.

"Nasıl gidiyor, Anita Bonita?" Telefonumu bir tabureye bırakıp boya sıçramış kıyafetlerimi çıkarmaya başladığımda hoparlörden Henry'nin sesi geldi.

"Gidiyor. Bugün ev üzerinde çalışıyorum. Senden ne haber? Yeni bir şey var mı?"

"Hayır, pek değil. Aynı bok, farklı gün. Yine de birkaç ay içinde bazı eğitimler yapacağım - bu oldukça kötü olmalı."

"Öyle mi?" Giysileri bir top haline getirip çöp torbasına doldururken sordum. Saklamaya bile değmezlerdi.

"Evet. Shane ve Katie iki hafta sonra geldiklerinde onlarla birlikte gitmeyi düşünüyorum. İznim var, sadece onaylatmam gerekiyor."

"Güzel!" Küçük bir dans yaparak bağırdım.

Herkesin ziyarete gelmesini çok severdim. Hepimiz o kadar dağılmıştık ki bu pek sık olmuyordu. En son bir yıl önce Katie'nin San Diego'daki otuzuncu doğum günü partisinde bir araya gelmiştik. Bu sefer tek eksik Alex olacaktı.

"Seninle kalabilir miyim? Sanırım Katie ve Shane Liz Teyze'de kalıyorlar.

Mike Amca'da, ama kiracılarla kalmak istemiyorum."

"Evime kevaşe getirmeyeceksin," diye uyardım.

Henry gülmeye başladı. "Annemler ya da Trev gibi eve gelmediğim için bana kızmadığın sürece bunu hayal bile edemezsin."

"Dürüstçe söyleyebilirim ki geceleri nerede uyuduğun umurumda bile değil, Henry canım."

"Mükemmel."

Sesindeki rahatlamaya gülümsedim. Oh, genç, güzel ve bekar olmak... bekle. Genç, güzel -bir bakıma- ve bekârdım. Ama öyle hissetmiyordum. Kırk beş yaşıdaymışım gibi hissediyordum.

"Annem ameliyat olduğunu mu söyledi?" Henry sordu, sonra durakladı. "Ah, kahretsin. Bilmemem gerekiyordu, değil mi?"

"Tanrım, hayır, sorun değil. Histerektomi yaptırmak zorunda kaldım. Hepsi iyileşti, bitti." Yatak odama doğru yürüdüm.

"Bekle, neden? Yani çocuk sahibi olamıyorsun, değil mi?" Henry yine sustu. "Anasını sikeyim, Ani. Bu söylediğin çok boktan bir şeydi."

"İyisin." Yatağımın ucunda çırılçıplak otururken hüznle gülümsedim. "Hayır, çocuk sahibi olamam. Ama olan oldu. Endişelenme."

"Bütün bu konuşmanın içine ettim," diye homurdandı Henry. "Senin evinde kaldığımda, uyurken kaşlarımdan birini tıraş edebilirsin. Anlaştık mı?"

"Zaten bunu yapacaktım," dedim ıslak gözlerimi silerek. "Kalabileceğini söylememin tek nedeni buydu."

"Sen ve ben, Anita Bonita. Bin dokuz yüz doksan dokuzdaymışız gibi parti yapacağız."

"Bin dokuz yüz doksan dokuzu hatırlıyor musun ki?" Homurdanarak yatağımdaki yorganın altına girdim.

"Evet." Duraklama. "Birazcık." Duraklama. "Oh, kapa çeneni." Henry homurdanırken ben gülmeye başladım.

Gülmeyi bıraktıktan sonra, "Bana hangi gün burada olacağını söyle, sana bir anahtar alacağımdan emin ol," dedim.

"Kulağa hoş geliyor."

"Gelmene gerçekten çok sevindim dostum. Seni deli gibi özledim."

"Evet, ben de. Çocukların tekrar bir arada olması eğlenceli olacak." "Alex hariç," dedim, birden en iyi arkadaşımı gerçekten özlemeye başlamıştım. "Orduya katıldığı için böyle oluyor. Amcık."

"Pislik yapma," diye emrettim, gülümseyerek.

"Hey, bardan eve erkek de getirmeyeceksin, değil mi?

Bu saçmalığı gerçekten duymak istemiyorum."

Ağzım sinsi bir sırıtışla yukarı kalktı ve gülmemek için dudağımı ısırarak zorunda kaldım. "Ne boku?" Masumca sordum.

"Ah, bilirsin." Henry rahatsız bir şekilde boğazını temizledi. "İnlemeler falan."

"Oh!" Beni görememesine rağmen başımı salladım. "*Tanrım, bardan gelen yabancı, sakin çok büyük. Oh, lütfen, sok onu, sok onu!*" Sesimi olabildiğince nefesli çıkardım ve cümleyi tiz bir iniltiyle bitirdim.

"Sen. A. Dick," diye yorumladı Henry işim bittiğinde, her kelime kendi başına bir cümleymiş gibi telaffuz ediliyordu.

"Bir şey değil."

"Seks yaparken sesin böyle mi çıkıyor?" diye sordu ciddi bir şekilde. "Daha ateşli olacağını düşünmüştüm."

"Siktir git!" Güldüm.

"Birkaç gün içinde seni ararım ve içeri girdiğimde haber veririm." "Girmek mi?" diye kıs kıs güldüm ve onun da kıkırdamasına neden oldum.

"Güle güle, Bonita

Anita." "Güle güle,

pislik."

Telefonu yatağın üzerine bıraktım ve battaniyenin altına daha da sokuldum. Henry'den haber almak güzeldi. Onunla tanıştığımda çok sevimli bir çocuktü. On dört yaşında ve bir deri bir kemikti, ailede benim boyuma yakın olan tek kişi oydu. Büyüdükçe irileşmişti ama kardeşlerine ve kuzenlerine kıyasla hâlâ oldukça ufak tefektü. O zamanlar bana asılmıştı, düzgün olduğundan o kadar emindi ki.

Sözcükler ağzından çıkmadan önce onu vurmuştum.

Küçük şirin şey. Uzanıp yanaklarını sıkmak istedim ama bunu yapsaydım, oracıkta utançtan öleceğinden emindim.

İçimi çektim. Gidip ona evin anahtarını almalıydım ya da belki Bram'inkini ödünç alabilir miydi diye soracaktım, Bram'ın hayır diyeceğinden emin olsam da. Onun anahtarını alıp dalgın Henry'ye vermek mi? Hayatta olmaz.

Bir önceki sabah beni bıraktığından beri Bram'ı görmemiştım ama bu konuda pek endişelenmemiştim. Uyumakla meşguldüm ve sonra

Oturma odamı gece boyunca döşedim, sonra yattım ve bitirmek için erkenden uyandım. Artık duvarlar tamamen bittiğine göre, zemini yeniden boyamam gerekiyordu ve bunu düşünmek bile beni inletiyordu. Çok yorulmuştum.

Gözlerimi kapattım ve yatağa uzandım. Pazar günüydü, istersem kestirebilirdim.

* * *

"Beni mi bekliyorsun güzelim?" diye fısıldadı kulağıma yumuşak bir ses birkaç saat sonra ve gülümsememe neden oldu. *Bram*.

"Ön kapının kilitli olduğundan oldukça eminim," diye uykulu bir şekilde cevap verdim, Bram'in bedeni arkamdan içeri kayarken gözlerimi açtım. Vücudu benimkine doğru kıvrılırken eli kalçamda ve karnımda gezindi.

"Bende bir anahtar var," diye fısıldadı kulağıma, parmakları kaburgalarımın ve göğsümün üzerinde hafifçe geziniyordu.

"Bunları dağıtırken gerçekten çok güveniyordum."

"Neden günün ortasında uyuyorsun?" diye sordu, dudakları çıplak omzumla buluşurken yorumumu görmezden geldi.

"Yorgun olduğum için mi?"

"Oturma odası iyi görünüyor. Çok şey yapmışsın."

"Evet, şimdi yerleri yeniden döşemem ve nihayet oraya biraz mobilya koymam gerekiyor." Bram'in parmakları gövdemde ve kalçalarımın arasında yavaşça gezinirken sesim boğuklaştı.

"Yerleri ben yaparım," dedi hışımla, bacaklarımı ayırmak için kalçamı kavradı, biri onunkinin üstünde duruyordu. "Şu haline bak, şimdiden ıslanmışsın."

"Kendine bir bak, şimdiden sertleşmişsin," diye karşılık verdim, kıcımlı arkamdaki çok sert horoza doğru bastırdım.

"Kahretsin, çıplak olduğunu görür görmez sertleştim," dedi küçük bir kahkahayla, kendini konumlandırmak için bacaklarımın arasına uzandı.

Arkamdan yavaşça içime girerken boğazımın derinliklerinde inledim. Köküne kadar gömülür gömülmez bacağımı geri itti, böylece uyluklarım birbirine sıkıca bastırıldı. Sonra kalçalarını yumuşak, yavaş bir ritimle yuvarlamaya başladığında burnumdan derin nefes aldım.

"İşte istediğim uykulu seks," diye mırıldandı boynumun kenarına doğru. "İyi hissediyor musun?"

Bir parmağını meme ucunda hafifçe gezdirirken, "Daha iyisini yemiştim," diye mırıldandım. "Hayır yaşamadın," diye itiraz etti küçük bir kıkırdamayla.

Sırtımı kamburlaştırmaya başladım ve Bram'in eli hemen karnıma uzanarak hareketi durdurdu.

"Hayır. Sadece rahatla," diye emretti.

"Rahatlamak istemiyorum," diye cevap verdim, saçlarını parmaklarımla sıkmak için uzandım.

"Gözlerini kapat, Ani. Seni oraya götürmeme izin ver," dedi tatlı bir sesle, parmaklarını karnımda aşağı yukarı gezdirerek.

Ters dönmek ve onu unutana kadar sürmek istedim. Göğsümü tıkayan duygular gerçekten rahatsız edici olmaya başlamıştı. Bunun yerine titreyen bir nefes aldım ve elimi gevşeterek boynunun yan tarafına dolanması için aşağıya doğru kaymasına izin verdim.

Sıkıca birbirine bastırılmış bacaklarımla arasından bir parmağını kaydırıp klitorisimin üzerinde gezdirerek beni ödüllendirdi.

Orgazmım vurduğunda, küçük dalgalar halinde üzerime yuvarlandı ve sonsuza dek devam etti.

* * *

Bir süre sonra, göğsüne yaslandığım Bram'in saçlarında parmaklarımı gezdirirken, "Henry'yle daha önce konuştum," dedim.

"Öyle mi? Neyin peşinde?" Bram sordu, kolu omuzlarıma dolanmıştı ve parmakları sırtımı hafifçe gıdıklıyordu.

"Katie ve Shane'le birlikte geleceğini ve burada kalıp kalamayacağını öğrenmek istediğini söyledi." Homurdandım. "Trev'le ya da ailesiyle kalmak istemiyor çünkü fahişelik yapmak istiyor."

"Ne? Neden bana sormadı?" Bram parmaklarını sırtımda gezdirerek söyleniyordu.

"Bilmiyorum, belki de hıyarın teki olduğun ve fetihlerinden kaçmanı istemediği içindir?" Güldüm ve Bram'in saçını hafifçe çektim.

"Ben bir pislik değilim."

"*Tam* bir pisliksin." Tekrar güldüm.

"Yani buraya piliç mi getirecek? Bu çok mantıklı," diye homurdandı.

"Ah. Küçük kanatların incindi mi?" Alay ettim, eğildim, böylece yüzlerimiz

birbirine yakındı. "En iyi arkadaşın seninle kalmak istemediği için üzgün müsün?"

"Sanırım sen konuşmaya başladığında taşaklarım karnıma doğru büzüştü," diye cevap verdi yüzünü buruşturarak.

"Ve hayır, buraya kimseyi getirmeyecek. Onları evlerinde becerebilir," dedim kaşlarımı çatarak. "O edepsizi evimde istemiyorum."

"Senin hiç mobilyan olmadığının farkında, değil mi?"

"Görünüşe göre yarın döşemeleri yapmamız gerekiyor ki bir kanepa alabileyim," diye düşündüm.

"Kahretsin," dedi Bram nefesinin altında. "Yarın işten sonra bir zımpara makinesi kiralayacağım."

"Ben de seninle geleceğim. Zaten bitirme malzemelerini almam gerekiyor," dedim ve yataktan kalkabilmek için kendimden uzaklaştım.

Mutfağa gidip sandviç yaptım ve birkaç gazlı içeceklerle birlikte odaya geri getirdim.

"Yemek hazır," diye duyurdum, başucuma yaslanan Bram'ın gözlerine bakarak.

"Dur," diye mırıldandı, bakışları çıplaklığımda bir aşağı bir yukarı geziniyordu. "Sanırım beden dışı bir deneyim yaşıyorum."

"Kapa çeneni."

"Bana sandviç getiriyorsun. Hem de çıplak. Sen mükemmel bir kadın olabilirsin."

"Bu sandviçler benim, sik suratlı. Karnını doyur," diye cevap verdim yatağa tırmanırken.

"Ve fantezi bitti," diye üzgün bir şekilde cevap verdi, sonra gazlı içeceklerden biri karnına isabet edince homurdandı.

"Ben fanteziyim," dedim karşısına geçip sandviç dolu tabağı aramızdaki yatağa koyarken. "Bir akrobat gibi bükülebilirim, Julia Child gibi yemek yaparım ve çoğu ev tadilatını kendim yapabilirim. Tam bir paket gibiyim."

"Evet," diye mırıldandı Bram, bana bakarken bir sandviç kaptı. "Ama aynı zamanda silah doldurmayı ve ateş etmeyi de biliyorsun - bu senin aleyhine işliyor."

Homurdandım ve kendime bir sandviç aldım. "Sence çocuklar bizi böyle birlikte görseler ne derler?" Sandviçimi ısırarak sordum.

"Katie çılgılık atar ve odanın içinde dans ederdi. Shane yürürdü

hiçbir şey söylemeden uzaklaştırdı. Henry göğüslerine bakardı. Trevor gözlerini kapatır ve durumu tartışmaya başlardı ve Alex bana beşlik çakardı," dedi Bram hiç tereddüt etmeden.

Çok isabetli değerlendirmesi karşısında ağzım açık kaldı. Tamamen haklıydı. Katie çok heyecanlanacaktı. Shane bu karmaşayla hiçbir şey yapmak istemeyecekti. Akli başında Trev gördüklerine bir anlam vermeye çalışacaktı. Henry beni çıplak göreceği için umursamayacaktı ve Alex en iyi iki arkadaşının birlikte olmasından çok hoşlanacaktı.

"Yani Shane'in önce iyice bakmak istemeyeceğini mi düşünüyorsun?" Bir dakika sonra sordum.

Bram başını sallarken alaycı bir tavırla, "Tabii ki yapar," dedi. "Çok şanslı olmalı."

"Amin," dedi Bram, bana küçük bir gülümseme vererek. "Sanırım yarın zımpara makinesini falan alırız, sonra da Salı günü izin alıp yerleri hallederiz."

"Daha fazla izin alamam," diye cevap verdim başımı sallayarak. "Daha yeni bir hafta izin aldım, çok uzun zaman önce değil."

"Pazartesi günü işim var ama Salı günü oldukça temiz. Sen iyisin. Sadece bir gün."

"Yapamam, Bram," diye karşı çıktım. "Evet yapabilirsin."

"Hayır, gerçekten."

"Hayır, gerçekten, yapabilirsin. Trev ve babalara seni Salı günü ofise almamalarını söyleyeceğim."

"Seni yumruklayacağım."

"Hayır, yapmayacaksın. Yerlerde sana yardım etmem gerek."

Bölüm 7

Abraham

Tam bir baş belasısın," diye bağırdım ve Anita'nın Salı sabahı Harris and Evans Logging ofisinin önünde durduğu yere doğru tepindim.

"Beni dışarıda bıraktılar!" diye bağırdı inanmaz bir şekilde, ofisin kapısını göstererek.

"Seninle evinde buluşacağımı söylemiştim."

"Sana işten bir gün izin almayacağımı söylemiştim!" diye bağırdı. "Görünüşe göre başka seçeneğin yok."

Bana doğru ilerlerken başını sallayarak, "Bu çok saçma," diye söylendi. "Kim çalışanını bir gün izin almaya zorlar ki?"

"Sen de ailedensin," diye hatırlattım, kolumu omzuna attım ve onu kamyonetime doğru yönlendirdim. "Hadi, benimle gelebilirsin, arabayı sonra alırız."

Yolcu koltuğuna tırmanırken kafamı kaldırdım ve camlı ön kapıda babamı fark ettim, kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve yüzünde boktan bir sırıtış vardı. *Hay aksi*. Gözlerimi ona diktim ve kapıyı arkasından kapatırken gülüşünü izledim.

"Bunu yaptığın için teşekkürler," dedi Ani neredeyse on beş dakikalık bir sessizlikten sonra nihayet.

"Sorun değil. Bugün zaten benim için sakın bir gün olacaktı."

"Kesinlikle," diye mırıldandı küçük evinin önünde durduğumuzda.

"Yavaş bir gün geçirmiş olabilirsin."

"Zeminin yapılması gerekiyor, değil mi?" Kamyonu kapatarak ama kabinin içinde kalarak sordum.

"Evet, ama-"

"O zaman halledelim şu işi."

Ani'nin gözleri benimkilerle buluştu ve dudakları utangaç bir gülümsemeye dönüştü. "Bana karşı iyisin," dedi usulca. "Bu ne zaman oldu?"

Sözleri beni kıvrandırdı. Bir ilişkimiz olduğunu mu düşünüyordu? Sadece seksti. Harika bir seksti ama bundan fazlası değildi. Bir ilişkimiz yoktu; ben ilişki kurmazdım. Uzun süreli bir ilişki düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyordu.

"Seni becermeme izin vermeye başladığında," dedim gergin bir kahkahayla. Kamyondan inerken gülümsemesinin düştüğünü görmemiş gibi davrandım.

* * *

Zemini zımparalarken pek konuşmadık - makine bunun için çok gürültülüydü - Ama ben küçük zımpara makinesini odanın kenarlarında ve köşelerinde kullanırken Ani oldukça yakınımda kaldı. İşimiz bittiğinde oda ince bir toz tabakasıyla kaplanmıştı ve ikimiz de ter içinde kalmıştık.

"Paçavralar sende mi?" Zımparaları kamyonuma sürükleyerek geri döndüğümde sordum.

"Evet." Bana bir bez attı ve işe koyuldu, kendi mavi beziyle duvarları ve pencereleri sildi.

Dizlerimin üzerine çöküp yerleri silmeye başladığımda aramızdaki sessizlik rahatsız ediciydi. İşleri eskisi gibi kolay bir hale getirmek için ne söyleyeceğimden emin değildim. Özür dilemeli miydim? Nedense bunun durumu daha da kötüleştireceğini düşündüm.

Ani'nin telefonu cebinde çalmaya başlayınca rahatladım. Telefonunun çalabildiğini bile bilmiyordum - genellikle çaldığında, birinin sesi ona telefonu açmasını söylüyordu.

"Alo?" diye cevap verdi arkamdan. Ondan sonra uzun süre bir şey söylemedi, ben de hala orada olup olmadığını kontrol etmek için döndüm.

Telefonu kulağına götürürken başı öne eğikti ama bir an sonra başını kaldırdı ve yüzünde hiçbir renk kalmamıştı. Bir an için devrilecek sandım.

Hızla ayağa kalktım ama yanına gidemedim başını sallamaya başladı ve bir parmağını kaldırarak benden bir dakika istedi. Başımı salladığımda odadan çıktı.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve zemini tekrar silmeye başladım. Cilayı yapmadan önce tüm tozun tamamen gittiğinden emin olmalıydım, yoksa tüm zemin bok gibi görünecek ve baştan başlamak zorunda kalacaktık. Titreşimli makineyi odanın içinde dolaştırmaktan kollarım hâlâ uyuşmuş gibiydi ve bunu yakın gelecekte tekrar yapmayı planlamıyordum... en azından Ani koridoru ve yatak odalarını yapmaya hazır olana kadar.

Yirmi dakika geçti, sonra otuz ve Ani oturma odasına geri döndüğünde üç bez kullanmışım ve zemin neredeyse temizlenmişti.

"Ne oldu?" Odanın ortasında durakladığında yavaşça ayağa kalkarak sordum.

"Uh." Gözleri kör bir şekilde odayı taradı ve sonunda bana takıldı. "Kız kardeşimin bebeği olacak," dedi başını sallayarak.

"Ne? Kate mi?" Şaşkınlıkla sordum.

"Hayır, gerçek kız kardeşim."

Bu ifade hakkında neredeyse tartışacaktım ama bunun başka bir zaman konuşulacak bir konu olduğuna karar verdim. "Kız kardeşin mi var?"

"Evet." Uzandı ve iki eliyle saçlarını kaşıdı, bazı yerlerde dik durmasını sağladı. "On beş yaşında."

Midem yuvarlandı. "Oh, lanet olsun."

"Benim de iki küçük kardeşim var," diye devam etti. "Hepsi hala annemle yaşıyor."

Kendini toparladı, en azından CPS'in onlara müdahale etmemesini

sağlayacak kadar." "Yüce Tanrım." Bu onu öldürmüş olmalı. Alex'le ben daha önce hiç

Bu tür aile saçmalıklarıyla. Annemiz biz küçükken ölmüştü, bir gün işe giderken araba çarpmıştı. Bu çok kötü bir şeydi ama biz ondan değil, o bizden alınmıştı.

"Evet, on beş yaşındayım ve bir bebeğim var. Annem harika bir iş çıkarıyor."

Belli ki."

Ona doğru bir adım attım ama beni durdurmak için elini kaldırdığında donup kaldım.

Ani bir dakika sonra kıyafetlerine bakarak, "Duşa ihtiyacım var," diye mırıldandı. "Senin de öyle."

Döndü ve odadan çıktı, koridora çıkarken üzerindeki atleti çıkardı. "Geliyor musun?" diye seslendi omzunun üzerinden, kot pantolonunu kışının üzerinden aşağı indirmek için durakladığında.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Soyunduktan ve yatağa girdikten sonra sordum.

Arkasında duş.

"Özellikle değil." Ağlamıyordu ama bir kalıp sabun alıp ellerini köpürtürken gözleri neredeyse boş gibiydi.

"Emin misin?"

"Evet, neyse o," dedi ve sabunlu ellerini kollarımın üzerinde gezdirmek için öne doğru uzandı.

"Kardeşin olduğunu bilmiyordum," dedim sessizce, elleri göğsüme doğru ilerlerken.

"Evet, annemi on sekiz yaşına geldiğimde buldum. O iğrenç kıcını aramak bile aptalcaydı ama o zaman daha fazla çocuğu olduğunu öğrendim. Bethy ve çocuklarla görüşmeye devam ediyorum ama onlar Seattle'da yaşıyor."

Parmakları göğsümde ilerlerken nefesim kesildi ve ıslak saçlarını yüzünden uzaklaştırmak için uzandım. Hiçbir şey söylemedim çünkü buna ne söylemem gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Onların *B* isimleri var," diye alay etti, ellerini göğsümden kaldırıp spreyle yüzleşmek için döndü. "Benim adım Anita, onların da Bethy, Ben ve Brayden." Başını salladı, omuzları o kadar gergindi ki neredeyse kulaklarına bastıracaklardı. "İkinci dalga. Lanet olası ikinci şansı ve yine de her şeyi berbat etti."

Daha fazla dayanamadım. Suyun içinde kollarını göğsünde kavuşturmuş o kadar küçük görünüyordu ki, sırtı o kadar içe doğru kıvrılmıştı ki sırtındaki her bir omuru sayabiliyordum. Etrafına uzandım ve elimi pürüzsüz karnına bastırarak onu kendime doğru çektim.

"İyi ki çıkmışsın o zaman, değil mi?" Diğer kolumu göğsüne dolayarak kulağına fısıldadım. "Daha iyiye gitmedi. Şanslı olan sensin."

"Evet," dedi boğuk bir sesle, çenesini koluma dayayıp vücudunu benimkine yasladı. "Ama orada olsaydım, onlara göz kulak olabilirdim."
_"

"Sen daha çocuktun Ani, bir bok yapamazdın," dedim sertçe. "O on beş yaşında, Bram." Ani burnunu çekti, tüm vücudu titriyordu. "Tanrım."

"Buraya gel," diye emrettim, yüzünü görebilmek için onu kollarımın arasında döndürdüm.

Gözleri kızarmıştı, burnu da öyle ama ağlamıyordu. Daha önce hüngür hüngür ağladığını görmüş olmama rağmen bir şekilde kendini tutuyordu.

"Dışarı çıktın bebeğim," dedim nazikçe, gözlerinin kapanışını ve

Çenem düştü. "Kontrol edemediğin bir şey için kendini suçlu hissediyorsun. Kaç çocuk boktan ailesine geri dönmek ister biliyor musun? Ama bu onlara bağlı değil ve sana da bağlı değildi. Bu senin yapacağın bir seçim değildi."

"Yeniden başladı," diye boğuldu Ani. "Sanki, 'oh, ilkinde sıçtım, tekrar denesem iyi olacak' der gibi. Bunu kim yapar ki?"

Söyleyebileceğim her kelime boğazımda düğümlendi. Ne kadar zamandır böyle hissediyor ve hiçbir şey söylemiyordu? Katie'yle bu konuda konuşmuş muydu? Alex'le? Küçük kardeşleri olduğunu kimsenin *bildiğinden* bile emin değildim. Onlar hakkında hiçbir şey duymamıştım.

"Bok herifler," dedim sonunda, yüzünü ellerimin arasına alarak. "Bana bak."

Gözlerini açtı ve bir bakışıyla beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertti.

"Bu onun kaybı. Kulağa çok basit geldiğini biliyorum. Bunu biliyorum."

Fırçaladım

Ben konuşmaya çabalarırken saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Seninle *büyük bir* kayıp yaşadı, tamam mı?"

Ani başını salladı ve ağzından dökülmek isteyen kelimeleri tutuyormuş gibi dudaklarını birbirine sıkıca bastırdı.

Eğildim ve onu nazikçe öptüm, dudaklarımı sert dudaklarının üzerinde gezdirerek benimkilere karşı yumuşamalarını sağladım. Ellerimi boynundan aşağıya doğru gezdirerek omuzlarında durdum ve derisinin altındaki kaslar her seferinde biraz daha gevşeyene kadar parmaklarımı hafifçe içeri bastırdım.

"Bana iyi davranmak zorunda değilsin," diye mırıldandı Ani dudaklarıma karşı, ben onu duvara yaslayıp ellerimi göğüslerinde gezdirirken o da dilini üst dudağımın üzerinde gezdirip ağzına götürdü.

Hafifçe geri çekildim. "Evet, biliyorum."

Kollarını boynuma dolayarak ve bir bacağını kaldırarak onu vücudumdan yukarı çekmemi sağlayarak, "Ben zaten kesin bir şeyim," dedi.

Bacakları belime dolanırken, "Sonra senin için bir pislik olacağım," diye onu temin ettim.

"Ama ya şimdi aletini istersem?" dedi ağzıma karşı küçük bir kahkaha atarak.

"Madem ısrar ediyorsun," diye şakayla karışık homurdandım. "İyi misin?"

"Peki," dedi başını sallayarak, sanki duşa girdiğimizden beri aramızda geçen tüm konuşma hiç olmamış gibi.

"Burada ne halt ediyorsun?" Bir hafta sonra ön kapımı açtığımda üzerimde sadece beyaz bir boxer külot ve kocaman bir sırtışla şaşkınlık içinde bağırdım.

"Sana sürpriz yapayım dedim. Bir şey değıl."

Birkaç adım geri çekildim ve kardeşimi içeri aldım, onu kucaklamadan önce çantasını yere bırakmasını zar zor bekledim.

"Seni görmek güzel," dedim huysuzca, sırtına sert bir tokat atarak. "Evet, seni de kardeşim," diye cevap verdi, kollarını etrafımda sıkarak. "Sen Grizzly Adams gibi görünüyorsun."

İkimiz de aynı anda geri çekildik ve ben de taktığımı bildiğim sırtışa çok benzeyen sırtışa iyice bakabildim.

"Bütün çocuklar yine bir arada," dedim gülerек ve çantasını alıp boş yatak odama taşıdım.

"Fikir buydu," dedi başını sallayarak ve beni evin içine doğru takip etti.

"Buraya nasıl geldin? Seni havaalanından alırdım."

"Ve kapıya geldiğinde yüzündeki ifadeyi özledin mi? Hayatta olmaz. Bir araba kiraladım."

Boş odayı açıp çantasını yatağıın üzerine atarken gülümsedim.

Tanrı'ya şükür, Alex kapıma gelmeden önce Ani çoktan gitmişti. Son bir haftadır neredeyse her gün görüşüyorduk ama ne o bende kalmıştı ne de ben onda. Bazı sorunlarla uğraşıyordu, bu yüzden gecellemelere biraz alışmış olsam da onu kendi haline bıraktım.

"Burada ne kadar kalacaksınız?" Buzdolabından birkaç bira alıp mutfağıa geri dönerken sordum.

"Hafta. Bundan daha fazlasını kaldıramam."

"Katie, Shane ve çocuklar sabah burada olacaklar. Henry de."

"Evet, eminim annem çılgına dönmüştür, ha?"

"Tanrım, seni gördüğünde kalp krizi geçirecek," diye şaka yaptım ve Ani'nin daha önce tezgâhın üzerine bıraktığı tişörtümü alıp başıma geçirdim.

"Ben yokken yemek yapmaya mı başladın?" Alex beni izlerken şaka yaptı.

"Yok, duşa girmeden önce çıkarmıştım," diye mırıldandım, dönüp tezgahdan bir bulaşık havlusu aldım ve ocağıın sapına koydum.

Yüzüme iyice bakarsa yalan söylediğimi anlayıp sorular sormaya başlayacağını ve sorular sormaya başlarsa da boku yiyeceğimi biliyordum. Bunu neden daha önce düşünmemiştim ki? Alex beni herkesten daha iyi tanıyordu - Ani ve ben aynı odaya girdiğimiz anda neler olduğunu tam olarak görecekti.

Sikeyim.

Alex birasından uzun bir yudum alarak, "Yarın Katie'den önce mi gelsem de annem çocuklarla oraya varmadan önce sakinleşse, yoksa o oraya vardktan hemen sonra gelip onun şimşeklerini mi çeksem karar veremiyorum," dedi.

Kendi içkimden bir yudum alırken gözleriyle karşılaştım.

İkimiz de aynı anda "Onun şimşeklerini çal," dedik ve kahkahalara boğulduk. Tanrım, evde olduğuna çok sevinmişim.

* * *

"Henry'nin neden benim yerime Ani'yle kaldığını merak ediyordum," diye ağzımdan kaçırdım, birkaç saat sonra ve yedi bira içtikten sonra başımı sallayarak.

"Ah, duygularını incitti mi?" Alex sırtarak sordu, çıplak ayaklarını sehpaye dayamış bir şekilde kanepeme uzanmıştı. Bu, Ani'nin söylediği şeyin neredeyse aynısıydı. Tanrım, bazen birbirlerine o kadar benziyorlardı ki, bu tekinsizdi. Sanki aynı beyni paylaşıyorlardı.

Gerçi çoğu zaman Alex'in komik, Ani'nin ise kaltak olduğunu düşünüyordum.

"Duygularımı incitmedi, göt herif," diye cevap verdim ve Alex'i güldürdüm. "Sadece tuhaftı."

"Eh, onlar kanka. Şaşırmadım," dedi Alex elini sallayarak. "Onun için yer olmasına şaşırdım-evin ne kadar uzağında?"

Başımı salladım ve yattığım yerde daha da gevşeyerek yerden yeni bir bira aldım. "Çok uzak değil. Oturma odasının döşemelerini bitirmesine yardım ettim, böylece ona yatması için bir kanepa alabilecekti."

Alex küçük bir kahkaha atarak, "Sadece yatak odası mobilyalarıyla bu kadar uzun süre orada nasıl yaşadığına dair hiçbir fikrim yok," dedi.

"Odasında televizyonu falan var, o yüzden orada takılıyor," diye cevap verdim düşünmeden.

"Öyle mi? Ani'nin odasında mı takılıyordun?" Alex beni yakından izleyerek şaka yaptı.

"Evet," diye kestirip attım, avuçlarım nemlenmişti. "O bana sakso çekerken ben oraya gidip televizyon izliyorum."

Alex bir an dondu kaldı, sonra da kahkahayı bastı. "Ani'nin taşaklarını ağzına almasının tek yolu, onları çoktan kesmiş ve yemeyi planlıyor olmasıdır," diyerek gülmekten yüzü kıpkırmızı kesildi.

Benden bunu beklediğini bildiğim için homurdandım ama bir gün önce Ani'nin ciddi anlamda iyi bir sakso çekişini hatırlamama engel olamadım. Taşaklarım kesinlikle bir noktada onun ağzına girmişti. Oturma odasına girdiğimizde daha önce kaptığım eşofmanımın içinde sikim sertleşti.

"Kahretsin, çok yorgunum. Ben kalkıyorum," dedi Alex gülmeyi bitirirken. "Sabah beni uyandırır mısın?"

"Evet, sorun değil."

Evi kilitledim ve Alex'i üst kata kadar takip etmeden önce bira şişelerini temizledim. Boş odanın kapalı kapısında horlamaya başlamıştı bile ve ben gülümsemekten kendimi alamadım.

Alex'in evde olduğu zamanları severdim. O benim diğer yarımdı. Daha iyi olan yarım. Annemiz öldüğünde, büyük ölçüde değişen bir dünyada tutunabileceğim tek şey oydu. Ben daha sert bir ikiz olabilirdim ama o her zaman en güçlüsü olmuştu. Ben hemen bir sonuca varır ve hemen harekete geçerken, Alex daha yavaş tepki verirdi. İzledi ve bekledi, kendini serbest bırakmaya hazır olana kadar duygularını mizahla örtbas etti.

Alex'in ciddi tarafını çok az kişi gördü. Kız kardeşi ve anne babası için neredeyse manyakça endişelenen adamı nadiren kimseye gösterirdi. Onu kızgın görmediler. Onu nadiren sessiz gördüler.

Alex her zaman partinin neşesiydi ve bunu böyle planlamıştı. Elbette, kişiliği oldukça neşeliydi, ama kimse her zaman o kadar iyi bir ruh halinde değildi. Diğer insanlar fark etmezdi ama ben her zaman bilirdim.

Onun beni okuduğu kadar ben de onu okuyabiliyordum.

Çırılçıplak soyundum ve yatağa tırmandım, tavana bakarken ellerimi başımın arkasında birleştirdim.

Alex'in evde olması hoşuma gidiyordu ama bu beni de çok korkutuyordu. Ailemin geri kalanının görmediği şeyleri görebiliyordu. Parmaklarım telefonu açıp Ani'ye gelmemesi için mesaj atmak için kaşınıyordu ama bunun saçma olduğunu biliyordum.

O gece için çoktan ayrıldıktan sonra evime gelmeyecekti. Böyle bir şey olmayacaktı. Ama yine de, yatarken midem endişeyle çalkalandı.

Orada, yatakta. Onun için sürprizi mahvetmek istemiyordum ama yanlışlıkla tüm aileye tavşanlar gibi seviştiğimizi söylemesini de kesinlikle istemiyordum.

Alex'in Ani'yle yattığımız gerçeğine ne tepki vereceğini düşünürken kalbim küt küt atıyordu. Ani'ye bana beşlik çakacağını söylemiştim ama bunu söylerken bile bunun gerçeklerden uzak olduğunu biliyordum.

Alex çok kızardı. Beni tanırdı.

Ne olduğunu bilirdi.

Ve Ani'yle hiçbir ilişki kurma niyetim olmadığı halde onu becerdiğim için çok sinirlenirdi.

Bölüm 8

Anita

Vay anasını, kocamanmış!" Dan ve Liz'in evinin önüne ve kucağında yürümeye başlayan bir çocukla orada duran kadına doğru koşarak seslendim.

Aile yemeğinde kendini kaybettiğinden beri Dan'le herhangi bir konuşma yapmaktan başarıyla kaçınmışım ve Katie ve Shane çocuklarla gelmeden önce onunla yalnız kalmamak için geliş zamanımı mükemmel ayarlamışım. Bu konuda bir tür dahiydim.

Kollarımı ona ve Iris'e doladığımdaya Katie "Dil," diye şarkı söyledi ve Iris'e başının arkasından bir öpücük vermek için eğildi. Bir yaşındaki çocuk beni aylardır görmemişti ve kim olduğumu bilmiyordu, bu yüzden yüzünü Katie'nin boynuna saklıyordu.

"İyi görünüyorsun, dostum!" Ona bakabilmek için bir adım geri çekilerek söyledim.

Üzerinde parlak renkli bir çift tayt, parmak arası terlik ve bir tunik vardı; saçlarını başının üstünde topuz yapmış ve kulaklarından uzun, sallantılı küpeler sarkıyordu. Her zamanki gibi rahat ama muhteşemdi.

"Evet, evet," diye mırıldandı, başını sallayarak. "Kıçım hâlâ kocaman." "Arkanı dön," diye emrettim.

Sırtını bana döndü ve omzunun üzerinden bana bakarken poposunu salladı. "Gördün mü? Kocaman."

"Oldukça büyük," diye cevap verdim, o alay ederken başımı salladım. "Ama erkekler kalçalı hatunlardan hoşlanır. Şaka değil. Meme ve popo bir şeydir. Koca popolu kızlar falan."

"Bu bir Queen şarkısı olduğu için şanslısın yoksa seni yumruklardım," diye güldü araba yoluna doğru dönerken. "Oh! Bram burada!"

Yoldan geçen kamyonu el sallamaya başlayınca sertçe yutkundum.

araba yolu.

Bram'ı son bir haftadır onu becermek dışında neredeyse hiç görmemiştim. Oturma odasının zemininde çalıştığımız gün verdiği kafa karıştırıcı sinyallerden sonra mesafemi korumuştum. Tatlı sözlerinin ardından gelen mesafeli tavrına ne anlam vereceğimi bilemiyordum. Sürekli böyle oluyordu, ben de biraz geri çekilmeye karar verdim.

Birbirimizin etrafında dönüyorduk, Bram ve ben. Birbirimizi itiyorduk ve sonra işler biraz ciddileşince tekrar ayrılıyorduk.

"O orospu çocuğu!" Katie yanımda tıslayarak avucuyla Iris'in kulağını kapattı.

"Ne?" Kamyona doğru döndüm ve kalbim göğsümde ters döndü.

Bram sürücü koltuğundan çıkarken, Alex de yolcu koltuğundan aşağı iniyordu.

"Alex!" Çığlık attım, verandadan atladım ve ona doğru koşmaya başladım. "Sürpriz," diye seslendi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, tam ben atlarken

Onu.

"Geleceğini bana söylemediğine inanamıyorum!" Ona sıkıca sarılmadan önce koluna vurarak bağırdım.

Sevgilinin ikizine sarılmak tuhaf bir şeydi. Vücudu gerçekten de Bram'inkine benziyordu ama kasları farklı türde işlerden yapılmıştı ve sonuç olarak farklı şekillenmişti. Sesi Bram'inkine çok yakındı ve Alex'in gülümsemesi de sakalsız haliyle bile neredeyse aynıydı.

Fiziksel benzerliklerine rağmen ikisini asla karıştırmazdım.

Alex aynı kokmuyordu. Kolonya sürüyordu. Bram gibi deodorant, talaş ve açık hava kokmuyordu. Bram'la aynı tempoda nefes almıyor ya da ellerini aynı şekilde hareket ettirmiyordu.

Hiçbir zaman kalbimi hızlandırmadı ya da meme uçlarımı titretmedi. Alex'i ne kadar sevsem de, o benim için bunu yapmadı.

"Seni pislik!" Katie çığlık atarak bize doğru saldırırken başımı çevirmeme neden oldu. Iris'i içeri sokmuş olmalıydı çünkü merdivenlerden aşağı koşarken bebek yanında değildi. "Gök gürültümü çaldın!"

Alex beni yere bıraktı ve kenara itti çünkü Kate bize doğru koşmayı bırakmayacak gibi görünüyordu.

Bram tökezlediğimde beni yakaladı, hızla bırakmadan önce kalçalarımı sertçe sıktı. Evet, herkes birbiriyle uğraşırken dikkatli olmamız gerekecekti.

Çünkü o küçük dokunuş, fark edilmesinin kolay olacağını bildiğim bir şekilde beni aydınlatmıştı.

"Alexander?" Katie, Alex'i yere yatırmak için elinden geleni yaparken Liz ön kapıdan seslendi.

Alex gülerken Kate, "C a n ı n ı yakacağım," diye açıkladı, ona karşı savunmaya geçti ama yapabileceğini bildiğim şekilde onu asla alt e d e m e d i .

"Beni gördüğüne sevinmedin mi Katiebear?" diye sordu kıkırdayarak.

"Siktir git!" diye dalga geçmesine karşılık verdi, parmaklarını öyle bir kıvırdı ki

vücudunun bir yerine indireceği epik çimdik konusunda beni uyardı. "Tanrım, bir psikopata dönüşmüşsün!" diye bağırdı parmakları İletişim.

Kadının kollarını yana doğru çekti, sonra belinden bükerek onu omzuna attı.

"İndirin beni!" Kate ayaklarını tekmeleyerek bağırdı.

"Hayır," diye cevapladı Alex. Sonra kamyonundan birkaç adım uzaklaştı ve dönmeye başladı.

"Kahretsin," dedim Bram'e, kendi kahkahalarım da durmuştu.

"Evet."

"Kusacağım!" Alex, Kate omzunun üzerindeyken araba yolunun ortasında dönmeye başladığında Kate bağırdı. Kate bir ara bacaklarını tekmelemeye başlamıştı ama Alex hareket etmeye başladığında tamamen donmuştu ve şimdi vücudunda can havliyle tutunmayan tek şey uzun kumral saçlarıydı.

"Kesin şunu, siz ikiniz!" Liz ön merdivenlerden inerek bağırdı. "Yemin ederim, sanki on iki yaşındaymışsınız gibi davranıyorsunuz."

"O başlattı!" Alex bağırdı, durdu ve hafifçe tökezledi.

Kate'in kocası Shane verandadan, "Düşmeden önce onu yere bırak," diye emretti.

Verandaya bakıp evdeki herkesin dışarı çıktığını fark ettiğimde Bram'in yanımda kaskatı kesildiğini hissettim.

Alex ve Katie sonunda gülmeye başlamışlardı ve ben de tam verandada dolaşan yeğenlerimi gördüğümde ağzımın kenarlarında bir sırıtış hissettim.

"Teyzen geldi!" Bram'den uzaklaşarak yüksek sesle anons ettim. "Bana gelin, köleler!"

Keller merdivenlerden aşağı atlayıp bana doğru koşarken bir savaş çılgılığı attı,

Gavin ve Sage de kendi bağırışlarıyla onu yakından takip ediyordu. Kahretsin, o çocukları seviyordum.

Kollarımın ve bacaklarımın birbirine dolanmasıyla bana sertçe vurdular ve Bram'in bir kez daha arkamda durup beni ayağa kaldırdığını hissettim.

"Sizi özledim çocuklar!" Tüm çocuklar aynı anda konuşmaya başlayıp bana uçaktan, okuldan ve daha milyonlarca farklı şeyden bahsederken güldüm. "Bir çift eksik." Dan'in Iris'i tuttuğu verandaya baktım. "Gunner nerede?"

"Büyükannemin kanepesinde uyuyakaldı," dedi Sage gözlerini devirerek. "O zaman onu uyandırmasak iyi olur," dedim hınzır bir gülümsemeyle. yüzümde.

Kate arkamdan gelip kolunu omuzlarıma atarak, "Sakin buna cüret etme," diye uyardı. "Bu sabah beşten beri ayakta. Eğer uyumazsa, onu seninle birlikte eve göndereceğim."

Aile grubunun içine doğru ilerledik ve çocuklar kim bilir nereye doğru koştururken Henry beni kucakladı.

"Bana dramatik bir merhaba yok mu, Anita Bonita?" diye sordu, kollarını belime doladı ve beni havaya kaldırdı. "Yaralıyım."

"Ah. Ben de seni özledim, Hen," diye alay ettim, başımı sallayarak. "En çok seni özledim."

"Aynen öyle, yaptın." Henry kıcıma bir şaplak attı ve Bram'in omzunun üzerinden bakan öfkeli gözleriyle karşılaştığımdaya beni yere bıraktı.

"Hey, şimdi. Bunların hiçbirini yapma," diye emretti Alex, beni yanına çekerek. "Ani'nin en çok beni özlediğini hepimiz biliyoruz."

"Nuh uh!" Eve girdiğimizde Keller bağırdı. "En çok beni özledi!"

Gunner kanepede ağlamaya başladı.

"Oroşpu çocuğu," dedi Katie nefesinin altından, ağlayan oğullarını almaya gitmeden önce Shane'e bakarak.

Etrafımda kaos hüküm sürerken katıla katıla güldüm.

* * *

"Bana bakmayı kes," diye tısladım Bram'e saatler sonra Ellie Teyze'nin SUV'unun arkasından kola yığınlarını boşaltırken.

"Sana bakmıyorum," diye karşı çıktı, dört kasayı üst üste koyup kaldırdı

onun kollarına.

"Evet. Öylesin," diye sessizce tartıştım başka bir çanta alırken.

"Henry neden her yerinde?" diye sorarak gözlerimin açılmasına neden oldu.

"Ne? Sen neden bahsediyorsun?" "Elleri kıcının üzerindeydi."

"Muhtemelen onunla tanıştığımndan beri yetmiş milyonuncu kez kıcımı tokatlıyor," diye cevap verdim inanamayarak. "O herkesin kıcını tokatlar!"

Bram bana ters ters baktı ve cevap vermek için ağzını açtı, sonra Alex evin yanından gelirken tekrar kapattı.

"Yine birbirinizin boğazına mı sarılıyorsunuz? Tanrım," dedi Alex şakayla karışık. "Neden şimdiden sevişip bu boku sistemlerinizden çıkarmıyorsunuz?"

Vücudum tamamen dondu ve yanımda Bram ayaklarımızın dibine dört kasa soda bıraktı.

"Yok artık," diye nefes aldı Alex, bir ileri bir geri bakarak. "Sen yapmadın."

Kendimi inkar etmeye zorlayamadım. Dilim ağzımda çok kalın hissediyordu ve gözlerimin fincan tabağı kadar geniş olduğunu biliyordum.

"Sen bir aptalsın," dedi Bram sonunda, kırılmış, köpürmüş ve muhtemelen tamamen kurtarılamaz olan soda kutularını almak için eğilerek.

"Ani'yi mi becerdin?" Alex kuşkuyla sordu.

"Hey!" diye tısladım, gücenmişim.

"Alınmak yok."

"Ses tonun oldukça saldırgandı!"

"Oh, ses tonum saldırgan mıydı?" Alex çenesi gerilerek sordu. "Ses tonum saldırgandı ama sana katlanamamasına rağmen Bram'in seni becermesine izin vermen saldırgan değil miydi?"

Acı tenime sızmış gibi görünürken çenem düştü.

Ben daha cevap veremedim Bram'in yumruğu havalandı ve Alex'in çenesine çarparak birkaç adım geriye sendelemesine neden oldu.

"Eğlenceliydi," dedim kollarımdaki soda kutusunu sıkıca kavrayarak.

Topuklarımın üzerinde döndüm ve eve doğru yürüdüm, tüm vücudum aşağılanma ile şarkı söylüyordu.

"Ani, biliyorsun ben yapmadım-" Alex'in sözleri kesildi ama nedenini görmek için arkamı dönmedim.

"Oh, güzel, soda almışsın. Evde hiç almıyoruz ve bütün gün canım çekti," diye seslendi Kate arka kapıdan girerken.

Mutfakta sandviç yapıyordu ve oturma odasındaki ailenin geri kalanının birbirlerine yetişmek için yüksek sesle konuştuklarını duyabiliyordum.

"Bram'i becerdim," dedim kel bir sesle ve çantayı mutfak tezgâhının üzerine bıraktım. Kate elindeki tereyağı bıçağını neredeyse düşürüyordu ve yakalamak için çabaladı. "Bir daha söylesene?" diye sordu, bana iki kafam varmış gibi bakarak.

"Bram'i becerdim. Hem de çok. Evinin her yerinde... ve benim evimde. Bir sürü-" "Evet, anlıyorum," diye sözümü kesti, yüzü tiksintiyle asılmıştı.

"Alex yeni anladı ve ağzı çok bozuk, o yüzden ondan önce ben sana söyleyeceğim." Vurgulamak için bir kez başımı salladım.

"Neden Bram'le yattın ki?" diye tısladı, kimsenin kulak misafiri olmadığından emin olmak için omzumun üzerinden baktı.

"Çünkü o seksi." Konuşmamızdan dolayı tüylerimin diken diken olduğunu saklayarak umursamazca omuz silktim. "Ve çünkü büyük bir-"

"Ew! Tanrım, Ani!"

"Artık biliyorsun," dedim ve sodayı açıp buzdolabına taşıdım. Hepsi için soğutucuyu kullanmamız gerekecekti, ama Bram dört kutuyu butterfinger'larıyla mahvettiği için buzdolabında yerimiz olacaktı.

"Şimdi birlikte misiniz? Neden kimse bana söylemedi?"

"Birlikte değiliz," diye cevap verdim, o kafasında peri masalları kurmaya başlamadan önce.

"Ne?" dedi, sesi giderek sertleşiyordu. "Bırak onu Katie. Biz birlikte değiliz." "Ama-"

"Shane seni becerirken sana bok mu verdim?" "Evet."

"Kesinlikle." Olumlu cevabını görmezden geldim. "O zaman bırak."

Buzdolabının dibindeki sodayı boşaltmayı bitirdim ve Kate bana bakarken ayağa kalktım.

"Ani-" diye seslendi Bram arka kapıdan içeri girerken. Gözleri bir saniyeliğine Kate'inkilerle buluştu ve hepsi bu kadar sürdü. "Orospu çocuğu," diye tısladı ve bana döndü. "Bu boku etrafa yaymayacağımızı sanıyordum."

"Katie arıyor," diye karşı çıktım.

"Ve biz anlaşmıştık-"

"Alex zaten ona söyleyecekti!" O bana ters ters bakarken kollarımı belime dolayarak söyledim.

"Az önce son on dakikamı Alex'le lanet çenesini kapalı tutması için konuşarak geçirdim!"

"Büyüleyici," dedi Katie, yüzünde kızgın bir ifadeyle konuşmamızı izlediğı yere dikkatimizi çekerek. "Bu bir sır o zaman?"

"Evet," dedi Bram hemen, ben yanağımın içini ısırırken.

"Neden, Bram?" Kate küçümseyerek iğneledi. "Yapmaman gereken bir şey mi yapıyorsun?"

Ses tonu karşısında sertçe nefes aldım.

"Burada pislik benmişim gibi davranma-" "Çizme uyarsa," diye araya girdi Kate.

"-İkimiz de sessiz kalacağımız konusunda anlaşmıştık."

"Sorun değıl, Katiebear," dedim, elimi sırtına koyduğumda daha da sinirlenmişti. "İkimiz de kimseye söylemeyeceğimiz konusunda anlaşmıştık."

"Bu saçmalık," diye karşı çıktı. "Ben senin en iyi arkadaşınım-" "Bu sadece seks." Omuz silkdim.

"Peki ya hamile falan kalırsan? Bu asla *sadece* seks değıldir-"

"Parçalarının çoğı eksikken o n u nasıl hamile bırakabilirim emin değılim," dedi Bram küçümseyerek.

Gözlerimi yenilgiyle kapattım ve çenemi göğsüme indirdim.

Bram aniden sessizleşen odada sessizce, "Ah, lanet olsun," diye mırıldandı. "Ne?" Kate yanımda şaşkınlıkla sordu.

"Ani-" diye seslendi Bram, sesinden özür damlıyordu.

"Önemli bir şey değıl. Sonunda histerektomi oldum," dedim gözlerimi açıp ellerimi önümde sallayarak. "Yürü be!"

"Yaptın mı?" Kate nefes aldı, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Neden hiçbir şey söylemedin?"

"Bu," dedim sertçe, taşmaya başlayan gözlerini işaret ederek. "Sebebi bu. Sorun yok, Katie. Ben iyiyim. Ağlamayı kes."

Kate bakışlarımı incelerken ağzı titredi, sonra beni kendine doğru çekerken nefesi kesildi, kollarını boynuma doladı ve yüzümü omzuna çekti.

Kendi gözyaşlarının yüzeye çıktığını hissettiğimde ürperdim. İşte *bu* yüzden

ona söylememiştim. Güçlü olmak istediğimde beni zayıf düşürüyordu, çünkü ondan saklanamıyordum. Kate sadece bana bakarak bile ne hissettiğimi anlıyordu ve her şey önemsizmiş gibi davranarak yüzsüzlük yapmama izin vermiyordu.

Bu büyük bir olaydı ve o da bunu biliyordu. Öyle değilmiş gibi davranmayacaktı. "Çok üzgünüm Ani," diye fısıldadı kulağıma. "Bu berbat bir şey."

"Ben iyiyim."

"Hâlâ

üzgünüm."

"Biliyorum."

Beni bir dakika daha kendine yakın tuttu ve bıraktığında Liz ve Ellie kapıda duruyorlardı ve Bram gitmişti.

Liz küçük bir gülümsemeyle, "Demek sonunda ona söyledin," dedi ve buzdolabına gitmek için yanımızdan geçerken bizi tokatladı. "Güzel. Bu ailede sırlara ihtiyacımız yok."

Başımı kaldırıp Kate'in kısılmış gözleriyle karşılaştım ve içimde kabaran gergin kahkahayı zar zor zapt ettim.

* * *

O gece Henry'yi evime götürürken, "Bak, sana üzerinde uyuman için yeni bir kanepe aldım," dedim.

Henry şakayla karışık, "Ah, *çekilmelerden* nefret ediyorum," diye yakındı.

"Prezervatif takmak zorunda değilsin," dedim ve onu güldürdüm.

"Üzgünüm, başka mobilyam yok ve burada televizyon da yok."

"Sorun değil, zaten muhtemelen burada kalacağım. Trev ve kiracılarla hemen hemen her gün planlarım var."

"Oh iyi. Zaten sürekli benim pisliğime bulaşmanı istemiyordum," diye mırıldandım.

"Merak etme, Anita Bonita. Senin için bol bol vaktim olacak," diye karşılık verdi ve yanımdan geçerken saçlarımı karıştırdı. "Bu hafta dışarı çıkarız ve bara gideriz. Senin bokuna karışmayacağım... tabii analdan hoşlanmıyorsan."

"Kapa çeneni," diye kahkahayı bastım.

"Hayır gerçekten, anal sekse varım."

"Olmaz."

"Kalbim kırıldı."

"Bir dakika içinde aletini kıracağım."

Henry korku içinde aletini avuçlarının arasına aldı. "Tamam, anal yok."
"Tanrım," diye mırıldandım, mutfağa doğru ilerlerken başımı salladım.
"Bira ister misin?"

"Elbette," diye seslendi çantasını karıştırırken. "Nerede-" Birisi kapımı çalmaya başlayınca sözleri kesildi.

"Bu da kim?" Cevap vermesini beklemediğim halde sordum.
İki açık bira şişesini ön kapıya kadar taşıdım ve kapıyı açtım.

"Benim için mi? Teşekkürler," dedi Alex ön kapıdan içeri adımını atarken ve elimden bir bira kaparken. "Buraya yaptıklarına bayıldım."

"Burada ne işin var?" Bram onu içeri kadar takip edip ikinci birayı elimden alırken hışımla bağırdım.

"Ne oluyor lan?" Bram yanımdan geçerken hırladı.

"Ne?" Kapıyı kapatırken arkamı döndüm ve Henry'nin oturma odamda çırılçıplak durduğunu gördüm. "Aklını mı kaçırdın sen?" Gözlerimi kapatarak çılgılık attım.

"Pijama pantolonumu giyiyordum! Bir şey değil!" Henry geri bağırdı.

"Dostum. Kimse senin bebeklik aletini görmek istemiyor," diye güldü Alex.

"Banyoda üstünü değiştiremedin mi?" Ellerim hâlâ gözlerimi kapatırken neredeyse çılgılık atacaktım.

"Bira alıyordun. Çabucak üstümü değiştirecek vaktim olduğunu düşündüm," diye karşılık verdi Henry. "Yüzünü açabilirsin, pislik herif."

"Ciddi misin? İç çamaşırını bile giyemedin mi?" Ellerimi indirirken, Bram'in elimden çaldığı birayı yudumlarırken nasıl ters ters baktığının farkındaydım.

"Ben iç çamaşırı giymem," dedi Henry kesin bir ifadeyle.

"Ah, kahretsin," diye soludu Alex, güldükçe yüzü daha da kızarıyordu.
"Bu bok gittikçe daha iyi oluyor."

"Hepinizin canı cehenneme. Ben yatmaya gidiyorum." Ellerimi havaya kaldırdım ve hışımla odama gittim. Henry'nin yakından tıraş edilmiş sarı kasık kıllarını ya da frank ve fasulyelerini görmeyi gerçekten istemiyordum. Eğer bu saçmalıklarla uğraşmak zorunda kalacağımı bilseydim, ona benimle kalamayacağını söyledim. Ürperdim.

Ben daha odamın kapısını çarpıp ne demek istediğimi daha iyi anlatamadan Bram arkamdan içeri girip bizi içeri kapattı.

"Ne yapıyorsun?" Bizi daha uzağa iterken inanamayarak sordum

odaya. "Henry bilmiyor, ahmak."

Bram ellerini saçlarımın arasına sokarak, "Yapmak üzere," diye kabaca cevap verdi. "Ah, hayır," diye mırıldandım, dudaklarımdan kaçarak.

"Ne yani, şimdi beni öpmeyecek misin?"

"Sen ahmak gibi davrandığında değil," diye alay ettim. "Henry Henry'lik yapıyordu- bu kıskançlık saçmalığı yersiz."

"Kıskançlık mı?" Bram bir kahkaha attı. "Henry on iki yaşında bir çocuk gibi asılıyor."

"Aslında-"

"Bu cümleyi gerçekten bitirmek istemezsin," dedi karanlık bir sesle.

Alay ettim. Aptal çocuklar ve onların uzantıları. Hepsi gülünçtü.

"Bütün gün seninleydim," dedi Bram kızgınlıkla, ellerini saçlarımda sıkarak. "Ve sana bir kez bile dokunamadım."

Sözleri karşısında tüm bedenim yumuşamış gibiydi.

"Ah," diye iç geçirdim ve ellerimi kollarının üzerine koymak için uzandım. "Çocuklar biliyor-"

"Alex'i susturacağın fark etmediğim için özür dilerim," diye özür diledim yüzümü buruşturarak.

"Bu yüzden geceyi burada geçireceğim." "Bekle, ne?"

Ağzı benimkini kapladı ve ellerim kollarından kayarak doğruca gömleğinin altına gidip karnının yumuşak, sıcak tenini hissedebilmek için gömleğin altından geçerken inledim.

"Çok seksisin amına koyayım," dedi dudaklarıma karşı, parmaklarım meme uçlarını bulup onu titretirken.

Tiştörtümü çıkarabilmesi için kollarımı başımın üzerine kaldırdım ve kumaş daha yere düşmeden sütyenim de gitmişti.

"Sütyen takmandan nefret ediyorum," diye homurdanarak beni kıkırdattı.

Kendi tiştörtünü yırtıp çıkarırken ona "Tiştörtler sütyen gerektirir, benim için bile" dedim.

"Saçmalık," diye karşı çıktı sırtarak. Sonra beni yatağa doğru iterek gülmeme neden oldu. "Birkaç şeyi atlıyorsun," dedi aniden, yüzünü benimkinden çekerek.

"Ne?" Çıplak göğsüme ve kotla kaplı bacaklarıma baktım.

"Bu," diye mırıldandı, septum halkamı görünene kadar aşağı çekerken burnumu gıdıkladı. "Ve bu." Bir parmağını ağzımın içine sokup

Ben emerken kalçaları sarsılıyordu.

"Dil yüzüğü çantamda," dedim parmağını çektiikten sonra. "Oturma odasında."

Bram bir an durakladı, sonra beni yataktan çekerken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Ne yaptığını anlayamadan tişörtünü başımdan geçirdi ve kot pantolonumu bacaklarımdan aşağı indirdi.

"Şimdi git al," diye emretti Bram, bakışları vücudumda gezindi ve ince pamuğun altındaki sert meme uçlarımda durakladı.

"Ciddi misin sen?"

"Bu gece o yüzüğü hissetmek istiyorum," dedi boğuk bir sesle ve karnımın ihtiyaçla sıkışmasına neden oldu.

"Tamam," diye fısıldadım.

Derin bir nefes aldım ve Bram kot pantolonunun düğmelerini açmaya başladığında yatak odamın kapısını açtım. *Tanrım, çok ateşliydi.*

Elimden geldiğince sessiz bir şekilde oturma odasına doğru yürüdüm, Alex ve Henry çekyata yayılmış biralalarını içip sohbet ediyorlardı. Fark ettirmeden çantamı bıraktığım girişe ulaşmayı umuyordum ama Alex beni gizlice geçerken yakaladı ve yüzüne hınzır bir sırıtma yayıldı.

"Güzel gömlek," diye seslendi Alex, Henry'nin dikkatini çekerek. Henry başını sallayarak, "Sana çok yakışmış," dedi.

"Beyaz tişört bu sezon 'moda'," diye onayladı Alex, mükemmel açığı yakalamaya çalışıyormuş gibi başını yana eğerek.

"Bu bir davet mi?" Henry tamamen dürüst bir yüz ifadesiyle sordu. "Partiye geleceğim."

Alaylarına karşı dişlerimi sıktım ve dikkatlice çantamın yanına çömelip yan cebinden dil halkamı bulmaya çalıştım. Elime alır almaz ağzıma götürdüm ve dilimin üzerine sabitledim.

"Hayır," dedim boğuk bir sesle, onlara doğru dönerken ayağa kalktım. "Bram sadece dil halkamı takmamı istedi." Omuz silktim ve dilimi çıkardım, bu da gözlerinin açılmasına neden oldu. "Aletinde olmasını seviyor."

Ben gülerken iki adam da inledi.

Yatak odamın kapısına geldiğimde Alex'in oturma odasından, "Sanırım bize ders verdi," dediğini duydum.

Henry, "Sanırım daha yeni geldim," diye karşılık verdi.

Kıkırdadım, güçlü bir el kapı aralığından uzanıp beni içeri çekerken arkama baktım.

* * *

"Kahretsin," diye mırıldandım ertesi sabah komodinin üzerinde duran telefonum çaldığında.

"Kimin telefonu bu?" Yerden gelen bir ses beni irkiltti ve Bram'ın sıcak bedenine geri dönmeme neden oldu.

"Bu da ne böyle?" Alex ve Henry'yi yerde uyurken bulmak için yatağın üzerinden eğilerek sordum.

"Oturma odanız soğuktu," diye mırıldandı Alex, başını bakışlarımdan çevirerek. "Yeni pencerelere ihtiyacın var."

Yeni pencereler aldım. *Ugh*. Telefonum çalmayı kesti, sonra tekrar çalmaya başladı.

"Alo?" Sessizce cevap verdim. Bram'i uyandırmak istemiyordum ama battaniyenin altında çırılçıplaktım. Şey Bir ve Şey İki odadan çıkmadan önce yataktan kalkmamın imkânı yoktu.

"Anita mı?" diye sordu bir kadın

sesi. "Evet. Bu o. Bu kim?"

"Hey, ben Beth. Bethy. Kız kardeşin mi?" Nefes almayı bıraktım.

"Evet, Bethy. Kim olduğunu biliyorum, evlat. Ne var ne yok?"

Öz annem beni arayıp Bethy'nin hamile olduğunu söylediğinden beri onunla konuşmamıştım ve bu kadar aptal olduğu için onu parçalamayı çok istiyordum ama yapmadım. O noktada süt dökülmüştü. Yapılacak tek şey onu temizlemeye çalışmaktı.

Bram uykulu bir şekilde kıvrılırken eli belime dolandı ve avucunu karnıma dayadı.

"Şey, annem sana hamile olduğumu söyledi, değil mi?" diye sordu kararsızca. "Evet, dostum. S ö y l e d i." *Neden ona hamile olduğunu gösteren*

Prezervatif mi?

"Neredeyse doğurmak üzereyim. Biliyorsun, bebekle birlikte." Son sözleri biraz boğuktu ve o anda on beş yaşındaki kız kardeşimin ne kadar genç ve olgunlaşmamış olduğunu tamamen anladım.

"Öyle mi?" Konuşmanın nereye varacağını merak ederek sordum. Ona ve kardeşlerime doğum günlerinde ve Noel'de hediyeler göndermiştim ve en azından birkaç ayda bir aramaya çalışmışım ama hiçbiri beni aramamıştı.

"Alabilir misin diye merak ediyordum," diye atıldı.

O kadar hızlı söyledi ki, bir an için kelimeleri anlamadım, ama anladığımda dünyam sadece bana ve elimdeki telefona daraldı.

"Ne?" Geveleyerek söyledim.

"Onu evlat edinebileceğini umuyordum." "Ne?"

"Ne' demeyi kes. İstemiyorsan bana hayır de," diye tersledi. "Başka birini bulabilirim."

"I-" Sertçe yutkundum. "Buraya bir bomba bıraktın. Bir saniye düşünebilir miyim?"

"Yakında öğrenmem gerek. İki hafta içinde doğum yapacağım, yani her an çıkabilir. Birinin onu eve götürmek için burada olması gerekiyor." Sesi her şeyden o kadar kopuk geliyordu ki midem bulanıyordu. O mu? Bebeğe *"o" deyip duruyordu.*

"Seni sonra arayabilir miyim?" Başım ağrımaya başladığında parmak uçlarımı alnıma bastırarak sordum.

"Evet, bana haber ver."

Hoşça kal demeden ve ben daha fazla soru soramadan telefonu kapattı.

"Kimdi o?" Bram sordu, omzumu usulca öperken sakalı omzuma değiyordu.

"Küçük kız kardeşim," diye cevap verdim, beni kendine doğru daha sıkı çekerken rahatladım. "Bebeği olacak olan mı?"

"Evet." Elimi onun elinin üzerine koydum ve konuyu değiştirdim. "Alex ve Hen'in yerde olduğunu biliyor musun?"

"Evet, dün gece sen sızdıktan sonra aptallar geldi, zil zurna sarhoşlardı ve donuyorlardı. Onlara yerde uyuyabileceklerini söyledim." Uykudan pürüzlenmiş sesi eğlendiriciydi ve ben de dudaklarımın seğirmesine engel olamadım.

"Umarım üzerimi örtmüşsündür," diye fısıldadım hafifçe.

"Evet." Elini gövdemde gezdirdi ve göğsümün üzerinden geçirdi; ön kolu bir göğsümü, eli ise diğerini saklıyordu. "İşte böyle," diye kıkırdadı. "Sıcak uyuyorsun, bu yüzden kapıdan girdiklerinde battaniyeleri belimize kadar indirmiştik."

"Harika," diye mırıldandım ve vücudunun kahkahalarla sarsılmasına neden oldum.

"Hiçbir şey görmediler," diye fısıldadı, kulağımı usulca öptü, sonra lobunu dudaklarının arasına aldı. "Keşke uyanıp dışarı çıksalar da ben de

Siktir git."

"Henry! Alexander!" Yüksek sesle bağırdım, Bram arkamda sarsıldı ve yerdeki adamlar inledi. "Ayağa kalk ve siktir git!"

Henry elleri ve dizleri üzerinde doğrulup sürünerek yatak odasından çıkarken ve battaniyesini de yanında sürüklerken Bram güldü.

"Devam edin. Biz kardeşiz. Ben burada yokmuşum gibi davranacağım," dedi Alex, başını üzerinde uyuduğu yastığa daha da bastırarak.

Bram daha sert güldü.

"Böyle bir şey olmayacak!" Tekrar bağırdım ve Alex'in eli kulağını kapatmak için havalandı. "Çık dışarı!"

"Pislikler," diye tısladı Alex, ayağa kalktı ve kapıyı arkasından çarparak odadan çıktı.

"Sorun çözüldü," diye mırıldandım Bram'in kalçaları kıcıma doğru yuvarlanırken.

Kız kardeşimle yaptığım telefon görüşmesi yüzünden karnım hâlâ ağrıyordu ama evim akşamdan kalma erkeklerle doluyken düşünecek halim yoktu. Bunun yerine gözlerimi kapadım ve Bram'in parmakları göğüs ucumu sıkıştırıp daha da güneye doğru ilerlerken boynumu dikleştirdim. Sonra zihnim tamamen boşaldı.

Bölüm 9

Abraham

İyi misin?" Elimi omurgasının dibine koyarak Ani'ye mırıldandım. "Evet, sadece her şeyi özüksüyorum," diye cevap verdi küçük bir gülümsemeyle. odanın etrafında.

Annemlerin yemek odasında durmuş, ailemizin masanın etrafında toplanmasını izliyorduk. Shane ve Katie'nin büyük çocukları çatal bıçak takımlarını ve bardakları yerleştirirken, küçükler de mama sandalyelerine kurulmuşlardı. Alex, Trevor'la bir şey hakkında tartışıyordu ve o konuştuğça Trevor daha da sinirleniyor, Henry ise eğlenerek izliyordu. Shane, Katie'nin çocuklarla ilgilenmesine yardım ediyor, onu bir köpek yavrusu gibi takip ediyor, tüm büyükanne ve büyükbabalar da yerlerine otururken kendi aralarında konuşuyorlardı.

"Herkesin evde olması güzel," dedim başımı sallayarak ve başparmağımı yumuşak atletinin üzerinde ileri geri gezdirdim.

"Evet... gürültülü," dedi gülerek.

"Neden gidip oturmuyorsun? Bira ister misin?" Onu biraz iterek sordum.

"Evet, varsa Hef, yoksa soda," diye yanıtladı benden uzaklaşırken omzunun üzerinden göz kırparak.

Mutfaktan geçip arka kapıdan arka verandadaki soğutucuya doğru yürüdüm ve annem beni orada köşeye sıkıştırdı. Bunun olacağını biliyordum ama arkamı döndüğümde annemin arkamda durduğunu görünce yine de irkildim.

"Sen ve Ani mi?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

Son birkaç gündür çok düşünmüştüm. Herkesin şehre yeni geldiği o ilk günü ailemde geçirdiğimizde

Birinin Ani'yle aramızda geçenleri öğrenecek olmasından dolayı çok gergindim. Sallanan sandalyelerle dolu bir odada uzun kuyruklu bir kedi gibiydim.

Ama Alex bunu gerçekten anladığında? Garip bir şekilde rahatlamıştım.

Çocuklar teker teker neler olup bittiğini anladıkça kendimi daha rahat hissediyordum ki bu beni çok şaşırtmıştı. Kimsenin bilmesini istememiştim. Gerçekten istememiştim. Sikişmekten başka bir şey yapmazken bunun baskısı biraz fazla gelmişti.

Ama son birkaç gündür, etrafta insanlar varken ona dokunabilmek hoşuma gidiyordu. Ani, kardeşlerim ve kuzenlerimle bara gitmeyi, istediğimde onu öpebilmeyi ve zil zurna sarhoş olup duvarları zıplattığında benimle eve geleceğini bilmeyi *seviyordum*.

Ama ailelerin aramızdaki farkı anlayacaklarını biliyordum ve yanılmamıştım. Şimdi bunu duyacaktım.

"Evet," dedim sessizce, sakalımı kaşıyarak. Annem hafifçe gülerken göz ucuyla ona baktım.

"Biliyor musun, insanlar seni ve Alex'i *hep* yanlış okudular," dedi başını sallayarak. "Muhtemelen yirmi dakika kadar ben de öyle yaptım." Tekrar güldü ve arka bahçeye bakarken koltuk altımdan geçip kollarını belime doladı.

"Alex çok dışa dönük biri. İnsanları memnun eden biri, buna hiç şüphe yok," dedi sevecen bir gülümsemeyle. "Ve sen çok sessizsin. Her şeye kızgınmış gibi bağırıp çağırıyorsun."

Homurdandım. Evet, tüm bu karşılaştırmaları daha önce de duymuştum.

"Bu yüzden insanların Alex'in onların ne düşündüğünü önemsedini sanması şaşırtıcı değil." Belimi sıkarken şaşkınlıkla ona baktım. "Umursamıyor. Başkalarının ne düşündüğü umurunda bile değil. Ama sen? Her zaman önemsedin, belki de çok fazla."

"Anne-"

"Kes sesini, Abraham," diye azarladı. "Sen, oğlum, babanla benim ne düşündüğümüz konusunda her zaman kardeşinden çok daha fazla endişelendin. Küçüklüğünden beri."

"Evet, muhtemelen," dedim kısık sesle.

"Muhtemelen hayır. Ama babam ve ben seni yanımıza aldığımızda? O andan itibaren bizimdin. Ne yaptığın ya da söylediğin önemli değildi, ne olursa olsun uzun vadede bu işin içindeydik. Bunu unutmamalısın.

gerçek."

"Tamam-"

"Ve Ani?" Annem sözümü kesti. "O da sana çok benziyor. Kenarlarının kaba olduğunu biliyorum. O şekilde büyüdüğü için bu böyle. Ama ne düşündüğümüzü önemsiyor, onu nasıl algıladığımız konusunda endişeleniyor. Dilini deldirdi ve burnunda yıllardır o iğrenç şey var ve hâlâ saklamaya çalışıyor." Annem kıkırdadı. "Sonuç olarak, ikinizin birlikte olması umurumuzda değil. Siz yan yana büyümediniz. Ani bize neredeyse bir yetişkin olarak geldi. Onunla olan ilişkiniz sizi ilgilendirir."

"Sağ ol anne."

"Ama

Abraham?"

"Öyle mi?"

"İkinizin arasında bir sorun mu var?" dedi kadın, geri çekilip arka kapıya doğru ilerlerken. "O boku masama getirme, duydun mu beni?"

"Seni duyuyorum."

Annem beni arka verandada bıraktı, elimdeki biraya bakıyordum. Bu düşündüğümünden çok daha kolay olmuştu.

Isınan biraları soğutucuya geri koydum ve içeri götürmek için birkaç tane yeni bira aldım.

"Her şey yolunda mı?" Alex içki almaya giderken yanımdan geçerken sordu. "Evet."

Ani'yi yanında boş bir sandalyeyle otururken buldum ve otururken sırtıttım. Alex'in ben gelmeden önce orada oturduğundan emindim. Gavin ve Ellie teyzemin arasında kalan tek yere oturduğu için çok sinirlenecekti. Gavin yemeğini tabağında tutamıyordu ve Ellie teyzem Alex'e ne zaman güzel bir kız bulacağını sorup duruyordu.

Birasını önüne koyarken Ani gülümseyerek, "Kardeşin seni öldürecek," dedi.

Bana baktığında dilim damağıma yapıştı. Kahretsin, çok güzeldi. Saçları yüzünün etrafında dağılmıştı ve evine dönmeden önce sadece aile yemeği yediğimiz için hiç makyaj yapmamıştı. Üzerindeki konser tişörtüyle tenini bile göstermiyordu. Ama kahretsin, çok güzeldi.

Öne doğru eğilip elimi kaldırarak septum halkasını burnunun altında asılı kalana kadar hafifçe aşağı doğru ittiğimde Ani hareketsiz kaldı.

"Bram," dedi sessizce, başparmağım yanağında gezinirken gözleri masanın etrafında geziniyordu.

Daha yakına eğildim.

"Orada olduğunu zaten biliyorlar bebeğim," diye takıldım, gözlerinin büyüdüğünü izledim. "Bari gösteriş yapalım."

Onu usulca öptüm.

O zaman bir şeylerin değiştiğini anlamıştım. Henry onun kışını tokatladığı anda anlamıştım ve onu kendi elleriyle boğarak öldürmek istemiştım.

Binlerce kez söylesem bile, ben sadece Ani'yi becermiyordum. Asla öyle olamazdı ve ben de öyle olabileceğini varsaydığım için aptalın tekiydim. Hayatlarımız iç içe geçmişti. Birlikte yatmaya başlamadan önce çok fazla önemsiyordum. Onun içine girdikten sonra bunu kapatabilmemin hiçbir yolu yoktu.

Aynı şeyleri severdik. Birbirimizden hoşlanıyorduk. Kendine ait havalı bir evi varken çocuklardan bahsetmek ya da benim evime taşınması için baskı yapmak söz konusu olamazdı. O benim için neredeyse mükemmeldi ve bunu bilmek beni rahatlatıyordu. Bununla savaşımayı bırakabilirdim. Vücudum bu düşünceyle gerçekten rahatladı.

"Birlikteyiz, değil mi?" Alnımı onunkine yaslayarak sordum.

"Sanırım çoğu gece aynı yatakta uyumaya başladıktan sonra birlikte olduk," diye cevap verdi sessizce.

"Bu konuda biraz yavaşım."

"Sorun değil." Burnunu kırıştırıp bana sırttı ve midem bulandı.

"İğrençsin, Bram Amca!" Onu tekrar öpmek için eğildiğimde Keller bağırdı.

Herkes yemeğine gömülürken masanın gürültüsü arttı. Aynı anda on beş konuşma yapıyordu ama ben hiçbirine dikkatimi veremiyordum çünkü Ani'nin eli masanın altında uyluğumun üzerinde duruyordu. Beni tahrik etmeye çalışmıyordu -ailemin evinde böyle bir şey yapmazdı- bu daha çok rahatlatmak içindi.

Sonunda istediği zaman bana dokunma iznine sahipti ve bunu kullanıyordu.

Alex masanın altından, "Ani, sanırım telefonun çalışıyor," diye seslendi. "Mutfakta mı bıraktın?"

"Kahretsin," diye mırıldandı Ani, ayağa fırlarken eli bacağımdan kaydı. "Üzgünüm, ona bakmam gerek."

Odadan çıktı ve masada sohbet yeniden başladı, ama ben

odaklanamıyordu. Hafta sonu onu kim arıyordu? Konuştuğu herkes zaten buradaydı. Kapaıya baktım ama içeri girmesi neredeyse yirmi dakika sürmüştü, tamamen şoka girmiş görünüyordu.

"Ani?" diye sordu Ellie Teyzem, ben yavaşça ayağa kalkarken. "Neyin var?" Kate de oturduğu yerden kalktı.

"Uh..." Ani masanın etrafına baktı, sonra gözleri annemin üzerinde durdu. "Ben anne olacağım."

"Ne?" diye fısıldadı annem oturduğu yerden kalkarken. "Bir bebek evlat ediniyorum." Ani'nin gözleri yaşarırken yüzü bir anda Hayatımda gördüğüm en büyük sırtımaydı ve herkes masadaki yerinden kalkıp hep bir ağızdan konuşmaya başladı.

Ona ayrıntıları, bebeği ne zaman alacağını, bebeğin kim olduğunu ve nasıl olduğunu soruyorlardı.

Tek yapabildiğim orada durmaktı, parmaklarım masanın kenarına kenetlenmiş onu izliyordum, beyaz gürültü kafamı dolduruyordu.

Bitmişti. Tanrım, daha yeni başlamıştı ve çoktan bitmişti.

Ve ben bunların olmasına izin verdiğim için tam bir aptaldım.

* * *

Daha sonra akşam yemeği Ani'nin yeni bebeği hakkında konuşmalarla geçti.

Lanet bir bebek.

Aklından ne geçiyordu?

Masanın etrafındaki insanlarla yaptığı konuşmalardan kız kardeşinin çocuğunu yanına alacağını anladım. Görünüşe göre kız Ani'yi arayıp bunu yapıp yapamayacağını sormuş ve birkaç saat sonra tekrar arayıp cevap istemişti.

Pek çok şey ters gidebilir.

Ani'nin eli yine hafifçe kucağıma düştü ve ben onu hareket ettirmedim. Annem bir saatten kısa bir süre önce benden masasından eşyalarımızı uzak tutmamı istemişti ve ben de ona tutacağımı söylemişim.

Ben istemedim.

Ani'yi evden dışarı sürüklemek ve onu sarsmak istedim.

O çocuk bir sürü tıbbi sorunla ortaya çıkabilir. Onun küçük

Kız kardeş fikrini değiştirebilir. Bebeğin babası devreye girip bebeği istediğini söyleyebilir. Eğer bunu yaparsa, öz annesinden asla kaamayacaktı. Ani'ye kendi kızını nasıl bir kenara attığını hatırlatan lanet olası kanatlar hep orada olacaktı.

Bu, hayatımda duyduğum en saçma plandı ve yemek masasındaki bok gösterisi devam ederken gülmeye başlama ihtiyacıyla neredeyse titreşiyordum.

Kız mı erkek mi olduğunu bile bilmiyordu. Evi tam bir felaketti. Bir bebeğe bakma konusunda hiç deneyimi yoktu ve tam zamanlı bir işi vardı.

"Hey, iyi misin?" Kardeşim ve Shane masayı toplamaya başlarken Ani bana dönerek sordu. Gözleri parlıyordu ve yüzündeki gülümseme yi engelleyemiyor gibiydi.

"Peki," diye başımı sallayarak cevap verdim, boğazımı temizleyerek. Ne söylemem gerekiyordu ki?

"Sanırım eve gideceğim," dedi bunalmış bir i çekiçle. "Oh, kahretsin. Alex'le geldim."

"Sorun değil, seni götüreceğim," dedim, fikrimi değiştirmeden kelimeler ağzımdan dklverdi.

Masadan kalkıp vedalaşmaya başladığımızda babam "Ani," diye seslendi. "Sen yatak odasını temizle. Ben ve Dan yarın bütün çocukları getirip senin için bitireceğiz."

"Emin misin?" Ani kekeleyerek konuştu. "Boyanması, yerlerin yapılması ve her şeyin yapılması gerekiyor."

"Duvarları yarın hallederiz. Döşemeler için ertesı gün gelin," diye gülümseyerek sze girdi Dan Amca.

"Tamam," dedi Ani, sesini yükselterek. "Bu harika olur. Teşekkür ederim."

Onu başka bir şeyle kandırmalarına fırsat vermeden evden çıkardım. Patlamadan önce oradan siktir olup gitmem gerekiyordu. şimdi gerçekten kötü bir fikir olduğunu düşündüğüm bir bebeğe hazırlanmak için önümüzdeki iki gün boyunca onun evine gitmek zorunda mıydım? Babam ve Dan Amca'nın bana bir sürü bok vermeden oradan çıkmama izin vermelerine imkân yoktu. Kamyonetime binip Ani'nin evine geri dönerken dişlerimi sıktım.

Yalnız kaldığımızda ve etrafı yardım ve tebrik teklifleriyle çevrili olmadığında onu vazgeirirdim.

"Hey," diye seslendi Ani, kamyonetimin kaputunu yuvarlayıp arabama atlarken

örümcek maymunu gibi kollar. "Aile etkinlikleri sırasında birbirimize dokunabilmek dokunmamaktan daha mı iyi bilmiyorum," dedi küçük bir kahkaha atarak. "Bütün gün seni istedim."

Beni öpmek için eğildi ve ben de derin derin içime çektim. Her zaman çok güzel kokardı. Bunu özleyeceğim.

"Hadi içeri girelim," dedim huysuzca, kışından tutarak bizi ön kapıya kadar yürütebildim. "Anahtarlar?"

İçeri girer girmez, sanki sel kapıları açıldı.

Ani evin içinde dans ediyor, Henry'nin o sabahki dağınıklığını temizliyor ve rastgele bulaşık havlularını ve ayakkabıları toplamak için koşturuyordu. Bebek hakkında konuşuyordu - kız kardeşi ve ne kadar yakında doğuma gireceği hakkında bir şeyler

-Ama yemin ederim söylediği tek kelimeyi bile duymadım.

Çok mutluydu. Onu hiç bu kadar neşeli ve heyecanlı görmemiştim ve tüm bunları durdurmak zorunda kalacağım için nefret ediyordum. Sonunda çenemi daha fazla kapalı tutamadığımda, onu elinden tuttum ve bir kolumu beline doladım.

"Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?" Hiç düşünmeden ağızımdan kaçırdım.

"Ne?" Ani sinirli bir şekilde gülerek benden uzaklaştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bütün bu-" Kolumu yana doğru attım. "-bebek olayı."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor muyum?" diye sordu kuşkuyla.

"Ah, evet. Yoksa bunu yapmazdım."

Benden birkaç adım uzaklaştı ve ben de ellerimi iki yanımda yumruk yaptım.

"Hakkında hiçbir şey bilmediğin bir bebeği öylece yanına mı alacaksın? Öylece mi? Üzerinde düşünmeden ya da önceden planlamadan mı?"

"Yeni doğmuş olacak, Bram," dedi yavaşça. "Henüz kimse onun hakkında bir şey bilmiyor."

"Ya kız kardeşin bir kokainmansa?"

"Bunu söylemek çok boktan bir şey."

"Kaç yaşında hamile kaldı, on dört yaşında mı?"

"Sen tam bir pisliksin!" diye tısladı. "Bazen bunu unutuyorum, sonra ağzını açıyorsun ve her şeyi yeniden hatırlıyorum."

"Oh, ben bir pislik miyim?"

"Bu seni nasıl ilgilendirir ki?" diye karşılık verdi, kollarını kavuşturarak

göğsünün üzerinde.

"Ben senin adamınım!" Bağırdım, o kadar sinirlenmişim ki saçlarımı yolmak istedim. İki saatten fazladır bebek saçmalıklarını dinliyordum ve artık bıkmıştım. "Bana bu konuda hiçbir şey söylemedin ve şimdi bunu yemek masasında mı açıklıyorsun?"

"Daha bugün öğrendim!" diye bağırdı. "Ve bana sorduğunda, hala bir ilişkimiz olmadığı yanılsamasını sürdürüyordun!"

"Ne yani, şimdi de çocuğuna babalık mı yapmam gerekiyor?"

"Senden bir şey yapmanı beklemiyordum," dedi sessizce, yüzünü buruşturarak. "Merak etme Bram, Maury senin baba *olmadığını* söylüyor."

"Bu çok çılgınca," diye mırıldandım başımı sallayarak. Ellerimi sakallarımın arasından geçirdim ve sonra başımın üzerinden yukarı kaldırdım. "Takılmaya başlamamızın tek nedeni bebek dramasıyla uğraşmak zorunda kalmadan seni becerebilmektir."

Dilimden döküldükleri anda kelimelerin boktan olduğunu biliyordum ama onları geri alma şansım yoktu.

"Defol," diye fısıldadı, sesi çatlıyordu. "Defol git evimden."

"Bu ortaya çıktı-"

"Evimden defol, Abraham," dedi biraz daha yüksek sesle.

Uzun bir süre ona baktım, fikrini değiştirmesi için ne yapabileceğimi merak ediyordum. Biz iyiydik, sadece ikimiz. En azından aramızdaki her neyse o sürdüğü sürece. Birlikte eğleniyorduk. Birbirimizi güldürdük. Kavga ettik ve çarşafların arasında barıştık. Hayatımda yattığım en iyi kadındı.

Bir bebek her şeyi değiştirebilirdi.

Bölüm 10

Anita

Bram evimden ayrıldıktan on dakika sonra Henry uçarak kapıdan içeri girdi. Hâlâ odanın ortasında duruyordum, kollarım göğsümdeydi ve kalbim hızla çarpıyordu. Ama ağlamıyordum. Ağlamayacaktım.

"Tatlım, ben geldim!" Henry beni görünce neşeyle seslendi. "Bram nerede, küçük anne?"

Ona hemen cevap vermediğimde Hen'in yüzü düştü.

"Anita Bonita?" dedi nazikçe. "Abraham nerede?"

"Gitti," dedim esprisiz bir kahkaha atarak ve omuzlarımı silktim.

"Carol'ıma Mike'ı oynamaya hazır değil."

"Ne?"

"Brady Bunch göndermesi," dedim dikkatim dağılmış bir şekilde, koridora doğru yürürken. "Belli ki."

"Doğru," dedi Henry yavaşça. "Bunu nasıl kaçırdığımı bilmiyorum."

Evimdeki yatak odaları çok küçüktü. Bir zamanlar dört yatak odası ve bir banyo vardı ama 70'lerde evin önceki sahipleri öndeki iki yatak odasını, ikinci bir banyoyla bağlantılı bir ebeveyn odasına dönüştürmüşlerdi. Bu yüzden bebek odası için seçebileceğim sadece iki yatak odası vardı.

Hangi yatak odasını seçeceğimi daha bakmadan biliyordum. Aydınlıktı, bir noktada çocuk kilidi almam gereken iki uzun penceresi vardı ve yatak odamın tam karşısındaydı. Dolap yoktu ama bunun gerçekten önemli olduğunu düşünmüyordum. Eğer bir noktada bir dolaba ihtiyacı olursa, Trev'in bana bir tane ayarlamama yardım edeceğini biliyordum. Böyle şeylerde iyiydi.

Trev'in bir bebek evlat edinmem konusunda ne düşündüğünü merak ediyordum. Son zamanlarda biraz sessizdi ve Bram senaryosunu onunla tartışmamıştı bile.

Ama yapacağını biliyordum. On beş kişi araya girmeden konuşma fırsatı bulduğumuz anda beni köşeye sıkıştıracaktı.

"Bu, ha?" Henry arkamdan odaya girerek sordu. Bebeğin odasına bakıp her şeyi nereye koyacağımı hayal ederken onun evde olduğunu bile unutmuştum. "Güzel pencereler."

"Biliyorum, değil mi?" Ona gülümseyerek söyledim.

"Yani... bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye mırıldandı, bana bakarak. "Azıcık bile değil."

"Bira içip bu odayı temizlemek ve bu konuda konuşmamak ister misin?"

"Evet, lütfen."

"O zaman ben gidip bira getireyim." Beceriksizce bir kolunu başıma doladı ve odadan çıkmadan önce başımın üstünü öptü.

Derin bir nefes aldım ve yavaşça dışarı verdim, odayı boşaltmak için kafamda bir oyun planı oluşturmaya çalıştım ama yapamadım. O gece erken saatlerde bebek duyurusunu yaparken Bram'ın bana kuşkuyla bakmasından başka bir şey düşünemiyordum. Ağzından çıkan her kelimeyle kendi düşüncelerimi yankılayarak kararı nasıl parçalara ayırdığını.

O haklıydı. Bebeğin sağlık sorunları olup olmayacağını bilmiyordum. Bir aile üyesinden bebek evlat edinmek normalde büyük bir kumardı ve geçmişimi hesaba kattığınızda bu daha da büyük bir kumardı. Bir şeyin içine atlıyordum ve ne kadar uzağa düşeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Dehşete kapılmıştım.

Ama bu benim şansımdı. Sahip olacağımı hiç düşünmediğim bir şans. Kabul etmek zorundaydım.

* * *

Ertesi sabah çocuklar evime gelmeye başladığında erkenden kalkmış ve hazırdım. Hen'i çörek ve kahve alması için çoktan göndermişim, bu yüzden boyayı alır almaz boyamaya başlamaya hazırdık.

"Ufak bir ayrıntıyı gözden kaçırmışsınız," dedim Dan bana sarılırken. "Hiç boyam yok."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi kıkırdayarak ve sırtımı sıvazladı. "Biz içeri girip bir şeyler alırken diğerleri de duvarların etrafını bantlamaya başlayacak. Ne istediğini biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Bunu çözmek için yaklaşık on dakikan var."

Masadan çantamı aldım ve Bram evimin önüne park ettiği sırada Dan'i kamyonetine kadar takip ettim.

Orada ne işi vardı?

Eski püskü gri bir tişört ve dizleri delik mavi bir kot pantolon giymiş, iyi görünüyordu. İş kıyafetleri. Üstünüzün başınızın dağılacağını bildiğiniz için sahip olduğunuz en eski şeyleri giydiğiniz türden bir iş. Sertçe yutkundum, bakışlarımı beyzbol şapkasıyla örtülü dağınık saçlarından ayağındaki yıpranmış botlara doğru gezdirdim. Bana doğru döndüğünde başımı yana salladım ve aceleyle Dan'in kamyonetinin yolcu kapısına yöneldim.

Dan oğlunun orada olduğunu fark etmemiş gibiydi, bu yüzden kamyonetinin kabinine tırmandım ve kaldırımdan uzaklaşırken bundan bahsetmedim. Bram'la daha sonra ilgilenecektim. Çok daha sonra. Şu anda ona bakmak bile canımı yakıyordu ve bunu belli etmeyecektim.

"Bağırduğım için senden özür dilemek istiyordum ama şu ana kadar fırsatım olmadı," dedi Dan yerel hırdavat dükkanının önünde durduğumuzda. "Seni korkutmak ya da kötü hissettirmek istememiştim."

"Hayır." Sözlerini omuz silkerek geçiştirdim, bu konuşmadan son derece rahatsız olmuştum. Onunla o gün hakkında hiç konuşmayarak paçayı kurtardığımı sanıyordum ama anlaşılan Dan'in hafızası iyiymiş. "Sorun değil. Bunu unutmuştum."

"Pekâlâ," dedi başını sallayarak ve kamyonetini kapatıp dışarı çıktı.

İşte Dan'in bu yönünü seviyordum. Karısı bir heykelle bile konuşabilirdi ama Dan daha çekingendi. Cevap almak için zorlamaz ya da istediğini elde etmek için dırdır etmezdi. Eğer iyi olduğumuzu söylersem, bunu olduğu gibi kabul eder ve konuyu kapatırdı. Tanrı'ya şükür.

Son yirmi dört saattir aşırı duygusal yük altındaydım ve daha ne kadar dayanabileceğimden emin değildim.

Garipti. Bram'la o kadar çok vakit geçiriyordum ki, böyle bir ahmak olduğu için ona çok kızgın olsam da, yine de bulduğum boya örneklerinin resmini ona mesaj atıp fikrini sormak istedim. Onunla bir şeyler tartışmaya alışmıştım. Hayatımı değiştirecek şeyler değil ama küçük şeyler. Akşam yemeği için ne almalıyım. Yağımı nerede değiştirmem gerektiği. Kalçamdaki böcek ısırığının sivrisinekten mi yoksa ölümcül bir örümcekten mi kaynaklandığını düşünüyordu.

Dan yanımda sessizce, "Ben yeşili seviyorum," dedi, bir şekilde kararsızlığımı hissetmişti.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet. Katie'yi doğurduğumuzda sarı renkteydi -o zamanlar onlar çıkana kadar ne doğurduğunu bilmiyordun- ve odası neredeyse göz kamaştırıcıydı." Güldü. "Yeşil daha iyi. Kız ya da erkek çocuk için uygun."

"Evet, tamam." Rahatlayarak başımı salladım. "Yeşili alacağız o zaman."

Yirmi dakika içinde yeni karıştırdığım boyayla eve dönmüştük ve o zamana kadar tüm aile vahşi bir köpek sürüsü gibi eve doluşmuştu.

Dan, Toyota'mın arkasına park ederken gülümseyerek, "Hadi resim yapalım," dedi.

* * *

"Geldiniz!" Eve geri döndüğümüzde Katie bağırdı.

"Ben burada yaşıyorum. Sınıra gitmeyi düşündük ama vazgeçtik. Resim yapmak kaçak yaşamaktan daha kolay," diye cevap verdim ve Dan'in kıkırdamasına neden oldum.

"Tamam, çocukların hepsi boyamaya hazır, o yüzden onları bırakıp mobilyaları almaya gidiyoruz!" Kate çantasını omzuna atarak heyecanla konuştu. "Shane bütün çocukları ailemin evine götürdü. Bütün gün benim!"

"Uh-" Açıkçası, resim yapmayı tercih ederim.

"Tartışmak yok," diye emretti Liz, koridorundan aşağı inerken. "Şu bandanayı kafandan çıkar da gidelim."

Elimi uzattım ve saçımdaki boya bandanasını çektim. "Tamam, onlara döşeme boyasının nerede olduğunu göstermem gerekiyor. Oturma odasından arta kalanları kullanabileceğimizi düşündüm. Beyaz, o yüzden-"

Kate neşeyle, "Bram onu çoktan çıkardı," dedi. "Hadi gidelim!" Onun adını duyunca dişlerimi sıktım.

Tartışmadan beni evden çıkarmalarına izin verdim. Zaten bütün günü Bram'le geçirmek istemiyordum. Umarım biz dönene kadar çocuklar işlerini bitirmiş olurlardı.

* * *

Alışveriş gezisinden ne kadar korkmuş olsam da, Ikea'daki ilk saatin sonunda ben de Katie kadar heyecanlıydım. Bir beşik ve alt değiştirme masası bulmuştuk.

Neyse ki bunlar hayal ettiğimden çok daha ucuzdu ve Ellie Teyze ile Liz'in havlu ve bebek kaşığı gibi bir sürü küçük şey seçmesine izin verdim.

Liz kredi kartını çıkarırken, "Ödemeyeceksin," diye karşı çıktım. "Hayatta olmaz."

"Bebek partisi almadın, bu yüzden bu benim hediyem," dedi güneşli bir gülümsemeye ve ben onu durduramadan kartı kaydırıldı.

Katie çantasından yeniden kullanılabilir bir çanta çıkarıp alışverişleri yüklemeye başladığında bıkkınlıkla "Bunların parasını ben ödeyebilirim," dedim.

"Yapabileceğini biliyorum," diye homurdandı Liz. "Eğer yapamazsan Dan'in kışına tekme basarım."

Homurdandım. Kimsenin kışını tekmelemesine gerek yoktu. Dan ve Mike bana ofis müdürü meslektaşlarımın kazandığından çok daha fazla para ödüyorlardı. İşe ilk başladığımda itiraz etmişim ama hiç oralı olmadılar ve her yıl bana ortalamanın çok üzerinde bir hayat pahalılığı zammı verdiler.

"Tamam, şimdi gidip araba koltuğu, bebek bezi, giysi ve bunun gibi şeyler almamız gerekiyor," diye açıkladı Kate büyük arabayı kamyonu doğru götürürken. "Kulağa hoş geliyor mu?"

Saati kontrol etmek için telefonuma baktım. Çocuklar daha saatlerce evimde olacaklardı ve Bram'i görme düşüncesi midemi düğümledi.

"Evet. Bana uyar."

"Bebeğin kız mı erkek mi olduğunu henüz bilmediğimiz için, cinsiyet ayrımı gözetmeyen bir şeyler alabileceğimizi düşündüm - sizi hastaneden eve götürecek kadar," dedi Ellie Teyze, beşik parçalarının olduğu kutuyu kamyonetin kasasına kaldırırken homurdanarak. "Öğrendikten sonra size daha fazla kıyafet ve eşya alabiliriz."

"İyi fikir." Başımı salladım.

"Hiç isim düşündün mü?" Liz bagaj kapağını kapatırken sordu ve biz de kapılarımıza doğru yürüdük.

İsim mi? *Kahretsin.*

Bunu düşünmemiştim bile. Bebeği her düşündüğümde, hâlâ Bethy'nin olduğunu düşünüyordum. Bilinçsizce bebeğe onun isim koyacağını varsaymışım ve sanırım hâlâ koyma ihtimali vardı.

Ama bebeği evlat ediniyordum. Sonsuza kadar onun ebeveyni olacaktım. Farklı bir isim seçmek isteseydim, bunu yapabilirdim.

"Bunu gerçekten düşünmemiştim," dedim kemerimi bağlarken. "Sanırım düşünmeliyim."

"Herhangi bir fikrin var mı?" Katie telefonunu kontrol ederek sordu ve sonra

antasına geri koydu. "Pek sayılmaz."

Liz kamyoneti park yerinden çıkarırken, "Bence bir *A* ismi kullanmalısın," dedi ve çantasını döşeme tahtasının üzerine bıraktı. "Sen ve Abraham ikiniz de *A ismi* olduğunuza göre."

"Katie." İç çekerek onun adını söyledim. "Bram bunun bir parçası değil." "Tabii ki öyle. Siz birliktesiniz ve-" diye karşı ıktı.

"O bunun bir parçası olmak istemiyor," diyerek sözünü kestim. "Yani sadece ben varım, tamam mı?"

Kamyonun içi tamamen sessizleşti ve Liz ile Ellie'nin konuşmamızı dinlediğini anladım.

Liz başını sallayarak, "Kendi başına gayet iyi idare edeceksin," dedi. "Bram olsun ya da olmasın, gayet iyi idare edeceksin."

"Teşekkürler anne," dedim küçük bir gülümsemeyle.

"Kahretsin, Mike bizim oğlanlar on yaşına gelene kadar onlara yardım etmedi ve biz bebeklik dönemiyle bile ilgilenmedik. Bütün çocuklarımız bize geldiklerinde daha büyüktüler," diye homurdanan Ellie hepimizi güldürdü.

Liz, "Dan oldukça iyiydi," diye mırıldandı, dudakları yukarı kalkmıştı.

"Shane, Iris ortaya çıkana kadar hiç yardım etmedi," diye alay etti Katie. "Yani, Rachel'a ne kadar yardım ettiğinden emin değilim ama fazla olduğunu da sanmıyorum."

Rachel, Shane'in ilk eşiydi ve birkaç yıl önce bir araba kazasında öldüğünde, Kate çocuklara yardım etmek için devreye girmişti ve gerisi tarih oldu. Birbirleri için deli oluyorlardı.

"İşe gideceğim için biraz gerginim," dedim koltuğumda geriye yaslanarak. Liz hemen, "Ona ben bakarım," dedi. "Yani, eğer istersen."

"Gerçekten mi?"

"Tabii ki! El işi yapmaktan ve Ellie ile bir yerlere gitmekten başka bir şey yapmıyorum. Bebeği de yanımda götürebilirim."

"Tanrım, ne kadar rahatladım. Ne halt edeceğimden emin değildim."

"Bir süre daha bu konuda endişelenmene gerek yok, en az altı hafta doğum izninde olacaksın."

"Ne?" diye sordum. Tekrar doğrulup oturarak sordum.

"Mike ve Dan çoktan karar verdiler," diye uyardı Ellie, koltuğun üzerinden bana bakmak için dönerek. "Altı haftalık ücretini alacaksın. Bundan daha fazlasını istiyorsan, bunu onlarla konuşman gerekecek."

"Sırf bebeği taşımıyor olmanız, bebek sahibi olmamanız gerektiği

anlamına gelmez.

Altı hafta, Ani," dedi Katie gözlerini devirerek. "Sadece bekle. Çok yorulacaksın. Bütün gece ayakta olacaksın, bütün gün yorgun olacaksın ve bu küçük insan sürekli ilgi için yalvaracak."

Yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamadım. Sabırsızlanıyordum.

*

Sonraki iki hafta bir bulanıklık içinde

geçti.

Katie, Shane, Henry ve tüm çocuklar Kaliforniya'daki evlerine geri döndüler.

Çocuklar bebeğin yatak odasını bitirdiler ve inanılmaz görünüyordu. Alex Missouri'ye geri döndü.

İzin almadan önce oyunda öne geçmek için deli gibi çalıştım.

Hayat oldukça iyi gidiyordu ve havada kalın bir beklenti tabakası var gibiydi, ancak gece yatağa girdiğimde tüm vücudum ağrıyordu.

Bram'ı düşündüğümde çok daha fazla özledim.

Birbirimizi işte ve aile yemeklerinde görüyorduk elbette ama neredeyse hiç konuşmuyorduk. Tartışmak için bile. Sanki benim varlığımı tamamen unutmuş gibiydi. Kendi kendime her konuda yetişkin gibi davrandığımı söyledim. Yetişkinler ayrılıklarıyla böyle başa çıkarlarmış.

Kafamda her söylediğimde saçmalık gibi geliyordu.

Ne olduğunu anlayamadım. Hayır, bu doğru değildi. Ben anladım.

Bram çocuk istemiyordu. Hiç çocuk istememişti.

Ve şimdi bir tane doğurmak üzereydim, artık beni istemiyordu.

Her günün her dakikasında duygu karmaşası içindeydim. Kızgındım, sonra üzgündüm, sonra kararlıydım, sonra yine üzgündüm. Doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak ediyordum - bebeği herkese duyurmadan önce Bram'a söylemeli miydim? Ona ne zaman söylediğimin bir önemi var mıydı?

Bram'ı o kadar özledim ki midem bulandı.

Ama bunun için ağlamayı reddettim. Bunun yerine, midemde bir hastalık gibi iltihaplanana kadar öfke ve acıyı bastırdım.

Bir aile sahibi olmak kendimi bildim bileli hayalimdi. Tamamen bana ait olacak bir şeydi. Annemin tam tersi bir şekilde şekillendirebileceğim ve yönetebileceğim bir aile. Histerektomiye kabul ettiğimde, bu hayal ölmüş gibi görünüyordu ama yas tutmama izin vermedim. Ben

zihnimin derinliklerine ittim ve devam ettim. Tıpkı kaybettiğim diğer her şeyde yaptığım gibi. Tıpkı Bram'e yaptığım gibi.

Sistem içinde büyümek, nadiren sadece bana ait olan bir şeyim olduğu anlamına geliyordu. Elbette, yaşlanana kadar evden eve götürmeyi başardığım bir sırt çantası dolusu eşyam vardı, ancak yaşadığım yatak odaları hiçbir zaman özellikle benim için dekore edilmemişti. Hiç kendi bisikletim olmamıştı. Kıyafetlerim hep elden düşmeydi ve montlarım neredeyse her zaman Portland'daki bir yatak mağazasının her yıl düzenlediği mont kampanyalarından gelirdi.

Büyüdüğümde bir daha asla böyle yaşayamayacağımı biliyordum. Bu yüzden kiralamak yerine bir ev satın almıştım. Yeterince para biriktirdikten sonra arabamın parasını nakit ödememin nedeni buydu. Bu yüzden ikinci el dükkanlarından ya da eskicilerden alışveriş yapmadım.

Toyota'dan inip kollarımı yukarı doğru uzatırken başımı salladım. Her şeyin hazır olduğundan emin olmak için uzun saatler boyunca çalışıyordum ve çok yorgundum. Bethy ile neredeyse her gün konuşuyordum ve yakında bebeği olacak gibi görünüyordu, bu da bir telefon beklerken o kadar hafif uyuduğum anlamına geliyordu ki, sabah uyandığımda dinlenmiş bile hissetmiyordum.

Gömleğimin ön cebindeki telefonum çaldı ve cevap vermek için çabalarırken neredeyse kaldırıma düşürecektim.

"Merhaba," dedim hayal kırıklığına uğrayarak.

Trevor kıkırdayarak, "Kusura bakma, telefon beklediğini biliyorum," dedi. "Sadece eşlik etmemi ister misin diye merak ettim. Akşam yemeği hazırlayacağım."

Ön kapıya doğru yürürken gülümseyerek, "Yemek yapıyorsan istediğin zaman gelebilirsin," dedim.

"Tamam, güzel. Ben buradayım."

Trevor'ın kamyoneti arkamdan gelip park ederken döndüm.

"Seni göt!" Taksiden inerken gülererek seslendim. "Ya hayır deseydim?"

"Yemeğe asla hayır demezsin," diye karşılık verdi kendini beğenmiş bir gülümsemeyle.

Trev yiyecekleri boşaltırken kapının kilidini açtım, sonra eve girerken kapıyı arkamdan açık bıraktım.

Elimden geldiğince her şeyi düzeltmeye çalışıyordum ve ev satın aldığımdan beri hiç olmadığı kadar iyi görünüyordu. Oturma odasında mobilyalar ve bir bebek salınacağı, mutfakta indirimde bulduğum bir masa ve sandalyeler ve saklayabildiğim her yerde bebek gereçleri vardı.

Sonunda başka hiçbir işim olmadığında çöktüğüm bir yer yerine bir ev gibi görünüyordu.

"Ev iyi görünüyor," dedi Trev, onu mutfağa kadar takip ederken düşüncelerimi yankılayarak.

"Teşekkürler. Devam eden bir çalışma."

"Bebek sahibi olmanın seni ateşleyeceğini kim bilebilirdi?"

"Bebek sahibi olacağımı kim bilebilirdi?" Kıkırdadım.

"Eh, eninde sonunda yapacağını biliyordum," dedi sessizce, taco malzemelerini tezgahımın üzerine boşaltırken. "Nasıl yapacağından emin değildim ama yapacağını biliyordum."

"Gerçekten mi?" Şaşkınlıkla sordum, her birimiz için birer soda aldım. "Ben yapmadım."

Trev başını salladı, kıymayı ve kızartma tavaasını çıkardı. "Müzik?"

"Elbette." Mutfak tezgahımın üzerindeki müzik setini açtım.

"Yani, evet," dedi Trev. "Hep anne olacağını düşünmüştüm. Bana bir spatula alır mısın? Çocukları seviyorsun ve her zaman bir aile istediğini söylerdin."

"Evet, ama bu histerektomi olayından sonra-"

"Bir kedinin derisini yüzmenin birden fazla yolu vardır."

"Ew!" Yüzüm buruştu. "Bir insan neden bir kedinin derisini yüzer ki?" "Kapa çeneni," diye kıkırdadı Trev. "Evlat edinmek iyi bir seçim."

Birkaç dakika sessiz kaldım. "Ailenizi hiç aradınız mı?"

Trev şaşkınlıkla bana baktı. "Bunun için mi endişeleniyorsun? Bekle. Bir bıçak al. Ben içimi dökerken bir şeyleri kesmeme yardım edebilirsin."

Eti kızartmaya geri dönmenden önce bana birkaç domates ve bir kesme tahtası hazırladı. "Evet," dedi yavaşça başını sallayarak. "On dokuz yaşındayken onları araştırdım. Muhtemelen bakmamalıydım."

Ona baktım ama bir şey söylemedim.

"Babam iyiydi. Karısıyla bir ailesi vardı ve söyleyeceğim hiçbir şeyle ilgilenmiyordu."

"Ah," diye cevap verdim, bir domatesi keserek.

"Eh. Anladım. Ailem var." Omuz silkti. "Ona hiçbir şey için ihtiyacım yoktu, daha çok merak ettim, anlıyor musun?"

Başımı salladım.

"Annem ölmüştü."

"Oh, kahretsin." Elimdeki bıçak kaydı, neredeyse parmağımın ucunu koparıyordu.

"Dikkatli ol," diye uyardı Trev. "Evet, ben on dört yaşımdayken aşırı dozdan öldü."

"Hiç keşke-" diye kekeledim, başımı salladım. "Sanki onların bebeklerini çalıyormuşum gibi hissediyorum."

"Ciddi misin?" diye sordu kuşkuyla.

"Bilmiyorum. O benim küçük kardeşim. Ya yapmak istediği şey bu değilse ve ben onun bebeğini alan bir canavara dönüşürsem?"

"Seni aradı, değil mi?" diye sordu bir kutu zeytini boşaltırken.

"Evet."

"Ve baba resmin dışında mı?"

"Hayır, sanırım buralarda. Ama on altı yaşında falan."

"Bak, yapmalısın-" Düşüncelerini toparlıyormuş gibi durakladı. "Sana geldi, Ani. Bebeğini senin büyütmeni istiyor çünkü bunu kendisi yapmaya hazır değil. Bu seni kötü adam yapmaz. Bu seni şanslı adam yapar."

"Evet, sanırım."

"Bebek sana kızmayacak," dedi nazikçe, hamburger yağını boş zeytin kutusuna boşaltırken. "Evlat edinilmiş olmak. İlk başta, evet, belki onunla kavga edebilirsin. Tamam mı? Mesela on üç yaşlarında paintball oynamaya gitmek ister ama kötü not aldığı için cezalıdır. Kalbinizi kıracak şeyler söyleyecektir. Ama tüm bunların altında ne var? Onu sen *seçtin*, Ani. O bir kaza ya da hata değildi. Aslında onu yanına almayı ve senin yapmayı sen seçtin. O bunu bilecek."

"Bunları sen mi yaptın?" Gözlerim sulanarak sordum.

"Pisliğin tekiydim," dedi kıs kıs gülerek. "Ama muhtemelen Henry kadar kötü değildim."

"Sadece gerginim."

"Bence bu muhtemelen normal."

"Ya fikrini değiştirirse?" Mikroalgaya birkaç tortilla atarken mırıldandım.

"O zaman henüz anne olamayacaksın. Henüz, Ani. Çünkü olacaksın. Bu bebek olmasa bile, bir sonrakinde. Ya da belki beş yaşında bir çocuğu evlat edirirsin. Kim bilir? Ama bir ailen olacak. Bundan eminim."

"Teşekkürler, Trev." Ona gülümsedim ve dolaptan birkaç tabak aldım.

Trevor her zaman meselenin özüne inerdi ama bana saçmalamazdı. Hiç yapmadı. Onunla konuştuğumda, her zaman şunu hissedirdim.

Bana duymak istemediğim bir şey söyleyecekti, ama konuşmanın sonunda, konuştuğumuz şey hakkında daha iyi hissedecektim.

"Ee Bram," dedi yeni masama oturduğumuzda.

"Kahretsin, bunun için içkiye ihtiyacım olacak," diye söylenerek buzdolabından birkaç bira almak için ayağa kalktım.

"Ne oldu?" diye sordu ben tekrar otururken.

"Çocuk istemiyor," diye basitçe cevap verdim.

"Ve?"

"Ve Bethy'nin bebeğini evlat edineceğimi söylediğimde beni bıraktı."

"Hepsi bu mu?"

"İşte bu," diye başımı sallayarak cevap verdim. "İki haftadır benimle konuşmuyor." "Ne aptal ama."

Omuzlarımı silktilim. Olan olmuştu. Bram ile birlikte olmak istiyordum? İstiyordum. Bir ayağı çukurda olsa Bram'le olmak ister miydim? Hayatta olmaz.

"Fikrini değiştirmesini mi umuyorsun?" Trev beni yakından izleyerek sordu. "Değiştireceğini düşünüyor musun?" Nefesimi tutarak sordum.

Belki de tutmalıydım

Dışarı. Belki de ben-

"Hiç sanmıyorum tatlım," dedi Trev nazikçe ve ciğerlerimdeki havanın bir anda boşalmasına neden oldu. "Bram her zaman çocuk istemediğini söylerdi. Bu konuda çok kararlı."

"Evet," dedim nefesimin altında, tabağında dağılmakta olan taco ile oynarken.

"Katie'nin Shane'i beklediğini biliyorum," dedi Trev, öne doğru eğilip dirseklerini masaya dayayarak. "Ve bu onlar için işe yaradı. Ama Bram'in kafasını kışından çıkarmasını beklemenin size istediğiniz sonuçları vereceğinden emin değilim."

"Çocuk istememek sorun değil," diye mırıldandım, Trevor'ın gözlerine bakmadan. "Pek çok insan çocuk istemiyor."

"Doğru," dedi Trev başını sallayarak. "Ama Bram'in çocuklarla arası iyidir. Çocukları sever. Kendine ait bir çocuğa sahip olmayı tartışmayı bile kesinlikle reddetmesi ona uymuyor. Fikrini değiştireceğini düşündüğünden değil. Sadece ebeveyn olmakla ilgilenmemesinden daha fazlası olduğunu düşünüyorum."

"Neden psikiyatrist olmadın?" Alaycı bir şekilde sordum. "Diğer insanların iki kez düşünmeyeceği şeyleri fark ediyor gibisin."

"Tahtayla oynamayı seviyorum," diye karşılık verdi, büyük bir pazusunu esneterek.

"Evet, *senin* odunun," diye kıs kıs
güldüm. "O da var."

Yüzündeki sırıtışa çok güldüm.

"İyi olacaksın Ani," dedi kahkahalarım dindikten sonra. "Evet, ben
hallederim," diye başımı sallayarak cevap verdim.

O gece yatağımda uzanırken Bram'la ilgili düşüncelerimi bir kenara
bıraktım. Trevor haklıydı. O her zaman haklıydı.

Her ne sebeple olursa olsun, Bram çocuk istemiyordu, ben ise
istiyordum. Eninde sonunda bu gerçek ortaya çıkacaktı ve biz yine de
ayrılacaktık. Onunla daha derin bir ilişki yaşamadığım için şanslıydım.

En azından kendime böyle söyledim.

Ve sonraki üç gün boyunca her gün iş yerindeki küçük ofisimizde onun
yanından geçerken kendime bunu söyleyip durdum. Ayrılığımız
kaçınılmazdı.

Neredeyse inanacaktım.

Bölüm 11

Abraham

Sarhoştum.

Tekrar.

Dışarıda bir şeyler yapıyor olmam gerektiğini biliyordum. Barda sarhoş olsaydım daha az acınası olurdu ama değildim. Televizyonun karşısındaki deri koltuğumda oturmuş, birayı su gibi içiyordum.

Telefonum minderlerin arasında bir yerde çalmaya başladı ama duymazdan geldim. Lanet şeyi aramak için çok tembeldim. Çalma sesi kesilip tekrar başladığında sıkıntılı bir nefes aldım. Diğer elimi minderlerin arasına sokup sonunda telefonu çıkarırken ne televizyona baktım ne de biramı yere bıraktım.

"Merhaba Alexander," diye cevap verdim.

"Neden telefonuna cevap vermiyorsun?" diye çıkıştı ikizim. "Az önce açtım."

"İki gündür seni arıyorum."

"Ne oldu?" Kumandayı alıp televizyonu kapattım ve başımı kanepeye yasladım.

"Bak, sana kendini toparlaman için zaman veriyordum-"

"Ne saçmalığı?" Ben araya girdim.

"Ani ile ayrıldığınızı biliyorum. Ben oradayken bunu fark etmemek zordu ama şimdiye kadar düzeltmişsindir diye düşünmüştüm."

"Düzeltecek bir şey yok," diye cevap verdim, parmaklarımı göz çukurlarıma sokarak. Kahretsin, yorulmuştum.

"O seni seviyor-"

"Hayır, öyle değil. Öyle bir şey değildi."

"Ve sen onu seviyorsun, seni aptal." "Hayır."

"Pislik gibi davranmayı kes," diye tersledi Alex.

"Beni cidden taşaklarımı ezmek için mi aradın? Çünkü bir şeyin ortasındayım."

"Kanepede oturup reality şov izlediğini ve bira içtiğini biliyorum," dedi Alex sert bir sesle ve doğrulup evin içinde gözlerim kamaşarak etrafıma bakmama neden oldu. *Nasıl yani?*

"Aslında bardayım," diye karşı çıktım, daha dik oturarak. "Hayır, değilsin," diye alay etti Alex.

"Ne istiyorsun Alex?" Kendimi ayağa kaldırarak söyledim. Yatağa gitmem gerekiyordu. Çok yorulmuştum. Ofis müdüründen kaçmanın bu kadar zor bir iş olduğunu kim bilebilirdi?

"Aptalca davranıyorsun," dedi Alex iç çekerek. "Neden çocuk sahibi olmamak konusunda bu kadar kararlısın?"

"Sadece onları istemiyorum," diye mırıldanarak merdivenlerden odama doğru yürüdüm. "Gerçekten mi? Cevabın bu mu?"

"Elimdeki hepsi bu."

"Ve sen Ani'den vazgeçmeye hazırsın, böylece hiç sahip olmak zorunda kalmayacaksın?" diye sordu nazikçe.

"Çoktan bitti kardeşim," dedim ona, kot pantolonumu çıkarıp yatağa girerken.

"Sen gerçekten harika bir baba olurdun, Bram. Bunu biliyorsun, değil mi?" "Muhtemelen hayır, ama bu saygısızlık, alakasızlık." "Tanrım, kafan güzel."

"Birkaç bira içtim," diye geveledim, uykuya dalmaya başlamıştım.

"O seni beklemeyecek, dostum. Ne kadar beklersen, onu geri alma şansın o kadar azalır."

"Onu geri istemiyorum."

Alex hayal kırıklığı içinde, "Saçmalık," diye homurdandı. "Seninle bu şekilde konuşmayacağım.

Ayıldığın zaman beni ara."

"P e k â l â , iyi konuşmalar," dedim ve tamamen kendimden geçmeden önce telefonu yatağın üzerine fırlattım.

* * *

"Günaydın, günaydın!" Ertesi gün kamyonetimden inerken Trevor neşeyle seslendi. Üç ibuprofenden sonra bile başım ağrıyordu, bu yüzden kapımı dikkatlice kapattım, Trevor onunkini çarparken yüzümü buruşturdum.

"Hey," dedim sessizce, sakalımı kaşıyarak.

"Zor bir sabah mıydı?"

"Gece geç saatlerde."

"Oh, öyle mi? Nereye gittin?" Trev yanımda ofisimizin ön kapısına doğru yürürken sordu.

"Şehirdeki bar."

"Öyle mi?" diye kıkırdadı, bana yan gözle bakarak. Benden önce ofise girdi ve ben de içimden küfrettim. Trevor'ın da fikrini söylemesine ihtiyacım yoktu. Bir gece önce Alex'le aramızda geçen konuşmayı hayal meyal hatırlıyordum ve o da benim işime burnunu sokmuştu, daha fazla saçmalığa ihtiyacım yoktu.

"Portland'daydım," diye seslendim arkasından yaklaşırken. "Bu yüzden gelmedin-"

Trev bana doğru döndüğünde sözlerim keskin bir şekilde kesildi ve Ani'yi gördüm.

İyi görünüyordu. Çok güzel görünüyordu.

Kısa saçları ensesinde iki minik atkuyruğu şeklinde toplanmıştı ve üzerinde doğru yerlerden sıkılan açık mavi bir gömlek vardı.

"Hey, Bram," dedi. "Bok gibi görünüyorsun."

"Muhteşem görünüyorsun," diye cevap verdim düşünmeden, kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz ağzım kapandı. *Hay sikeyim.*

"Öyle," dedi Trev sırtarak. "Saçını yeni mi

kestirdin?" "Kapa çeneni, Trev," diye karşılık verdi

Ani, Trev'in karnına dirsek atarak.

"Yapacak işlerim var," dedim ve ofisime gitmek için etraflarından dolaştım.

"Hey, Bram?" Sesi kararsızdı ve bundan nefret ediyordum. Ani şirretti. Kimsenin lafını dinlemezdi ve asla gergin olmazdı.

"Ne var ne yok?" Trevor yanımdan geçerken dönüp omzuma bir tokat atarak sordum.

"Garip olmak zorunda değil," dedi Ani, ellerini kalçalarına koyarken tavrının bir kısmı ortaya çıkmıştı. "Tuhafılaştırın sensin."

"Garipleştiriyor muyum?" Evet, tuhafılaştırıyordum. İki haftadır seks yapmamıştım ve o konuşurken bile, onu masanın üzerine nasıl egeceğimi ve kot pantolonunu kışına nasıl çekeceğimi hayal ediyordum, böylece onu arkadan becerebilecektim. Onun yanındayken nasıl tuhaf olmayacağımdan

emin değildim.

Ne kadar hayal edersem edeyim onu tekrar beceremeyecektim.

"Evet. Benimle konuşabilirsin, biliyorsun. Merhaba de, siktir git, fabrikadan gelen evraklarım nerede, *ne istersen*."

"Ben çocuk istemiyorum-" diye ağzımdan kaçırınca gözleri kısıldı. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun-"

"Ama eğer yapsaydım, seninle olurlardı," diye sessizce bitirdim ve omuzlarının çökmesine neden oldum.

"Bu gerçekten bir şey ifade etmiyor," diye tersledi. "Tanrım, senin neyin var böyle?"

"Sadece bilmeni istedim-"

"Ne var, Bram?" dedi sertçe. "Sadece beni sevdiğini bilmemi mi istedin? Bu mudur yani?"

Konuşmak için ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı. Onu seviyor muydum? Muhtemelen seviyordum. Muhtemelen birlikte yatmaya başlamadan önce de onu seviyordum.

"Hiç önemi yok," diye tısladı ve ellerini iki yanına indirdi. "Doğmayı bekleyen bir bebeğim var. Tamam mı? Bir bebek evlat ediniyorum ve bu değişmeyecek. Yani bir ebeveyn olacağım. Son."

Yüzünü silmek için uzandığında "Ani," diye mırıldandım.

"Kes şunu," diye bağırdı. "Sadece dur, tamam mı? Bana seçim yaptırdın ve ben seni seçmedim."

Göğsüme yumruk yemiş gibi hissederek topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım. "Sadece arkadaş olabilir miyiz?" dedi yorgunca, başını sallayarak. "Sadece

-Bilmiyorum. Sadece normale dönmek istiyorum."

"Yani akşam yemeğinde birbirinize laf atıyor ve iş yerinde birbirinizi şikâyet mi ediyorsunuz?" Kollarını kendi etrafında sararken tüm vücudum gerilerek sordum.

"Evet, Bram."

"Peki." Döndüm ve başka bir şey söylemeden ofisime doğru yürüdüm.

Ne bekliyordum ki, onu sevdiğim için fikrini değiştireceğini mi? Ben söylememiştim bile, o söylemişti.

Ani'yi sevmeyi hiç düşünmemiştim. Hiçbir zaman bilinçli olarak verdiğim bir karar olmamıştı. Ama bir şekilde buna dönüşmüştü. Onu her zaman önemsemiştim ve eğer görüşmeyi kesmeseydik bunu anlamam muhtemelen aylar sürerdi. Ama şimdi ona sahip olmadığımı göre? Onu sevdiğimi biliyordum.

Kahretsin.

Masama oturdum ve önümdeki tekliflere odaklanmaya çalıştım.

"Hey, Bram?" Ani bir saat sonra ofisimin kapısından usulca seslendi.

Yüzü ağlıyormuş gibi görünüyordu ve ona ulaşmak için masanın etrafında dönmek için ellerimi kucağımda yumruklamak zorunda kaldım.

"Öyle mi?" Kalbim göğsümde sertçe çarparak sordum.

"Ya"-sözcüğü uzattı, gözlerini tekrar bana dikmeden önce ayaklarına baktı-"ya fikrini değiştirirsen?" Yanağının içini ısırdı ve ben durmasını istedim. Sadece yaptığı şeyi bırakmasını.

Onu öyle görmek istemedim. Yalvarırken. Benim önümde kendini aşağılamasını istemedim. Ondan ayrıldım. Eğer sürünmeye karar verdimsem, yapmam gereken buydu, ama tanıdığım diğer tüm kadınlar gibi davranması beni kızdırıyordu. Benim için kendini zayıflatıyordu. *Hayır*.

"Konuşmayı kes," diye emrederek ayağa kalktım. Öfkem mantıksız ve bunaltıcıydı.

"Eğer fikrini değiştirmek istiyorsan, ben-"

"Defol git ofisimden," diye bağırdım, kelimeler boğazımı yakıyordu.

İrkilerek bir hıçkırık kopardı ve koşmaya başlamadan önce gözleri bir saniyeliğine benimkilerle buluştu. Birkaç saniye sonra binayı tamamen terk ederken zillerin çaldığını duydum.

"Seni aptal orospu çocuğu," diye tısladı Trevor, sandalyeme geri çöküp boş gözlerle masamın üzerindeki kâğıtlara bakarken.

"Git buradan, Trev," diye mırıldandım, sakalımı düzeltmek için uzandım. "O sadece-"

"Ciddiyim, Trev. Siktir git buradan."

"Onu hak etmiyorsun, seni lanet olası pislik," diye hırladı Trevor, ofisime doğru bir adım daha atarak. "Anladım, dostum! Çocuk istemiyorsun. Aferin sana."

"Bunu seninle yapmayacağım," diye uyararak tekrar ayağa kalktım.

"Ani az önce buraya geldi, sana bir şans daha verdi, adeta yalvardı. -"

"Onun yalvarmasını istediğimi mi sanıyorsun?" Göğsüm kabarak bağırdım.

"Onu istiyorsun!" Trev bana aptalmışım gibi bakarak bağırdı. "Neden bu kadar korkuyorsun?"

"Ben çocuk istemiyorum!"

"Güzel bahane, pislik. Şimdi neden saçmalamayı kesmiyorsun?"

"İşim bitti," dedim sessizce, başımı sallayarak. Öne doğru uzandım ve masamdaki evrakları bir yığın haline getirip tekrar bir dosyanın içine tıktırdım

Klasör.

Trev bir süre sonra, "Ani Kate gibi değil," dedi. "Belli ki."

"Kate Shane'e milyonlarca şans verdi ve neyse ki sonunda kendini topladı."

"Ne demeye çalışıyorsun?" Masamın çekmecesinden termosumu ve cüzdanımı alarak tersledim.

"Ani sana bir şans daha verdi dostum, bu beni çok şaşırttı," diye homurdandı Trev ve başını salladı. "Sana bir şans daha vermeyecek."

Döndü ve başka bir şey söylemeden ofisimden çıkıp gitti.

"Siktir," diye bağırdım ve termosumu duvara o kadar sert fırlattım ki alçıpanda kocaman bir delik açıldı.

Buraya gelip günümü berbat etmesinden ve başımı zonklatmasından nefret ediyordum. Trevor'ın beni görmesinden nefret ediyordum. Yapacak gerçek işlerim olduğu için eve gidememekten nefret ediyordum.

Ona bir ültimatol verecek, benim mutluluğum için kendi mutluluğundan vazgeçmesini isteyecek kadar berbat durumda olduğumdan ve onun bana hâlâ beni seviyormuş gibi bakmasından nefret ediyordum.

* * *

O gece geç saatlerde telefonum çaldı ve beni huzursuz bir uykudan uyandırdı. "Anne, her şey yolunda mı?"

"Vakit geldi, Bram," diye sevinçle şarkı söyledi. "Kalk. Seattle'a gitmemiz gerek." "Ne?" Kendimi uyandırmaya çalışarak yatakta doğruldum. Seattle mı?

"Ani'nin bebeği yolda." "Oh, uh-"

"Abraham Daniel," dedi annem sertçe ve sessizce inlememe neden oldu. O ve babam bizi evlat edindiklerinde benim ve Alex'in göbek adlarımızı değiştirmişlerdi -bizim iznimizle- ve ne zaman bunu kullansa ciddi olduğunu anlıyordum. "Yaptığımız şey bu. Bu aileden biri bebek sahibi olduğunda hastaneye gideriz."

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim anne," dedim sessizce, yataktan çıkarken bile.

"Oğlum," diye iç geçirdi, "bu konuda neden bu kadar kararlısın bilmiyorum ama

Buna saygı
duyacağım."

"Teşekkür
ederim."

"Ama Ani'nin yeni oğlu ya da kızıyla tanışmaya gitmezsen kendini asla affetmezsin, Ani de affetmez."

Sertçe yutkundum.

"Yola çıkıyorum. Bana on beş dakika ver."

"Aferin oğlum." Telefonu kapattı ve ben de telefonumu yatağın üzerine fırlatıp temiz kıyafetler almak için şifonyerime gittim.

Annem ve babama vardığımda evdeki tüm ışıklar yanıyordu ve Mike Amca'nın kamyoneti garaj yolundaydı.

"Oh, güzel, buradasın. Gidelim!" diye seslendi annem ben ön kapıyı açarken. Tüm aile evden dışarı dökülürken verandaya doğru bir adım attım. Mike Amca ve Ellie Teyze, babam, Trevor ve Ani, sonra da ön kapıyı arkasından kilitleyen annem.

Annem, "Ben Ani ile gideceğim," diye açıkladı.

"Ben de." Ellie Teyze Mike Amca'ya bir öpücük verdi ve Ani'nin cipine doğru yöneldi.

Ani, sesi titreyerek Trevor'a "Diğer tarafta görüşürüz," dedi. "Harika olacaksın," diye güvence verdi Trevor ve onu sıkıca kucakladı.

Arabaya giderken verandada yanımdan geçti ama bir kez bile bana bakmadı. Neredeyse onu durdurmak için elimi uzatacaktım ama Trev'in gözleriyle karşılaştım ve ellerimi iki yanımda birleştirdim.

Trev, "Kamyonetimi alacağım, böylece sabah geri dönebilirim," dedi.

Mike, "Ben de seninle geleceğim," diyerek uzaklaştı.

"Görünüşe göre sen ve ben kaldık," dedi babam. "Kamyonetimi mi alacaksın?"

Başımı salladım ve onu kamyonetine kadar takip ederek yolcu koltuğuna tırmandım.

Ani'yi Seattle'a kadar takip ettiğimiz için yolculuk uzun sürdü. Müzik setinden çalan country müziği dinlerken babam sessizdi ve ben buna gerçekten sevinmişim. Gerçek kelimelere benzeyen herhangi bir şey söyleyebileceğimden emin değildim. Hastaneye vardığımızda ellerim o kadar terlemişti ki kot pantolonumun baldırlarında nemli bir leke bırakmışım ve kamyoneti park ettiğimizde titriyordum.

"Hey," diye seslendi babam kapısını açarken, ama ben koltuğuma yapışıp kaldım, emniyet kemerimi çıkarma zahmetine bile girmedim. "İyi misin?"

"Evet." Sarsılarak başımı salladım ve kamyonun önündeki beton duvara baktım.

Kapısını tekrar kapattı ve koltuğa yaslandı, başını sallayarak birini penceresinden uzaklaştırdı.

"Neden bir heykel gibi davrandığını bana söylemek ister misin?" "Ben iyiyim."

"Biliyor musun," dedi bir dakika sonra, koltuğuna daha rahat yerleşerek, "Katie doğduğunda berbat bir haldeydim."

Cevap vermedim.

"İnanamayacağınız kadar titriyor ve terliyordum. Hemşirelerden biri sonunda bana şu önlüklerden vermek zorunda kaldı çünkü tişörtüm sırlıklam olmuştu" diye kıkırdadı.

Sessiz kaldım.

"Gergin olman normal."

Hala bir şey yok.

"Her şey yoluna girecek, Abraham," dedi babam nazikçe ve boğazımın düğümlenmesine neden oldu.

"Eğer bir şey olursa, bu Ani'yi mahveder," diye yutkundum sonunda, hâlâ ön camdan dışarı bakıyordum.

"Hiçbir şey olmayacak."

"Bunu bilmiyorsun," dedim o kadar sessizce ki beni duyduğundan emin değildim. "Tamam, diyelim ki öyle," diye düşündü ve başımı ona doğru çevirdi. "Sen

O zaman burada mı olmak istersin, yoksa onunla içeride mi olmak istersin?"

Emniyet kemerimi elime alıp kapıyı açtım ve arkamdan kapıyı çarpmadan önce "Ben de öyle düşünmüştüm," dediğini zar zor duydum.

"Nereye gideceğim?" Şaşkınlıkla garajın etrafına bakarak sordum.

"Hadi, asansörler şurada." Onu asansöre kadar takip ettim, sonra hastanenin içinden geçip başka bir asansöre bindim ve sonunda herkesin beklediği doğum katına ulaştım.

Odada Ani'yi aradım ama orada değildi.

"Ani kız kardeşiyle birlikte olmak için odaya geri döndü," diye haber verdi annem babamı öpmeye gelirken. "Henüz bebek yok."

Tek kelime etmedim ama uzak duvara doğru ilerledim, boş bir koltuğa çöktüm ve titreyen ellerimi önümde kenetleyerek odayı görmemeye çalıştım.

* * *

Bir haber almamız saatler sürdü. Anneme göre, ilk bebekler genellikle biraz zaman almış.

Bir süre sonra bekleme odasına başka bir aile geldi ve küçük bir küme halinde oturdu. Bir anne, bir baba ve ergenlik çağındaki oğulları gibi görünüyorlardı. Hemşireden kimseyi görmesini istemediler, sadece sessizce oturdular ve bekliyor gibi görünüyorlardı.

Sonunda Ani koridorda yürürken yere baktı. Ailemizdeki herkes ayağı kalktı.

Sonunda yüzünü kaldırdığında neredeyse tepemizdeydi ve yüzündeki ifade dizlerimin üzerine çökmeme neden oldu.

"Bir kız," diye açıkladı, gözyaşları gülümseyen yüzünden aşağı dökölüyordu. "Ve çok güzel."

Annem öne çıktı ve Ani'yi sıkıca kucakladı, Ani omzuna doğru başını sallarken bir şeyler fısıldadı. Sonra annem bıraktı ve ailenin geri kalanı kucaklaşarak ve gülererek içeri doluştu.

Ani parladı.

Sonunda herkes kucaklaştıktan sonra bana döndü. "Geldiğiniz için teşekkürler-"

Ben onu kollarımın arasına almadan önce başka bir şey söyleyemedi, o da bana sarılırken onu yerden kaldırdım.

"Tebrikler anne," diye mırıldandım, boynunun kokusunu içime çekerek. "Sağ ol İbrahim," diye cevap verdi elini saçlarımda gezdirerek.

"Her şey yolunda mı?" Hâlâ gitmesine izin vermiyordum.

"Her şey mükemmel." Parmaklarını saçlarımda gezdirmeye devam ederek beni sakinleştirdi. "Titriyorsun."

"Hayır, değilim," diye yalan söyledim ve onu tekrar ayağı kaldırdım.

"Alex'i arayabilir misin? Sanırım annem Katie'yi arıyor ve Trev de Hen'e mesaj attı." "Elbette," dedim tamamen garip bir şekilde başımı sallayarak.

Bir adım geri çekilip elini yüzünde gezdirdikten sonra biraz güldü ve bana geniş bir gülümseme verdi. Sonra arkasını dönüp bekleme odasına baktı ve bizden bir saat sonra gelen aileyi görünce durdu.

"Marcus?" diye sordu, bir adım öne çıkarak.

"Evet," diye cevap verdi çocuk, kendisi ve ailesi ayağı kalkarken gözleri kocaman açılmıştı.

"Selam, ben Bethy'nin kız kardeşi Anita."

"O-oh," diye kekeledi, daha dik durarak.

"Her şey çok iyi gitti," dedi ona nazikçe, o kıpırdanırken. "Bethy şimdi seni soruyor."

Çocuk yutkundu, sonra ailesine baktı. Onların başını sallamasıyla hızla uzaklaştı.

"Oda 422!" Anita koridorda neredeyse koşarak ilerlerken seslendi.

"Sen Anita mısın?" diye sordu çocuğun annesi sessizce, dikkatle Ani'ye bakarak. İleri doğru bir adım attım ama annemin kolumdaki eli beni durdurdu.

"Merhaba," dedi Ani ve annesinin elini sıkmak için elini kaldırdı.

"Ben Sue, bu da kocam Richard," diye yanıtladı kadın, Ani'nin elini tutmak için hiçbir hareket yapmadan.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye cevap verdi Ani, elini tekrar yanına bırakarak. "Çok teşekkür ederim," diye fısıldadı anne, gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Ben profesörüm ve Richard'ın da kendi bilişim şirketi var. Başka bir bebeğe bakmak için çok yaşıyız."

Ani burnunu çekerken babası kolunu annesinin omuzlarına doladı.

Ani sessizce, "Anlıyorum," dedi.

Annem beni geçip Ani'nin yanına gitti. "Merhaba, ben Liz, Ani'nin annesiyim." "Merhaba," dedi Sue. "Ama ben-" Gözleri Ani'ye kaydı.

"Üvey annem," diye açıkladı Ani.

"Oh," diye nefes aldı Sue.

"Biz evlat edinmeye çok inanıyoruz," dedi annem, iması açıktı. "Seninle tanıştığımıza gerçekten memnun oldum, Sue."

Sue uzun bir süre annemi izledi, sonra odaya baktı, gözleri önce bende sonra da Trevor'da durdu. Gözleri tekrar annem ve Ani'ye döndüğünde, onlara belli belirsiz bir gülümseme verdi. İşte o zaman Richard'ın omuzları bir parça düştü ve elini uzattı. "Memnun oldum Liz ve Anita. Ben Richard."

Birkaç dakika sonra cebimden telefonumu çıkardım ve Ani ile annemin bebeğin büyükanne ve büyükbabasıyla tanışmasını izlerken kardeşimi aradım.

"Alo?" Alex huysuzca cevap verdi.

"Hey, Ani seni aramamı istedi-"

"Bebeğim?"

"Bir kız. Sağlıklı ve güzel." Sue Ani'yi kucaklarken dikkatim dağılmış bir şekilde cevap verdim.

Alex kulağımın dibinde kükrerken telefonu çektim.

"Tebrikler," dedi mutlulukla.

"Ani'ye söyleyeceğim."

"Hayır, dostum. Bu senin içindi."

"Ne?" diye sordum. Ani kız kardeşinin odasına geri dönecekmiş gibi görünürken onunla konuştuğum için sinirlenerek sordum.

"Sana tebrikler diyorum." "Kapa şu lanet çeneni."

"Hayır, dostum. Küçük bir çocuk mu? Dayanabilirdin. Ama küçük bir kız? Sen bittin."

* * *

"Sence bebeği yakında görebilecek miyiz?" Trevor bir saat sonra yanımdaki koltuğa otururken sordu.

"Bilmiyorum," diye cevap verdim, kot pantolonumun iç dikişindeki gevşek bir ipliği karıştırırken.

"Yakında yola çıkmam gerekiyor."

Başımı salladım. Gerçekten konuşmaya hazır değildim.

Ani mutlu görünüyordu. Kız kardeşinin hastane odasına girip çıkıyor, annem ve Ellie Teyze'yle konuşmak için dışarı çıkıyor, sonra da kız kardeşi ve bebekle birlikte olmak için geri dönüyordu. Neyin bu kadar uzun sürdüğünden, bebeği neden henüz göremediğimizden emin değildim ve uzadıkça daha da gerginleşiyordum.

Trevor yan tarafıma sert bir dirsek attı ve başımı kaldırdığımda onun koridorda bize doğru yürüyen bir kadına başıyla selam verdiğini gördüm.

"Vay anasını," diye mırıldandım yaklaşırken. Saçları uzun ve kıvrıktı, üzerinde o güne kadar gördüğüm en dar kot pantolon vardı ama midemin sıkışmasına neden olan bu değildi.

Aynı Ani'ye benziyordu.

Telefonunda bir şeyler yapıyordu ama bekleme odasına geldiğinde kafasını kaldırdı ve etrafına bakındı. Kötü bir koku almış gibi yüzü asıldı, sonra annemin hâlâ Sue ve Richard'la oturduğu yere doğru ilerledi.

"O sürtüğü bayıltacağım," dedi Trev nefesinin altından, koltuğunda öne doğru kayarak.

Onun sadece hastaneye gitmediğini fark ettiğimde midem bulandı.

Bethy'nin odasından gelmişti, bu da Ani'nin saatlerdir kadınla birlikte kilitli kaldığı anlamına geliyordu.

Ani'nin annesi Sue'ya yaklaşırken neşeyle, "Merhaba, ben Anita ve Bethy'nin annesi Carol," dedi. "Siz de Marcus'un ailesi olmalısınız."

"Merhaba," dedi Sue düz bir sesle.

"Sanırım Marcus Bethy'yle kalmak istiyor ama siz isterseniz eve gidebilirsiniz," dedi Carol, Sue'nun ağzını büzdüğüne aldırmadan. "Onun başını daha fazla belaya sokacak değil ya!" Carol güldü ve annemin Sue'nun koluna uyarıcı bir el koyduğunu gördüm.

"Sanırım kalacağız," dedi Sue ve Richard'ın başını sallamasını sağladı. Tek kelime etmedi ama burnunun ucuyla Carol'a bakarken burun delikleri genişlemişti.

"Tamam, ben eve gidiyorum!" Topuklarının üzerinde dönerken annemi tamamen görmezden geldi.

"Amcık," diye mırıldandım o kapıdan çıkarken. "O kadar da habersiz olamaz," diye alay etti Trevor. "Kim olduğumuzu çok iyi biliyordu."

"Ani'ye ne kadar benzediğine inanabiliyor musun? Babasının genleri zayıf olmalı."

"Yok artık." Koltuğumda geriye yaslandım ve odanın diğer ucunda göz göze geldiğimiz anneme küçük bir gülümseme verdim.

"En azından Ani'nin yirmi yıl sonra nasıl görüneceğini biliyorsun. Fena değil."

"Kapa şu lanet çeneni." Gözlerimi kapattım ve başımı duvara yasladım. On beş dakika sonra ayaktaydım, avuçlarım bir kez daha ter içindeydi. Ani kucağında küçük, sarılı bir kundakla koridorda dikkatle yürüyordu. Kız olduğunu bilmeseydim, bebeğin cinsiyeti, sarıldığı tek cinsiyetli battaniye ve şapka içinde tam bir muamma olacaktı.

Pembe bir şeye ihtiyacı vardı. Pronto.

"Bu Arielle Elizabeth Martin," diye duyurdu Ani bize ulaştığında.

"Oh," diye nefes aldı annem, "şuna bakın."

Ani, Sue'nun gözleriyle buluşarak, "Hatta yedi kilo ve yirmi buçuk inç uzunluğunda," dedi. "Onu kucağına almak ister misin?"

"Yapabilir miyim?" Sue endişeyle sordu.

Ani başını salladı ve küçük Arielle'in başının üstünü öptükten sonra onu büyükannesine teslim etti.

Sue onu tutarken herkes bebeğe bakıyordu ama ben Ani'yi izledim. Elleri yanlarında gevşekti ama parmakları uyluklarına doğru kıpırdıyordu. Yanına yaklaştım ve elimi hafifçe omurgasının dibine koyarak onu sakinleştirmeye çalıştım.

Az önce kızını Arielle'i sonsuza dek elinden alabilecek birine teslim etmişti ve çok korkmuş olması gerektiğini biliyordum.

"Arielle?" Sue sordu.

"Evet." Ani başını salladı.

"Hoşuma gitti." Sue eğilip Arielle'in başını öptü ve burnunu yumuşak bir şekilde bebeğin tenine bastırarak uzun bir süre burnunu çekti. Soru sormak için kocasına baktı ve o da başını hafifçe salladı.

Onu suçlamadım. Bu tatlı küçük kızı kucağıma alıp sonra da verme fikri midemi bulandırıyor.

"Teşekkür ederim," dedi Sue Ani'ye, Arielle'i ona geri verirken. "Her şey için teşekkür ederim." Ani'nin nefesi kesildi. "Biz eve gidiyoruz, bırak ailen kutlasın."

Ani itiraz etmeye başladı ama Sue başını salladı. "Marcus'a gittiğimizi ve birkaç saat içinde bizi aramasını söyler misin? Biliyorum-" Sertçe yutkundu. "Bize ihtiyacı olacak ama sanırım şu anda Bethy ile birlikte olmak istiyor."

Annem Sue'yu kucaklayarak, "Tabii ki yapacağız," dedi.

Geri kalanımıza veda ettiler ve Richard ağlayan Sue'yu odadan dışarı çıkardı.

Ani'nin perişan bakışları benimkilerle buluştu.

"Verilmesi zor bir karar," dedim ona sessizce. "Sence onlar-"

"Hayır," dedim ona kararlılıkla, ne soracağını biliyordum. "Fikirlerini değiştirmeyecekler."

Ani titreyerek gülümsedi, sonra da gruba baktı. "Kim onu tutmak ister?"

"Önce Bram," dedi Trevor, ağzı açık kalarak. Pislik herif. "Öyle mi?" Ani bana dönerek sordu.

"Uh." Anneme baktım, gözlerim büyüdü.

Bir sürü bebek kucağıma almıştım. Shane ve Kate'in çocuklarını daha birkaç saatlikken kucağıma almıştım. İyi kavradığınız ve başlarının sallanmadığından emin olduğunuz sürece zor değildi.

Altın. Ama Arielle'i kucağıma aldığım anda her şeyin değişeceğini biliyordum.

"Elbette," dedim sonunda boğuk bir sesle. "Bırak oturayım."

Babam kıs kıs güldü ama geriye doğru birkaç adım atıp sert bir sandalyeye otururken bunu duymazdan geldim.

Ailemizin geri kalanı odanın diğer tarafına geçerken Ani sessizce, "Buyurun," dedi.

Bebeği ellerime bıraktı. Nefes alamıyordum.

Bu çılgıncaydı.

Daha önce de

bebekleri kucağıma

almıştım. Neden ben-

Arielle battaniyesinin içinde kıpırdandı ve ben onun minik yüzünü izleyerek keskin bir nefes aldım.

Muhteşemdi. Daha önce gördüğüm hiçbir bebeğe benzemiyordu. Teni benimkinden daha koyuydu ama yeğenim Iris'inki kadar kırmızı değildi. Gözleri badem şeklindeydi, bu da Sue'nun Asya kökenli olduğunu gösteriyordu. Dudakları büzülmüştü ama tam bir aşk tanrısı yayı şeklini almıştı.

Şapkasını çıkardım ve kısa, siyah saçlarına bakarak biraz gülümsedim.

"Bethy yarı Afrikalı Amerikalı," dedi Ani, önümde çömelerek Arielle'in kafasında bir parmak ucu gezdirmek için.

Arielle'in sarılı olduğu çirkin hastane battaniyesine bakarak, "Biraz pembeye ihtiyacı var," dedim usulca.

"Evet. Belki Liz ona bir şeyler getirebilir. Bethy şu anda sosyal hizmet görevlisiyle birlikte ve ben de hastaneden ayrılmak istemiyorum."

Başımı salladım. Onunla göz göze gelmek, tebriklerimi ve diğer saçmalıkları söylemek istedim ama Arielle'in yüzünden başka bir yere bakamadım.

Dizlerimi birbirine bastırarak Ani'nin biraz geriye kaymasını sağladım ve bebeği bacaklarımin üzerine yatırdım, böylece onu açabilecektim.

"Burası çok soğuk, Bram," diye mırıldandı Ani, ben Arielle'in kundağını açarken. "Acele edeceğim," diye nefes aldım.

Bezden başka bir şey giymiyordu ve küçük göbek bağı kütüğü hâlâ çirkin görünüyordu, ama zaten ilgilendiğim şey bu değildi.

Önce bir ayağını sonra diğerini kaldırdım, bir parmağımı tabanlarında gezdirip parmaklarını sayarken Arielle'i ürküttüm. Sonra parmaklarını saydım.

Uzun parmaklar işaret parmağımın etrafını sarıyor. "Uzun parmakları var," dedim hayretle.

"Evet," dedi Ani, elini dizime koyarak. "Onun da bir doğum lekesi var; gördün mü?"

Arielle'e baktım ve sonunda cildinin göbek deliğinin hemen üstünden göğüs kafesinin hemen altına kadar biraz daha koyu olduğunu fark ettim.

"Florida'ya benziyor," dedim aptalca.

Ani kıkırdayarak, "Evet, öyle sayılır," dedi.

O sırada annem bize doğru yürümeye başladı ve birden kendimi son derece mahcup hissettim. Arielle'i titreyen ellerimle sıkıca sardım ve göğsüme doğru kaldırdım.

"Sıra bana da gelebilir mi?" Annem alaycı bir şekilde sordu. Ona hayır demek istedim.

"Elbette," dedim ve bebeğe bir kez daha yakından baktım. Gözleri bir açılıp bir kapanıyordu ve kalbim göğsümde sertçe çarpıyordu. "Al bakalım."

Ben tek kelime etmeden Ani'yi ensesinden tutup alnından öperken annem Arielle'i kucağına aldı ve mırıldanmaya başladı. Sonra da uzaklaştım.

"Anahtarlar?" Babama sordum, kelimeyi zar zor söyleyebildim. Başını salladı ve kamyonetinin anahtarlarını bana fırlattı, ben de oradan siktir olup gittim.

Bölüm 12

Anita

Evraklar imzalandı ve notere onaylatıldı.

Ben bir anneydim.

Annemin onu almasını beklerken hastane odasında Bethy'nin karşısında otururken sersemlemiş gibi davranmamaya çalıştım. Arielle, Liz'in o sabah bana getirdiği parlak pembe araba koltuğunda uyuyordu ve gitmeye hazırdı ama Bethy'yi ağlayan bebeklerle dolu bir yerde tek başına bırakmaya dayanamıyordum.

"Bana güncellemeleri gönderebilir misin?" Bethy, Arielle'in uyumasını izlerken sordu. "Her zaman falan değil ama arada bir?"

Yanağımın içini çiğnedim.

Annemiz orada olmalıydı. Benim yapamadığım şekilde küçük kız kardeşimi teselli ediyor olmalıydı. Onu abla kartını oynayacak kadar iyi tanı mıyordum. Ağzımdan çıkacak her şey yanlış olacaktı.

"Elbette," diye cevap verdim

başımı sallayarak. "Seni rahatsız etmeyeceğim."

"Sorun yok Beth," dedim nazikçe.

"Tamam," diye nefes aldı ve başını salladı. "Tamam."

Odasının kapısı açıldı ve yukarı baktığımda Marcus ve Richard'ın odaya girdiğini gördüm.

"Hey," dedi Marcus sessizce, doğruca Bethy'nin yanına giderek. "Annemi aradım ve seni alacağımızı söyledim."

Richard gür sesiyle, "İstersen birkaç gün bizimle kalabilirsin," dedi, "Sue seni biraz şımartсын."

Marcus'un kolu omuzlarını sararken Bethy'nin gözleri yaşlarla doldu. "Teşekkürler," diye fısıldadı.

Gözleri bana kaydı ve ayağa kalkıp odayı geçerek kollarımı hafifçe beline dolamaktan kendimi alamadım. "Kendine iyi bak, küçük kardeşim," dedim kulağına, elimi tirbuşon buklelerinde gezdirerek. "Büyük işler başaracaksın Bethy. Şu anda öyle hissetmediğini biliyorum ama inanılmaz bir kadın olacaksın."

Bir kez hıçkırdı ve başını omzuma bıraktı. "Bana nasıl olduğunu söyler misin ve çocukları benim için öper misin?"
"Elbette."

Geri çekildi ve Marcus'un onu odadan çıkarmasına izin verdi.

Kapı arkalarından kapanırken Richard'a "Onunla ilgilendiğin için teşekkürler," dedim.

"Yıllardır Bethy'ye bakıyoruz," dedi karanlık bir sesle. "Ve artık bize ihtiyacı kalmayana kadar da bunu yapmaya devam edeceğiz."

Başımı sallarken boğazım düğümlendi. Marcus ve Bethy'nin bu kadar uzun süredir arkadaş olduklarından haberim yoktu ama buna sevinmişim. Onlar sadece işleri berbat eden iki çocuk değildi. Birbirlerini seviyorlardı. Belki bu bir yetişkin aşkı değildi - henüz bunun için yeterince olgun olmalarına imkân yoktu - ama dostluklarının derin olduğu belliydi.

Tanrım, annem tam bir baş belasıydı. Bethy'nin doğum yaptığı süre boyunca telefonuyla oynamış ve uyuklamıştı. Sanki on beş yaşındaki kızı yatakta kıvranıp hüngür hüngür ağlamıyormuş gibi uyuklamıştı. Tam bir pislikti.

Başımı salladım ve Arielle için hazırladığım çantayı elime aldım. "Sadece sen ve ben prenses," dedim sessizce, araba koltuğunu kaldırarak.

Odadan çıkarken Marcus ve Richard'ın ön kapıdan çıktıklarını, bir hemşirenin Bethy'yi tekerlekli sandalyede arkalarından ittiğini gördüm. Kapıda durdum ve koridora çıkmadan önce onların gitmesini bekledim.

"Hazır mısın?" Ellie Teyze ellerini heyecanla sallayarak seslendi.

Liz, Arielle'in çantasını benden alırken gülümseyerek, "Her şey hazır," diye cevap verdim.

Bir gece önce bütün çocuklar gitmişti ama onları suçlamadım. Ben doğum iznindeyken birilerinin şirketi ayakta tutması gerekiyordu ve zaten bütün gece Arielle'in doğmasını beklemişlerdi. Ellie ve Liz gitmeyi reddettiler; benimle ve Arielle'le birlikte eve gitmek istiyorlardı.

Toyota'mın arkasına tırmanıp Arielle'in araba koltuğunu birinin orta koltuğa sıkıştırdığı tabana oturturken kendimi durduramadım

Beni terk eden baş döndürücü kahkaha, uykuya dalmadan önce bebeği ürküttü.

Ben bir anneydim. Bir kızım vardı.

Bunlar İngiliz dilindeki en güzel kelimeler olabilir.

* * *

"İşte burada yaşıyoruz," diye mırıldandım, Arielle'i araba koltuğundan çekip çıkarırken. "Fazla bir şey değil ama sen fark edecek kadar büyüdüğünde çok daha güzel olacak."

Liz arkamdan geldi, konuşmama gülüyordu.

"Doğru," dedim hayıflanarak, evin içine doğru ilerlerken.

Liz bana, "Eviniz gayet iyi," diye güvence verdi. "Katie doğduğunda, evin inşa edilmesini beklerken eski püskü bir karavanda yaşıyorduk. Bebekler sıcak, temiz ve beslendikleri sürece nerede yaşadığınızı umursamazlar."

"Umursuyorsun, değil mi?" Arielle konuşmamız boyunca uyurken ona sordum. "Hadi gidip odana bakalım."

Liz ve Ellie arabada uzun süre oturmaktan dolayı kaslarının ağrıdığını söyleyerek inlerken ben koridorda yürüdüm. Dört saat sürmesi gereken yolculuk, trafik ve küçük prensesim sayesinde altı saate yaklaşmıştı. Yakın bir gelecekte Seattle'a geri dönmek için araba kullanmayacaktım. Kate ve Shane'in Iris yeni doğduğunda San Diego'ya kadar nasıl araba kullandıklarını bilmiyordum.

"Bu senin annen!" Bağırdım, gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Buraya gel!"

"Ne oldu?" diye sordu koridorda koşarak. Odaya iyice baktığında nefesi kesildi.

Duvarlar hâlâ açık yeşil renkteydi ve ahşap zeminler pencereden giren güneşte hâlâ parlıyordu ama oda bıraktığım gibi görünmüyordu.

Beşiğin altında pembe ve mor renkli büyük bir halı vardı. Yatağın üzerinde bıraktığım beyaz çarşaf gitmiş, yerine üzerinde küçük kalpler olan pembe bir çarşaf gelmişti. Bir duvarda büyük pembe ahşap bir A, diğerinde ise bir prenses tacı asılıydı. Köşede, bel hizasında kısa bir perde çubuğu asılıydı ve üzerinde Arielle'in giydiğini hayal bile edemeyeceğim bir sürü pembe, mor ve sarı fırfırlı elbise asılıydı.

rahatça.

Tüm oda korkunç bir şekilde
birbirine karıştı. Ben bayıldım.

"Neler oluyor?" Ellie, Liz ve beni iterek odaya girdi.

"Küçük kızların kız odaları olmalı," diye okudu Liz, Arielle'in şifonyerinin -artık üzerinde beyaz yerine pembe kristal topuzlar olan şifonyerin- üstündeki notu alarak. "Hoş geldin, Arielle. Babanı, Mike Amcanı, Trevor Amcanı ve Bram Amcanı seviyorum."

Gözlerim yaşlarla dolarken gülümsedim.

"Ona Bram Amca demek pek iyi bir fikir olmasa gerek," dedi Ellie kıs kıs gülerek. "İlkokula başladığında işler garipleşecek."

Liz güldü ve bir anda gözyaşlarım kurudu.

"Bu yüzden sır olarak sakladığımızın farkında mısınız?" Alt değiştirme masasına doğru yürüdüm ve Arielle'i masanın üstüne yatırdım. "Asla peşini bırakmayacağını biliyorduk."

"Bırakacak ne var?" Liz uzanıp bir paket çocuk bezini aldı ve yırtarak açtı.

"Biz birlikte değiliz."

"Şimdilik," dedi Ellie yatak odasında gezinirken.

"Sonsuza dek," diye karşı çıktım, Arielle'in küçük pijamasının düğmelerini açarken.

Liz bana bir bebek bezi uzatırken, "O kadar uzun süre dayanamaz," diye mırıldandı.

"Onu geri istediğimi kim söyledi?" Arielle'i değiştirerek inatla sordum. "O kendi seçimini yaptı."

Ellie, "Saçmalık," diye
mırıldandı. Liz kız kardeşini,

"Ağzını topla," diye azarladı.

"Arielle için sakıncası yok, değil mi tatlı kız?" Arielle garip bir homurdanma sesi çıkarırken Ellie beni güldürerek mırıldandı.

"Gerçekten burada olduğuna inanamıyorum," diye mırıldandım onu kucağıma alıp göğsüme yaslarken.

* * *

Bir hafta sonra, o sabah kırk beşinci kez oturma odamda dolaşırken Arielle'e
"Bir noktada uyumalısın," dedim. "Yani, insanlar

uykusuz yaşayamazsın. Bir noktada bununla daha fazla mücadele edemeyeceksiniz."

Sabahın ikisinden beri ayaktaydım, Arielle'i sallıyor, besliyor ve altını değiştiriyordum ama hiçbir şey işe yaramıyor gibiydi. Ben uykuya dalarken o da bir süre kendi başına uyanık kalabilir diye düşünerek onu beşiğine bile yatırmıştım ama onu yatırdığım anda tavuk gibi ciyaklamaya başladı ve onu tekrar kucağıma almak zorunda kaldım.

İlk birkaç gün içinde kızımın ten tene olmayı sevdiğini öğrenmiştim, bu yüzden onu oturma odasında dolaştırırken ikimizin de belden yukarısı soyulmuştu, sırtına küçük bir battaniye sarılmıştı.

"Hey, uyanık mısın?" Bram ön kapıdan seslenerek donup kalmama neden oldu. "Uh." Etrafıma çılginca bakındım ama üzerimi örtecek bir şey bulamadım.

Saçlarım başımın etrafında dağınıktı ve üzerimde sadece bir sütyen ve pijama şortu vardı. *Kahretsin.*

"Uyuyorsundur diye anahtarımı kullandım-" Arielle ve beni görünce Bram'ın gözleri büyüdü. "Kahvaltı getirdim."

Birinin geleceğini bilmeliydim. Arielle'i eve getirdiğimden beri herkes sırayla bana yemek getiriyordu. Ama o kadar yorgundum ki tamamen unutmıştım.

"Ne yapıyorsun?" Bram sırtarak sordu.

"Ten tene olmayı seviyor," diye cevap verdim ve Arielle ciyaklamaya başladığında odanın etrafında bir tur daha atmaya başladım.

"Sesi bir kuşa benziyor," diye düşündü Bram. "Evet, gürültülü bir kuş."

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Ben hallederim," dedim elimi onun küçük sırtında aşağı yukarı gezdirerek. "Biz iyiyiz."

"Yorgun görünüyorsun."

"Bok gibi görüdüğümü söyleme şeklin bu mu?"

"Hayır." Bram fanilasını çıkarırken kelimeyi uzattı. "Bu benim yorgun görüdüğünü söyleme şeklim."

"Saat ikiden beri ayakta," diye itiraf edince Bram irkildi.

"Karnını doyurdu ve üstünü değiştirdi mi?"

"Elbette," diye cevap verdim sinirli bir şekilde. Kendi kızıma kendim bakabilirdim. Onun yardımına ihtiyacım yoktu, kendi başıma gayet iyiydim-"Ne?" Bram tişörtünü kafasına geçirip bana doğru gelirken sordum.

Parmaklarını bana doğru oynatarak, "Onu bana ver," diye emretti.
Arielle'i alıp bir koluyla göğsüne yaslamasına izin verdim.

"Otur," dedi sessizce, başıyla kanepeyi işaret ederek.

Tökezledim ve ağır bir şekilde yere düştüm, bana doğru gelip arka minderlerdeki battaniyemi omuzlarımdan üzerinden çekerken onu şaşkınlıkla izledim.

"Dinlen."

"Yapmak zorunda değilsin-"

"Sorun yok, Ani. Bir şeyim yok. Uzan ve biraz dinlen.

Biz burada olacağız."

"Eğer eminsen," diye cevap verdim, gözlerim çoktan düşmüştü.

"Zaten üstsüzüm, bu yüzden fikrimi değiştirmek için biraz geç," dedi arkasını dönmeden önce alaycı bir şekilde.

Tanımadığım bir şarkıyı mırıldanmaya başladığında gözlerimi kapattım ve oturma odasını tekrar tekrar dolaşan sabit ayak sesleriyle uykuya daldım.

* * *

Birkaç saat sonra uyandığımda Bram ve Arielle artık oturma odasında değildi ama mutfakta sessizce mırıldandığını duyabiliyordum. İşemek için sessizce banyoya gittim ve aynada kendimi gördüğümde yüzümü buruşturdum. *İğrençti*. Saçlarım her yöne doğru uzanıyordu ve dişlerimi iki gündür fırçalamadığımdan emindim.

İşlerimi hallettim, sonra saçlarımı ıslattım ve dişlerimi fırçaladım, başıma bir tişört geçirdiğimde kendimi biraz daha az serseri gibi hissettim. Uyku şortuma baktım ve değiştirmemeye karar verdim. Rahatlardı ve zaten evden çıkmıyordum.

Mutfağa gittiğimde çenem düştü. Bram mutfak masasında oturmuş, Arielle göğsünde bir askıyla bir tür evrak işiyle uğraşıyordu.

Sapanım.

Nefret ettiğim ama Ellie alışveriş gezimizde bana aldığımda gülümseyerek kabul ettiğim çiçek desenli olan.

"Ne yapıyorsun sen?" Bram'ın sessiz mırıldanmasını durdurarak kuşkuyla sordum.

"Biraz iş yapıyorum," dedi basitçe, bakışlarını başımdan ayırmadan

ayak parmaklarıma kadar. "Daha iyi görünüyorsun."

"Tam bir ahmak gibi görünüyorsun," dedim kıs kıs gülererek.

"Ah, işte tanıdığım Ani. Bana karşı yumuşadığını sanmıştım."

"Pek olası değil." Birkaç adım öne çıktım. "O askılara dikkat etmelisin," diye ağızımdan kaçırdım, birkaç adım öne çıkarak. "Eğer onu oraya doğru yerleştirmezsen, nefes alması zorlaşır ve-"

Arielle'in uyuyan yüzünü görebilmem için kumaşı geri çekerek, "O iyi," diye bana güvence verdi. "Nefes alışını hissedebiliyorum ve onu içine koymadan önce birkaç YouTube videosu izledim."

"Oh, yani bu seni uzman mı yapıyor?" Kıpırdanarak sordum.

Bu yeni bir şeydi. Birini korumak için duyduğum bu ezici ihtiyaç. Yeğenlerimi, Evans ve Harris ailelerini koruyordum ama bu duygu çok daha derindi. Ezici ve neredeyse vahşi bir yoğunlukta idi.

"Onu incitecek bir şey asla yapmam," diye cevap verdi kuşkuyla.

"İşte, onu ben alırım," dedim sertçe, kollarımı uzatarak. Çok kaba davrandığımı biliyordum ama buna engel olamıyordum. Onu tutmam gerekiyordu.

"Elbette," dedi Bram, askıyı boynunda gevşek duracak şekilde kaldırarak. Arielle'i teslim etti ve kumaşı başının üzerine çekti, ardından önündeki kâğıtları karıştırarak düzgün bir yığın haline getirdi.

Çok sıcaktı. Çok mu sıcaktı? Kanepeye doğru yürüdüm ve onu askıdan çıkararak yatırdım, ancak tamamen normal bir sıcaklıkta olduğunu gördüm. *Güzeldi.*

"Ben yokum," diye mırıldandı Bram, tişörtünü tekrar giydi ve kanepenin arkasından fanilasını aldı. "Mırıldandığında göğsündeki titreşimi seviyor, bunu dene."

Sonra ön kapıdan çıktı ve kapıyı arkasından kilitledi.

O gittikten sonra tiksintiyle iç çekerek ağır ağır kanepeye oturdum. Teşekkür bile etmemiştim.

Bir yanım bunun için kendimi kaltak gibi hissediyordu ama diğer yanım - baskın yanım? Kafamın içinde sürekli aynı cümleyi tekrarlayıp duruyordu.

Beni bir kez incitirsen, utanırsın. Beni iki kez incitirsen, benden utan.

Bram'le yeniden bir ilişki karşıtlığına sürüklenmeyi göze alamazdım.

* * *

Birkaç saat sonra duştan çıkarken telefonum çaldı. "Alo?" Nefes nefese cevap verdim.

Kate telefonda, "Bram'in *saatlerdir* senin evinde olduğunu duydum," diyerek bana küfür ettirdi.

"Tanrım, bu aile tam bir dedikodu kraliçesi," diye homurdandım, telefonu omzumla tutarken saçlarımı kurulamaya çalışıyordum.

"Sekiz gibi işten çıktı ve öğle yemeğine kadar dönmedi," dedi Kate masumca. "Trev sadece bir şey duyup duymadığımı merak ediyordu."

"Sen San Diego'da yaşıyorsun," diye alay ettim, beceriksizce giysilerimi çekiştirirken. "Anlambilim," diye cevap verdi Kate. "Peki ne oldu?"

"Şey." Ağzımdan masalsı bir hikâye çıkmasını beklerken yüzünde beliren kocaman gülümsemeyi hayal ederek kelimeyi uzattım. "O buraya geldi ve ben üstsüz bir şekilde oturma odasında dolaşıyordum." Sesim giderek kısıldı. "Ve sonra soyunmaya başladı."

Kate bağlantının diğer ucunda tamamen sessizdi.

"Göğsü çıplak kalır kalmaz yanıma geldi... ve Arielle'i aldı, böylece o Arielle'i sakinleştiren ten tene temas olayını yaparken ben de biraz kestirebilecektim."

"Oh, Tanrı'ya şükür. İyi bir arkadaş olmaya çalışıyordum ama tamamen korkmuştum," diye ağzından kaçırdı.

"Tam bir pisliksin," diye güldüm.

"Bu kadar uzakta olmak berbat bir şey."

"Orayı sevdiğini sanıyordum?" Şaşkınlıkla sordum.

"İstiyorum," dedi neşeyle. "Ama sizi özledim çocuklar ve Arielle'le tanışmak istiyorum."

"Ziyarete gelmelisin."

"Evet, dün gece Shane'le bu konuyu konuştum. Hepimizi oraya göndermeye gerçekten gücümüz yetmez, bu yüzden hafta sonu için uçmayı falan düşünüyorum."

"Bu harika olurdu," dedim, küçük beşiğinde uyuyan Arielle'i kontrol ederken.

"Bram'le aranızda neler oluyor?" Kate iğneledi. "Bana hiçbir şey anlatmıyorsun!"

"Söyleyecek bir şey yok," diye cevap verdim, bebeği uyandırmamak için kanepeye çıktım. Yoksa bütün gece uyumaması için onu uyandırmaya mı çalışmalıyım? Elimdeki bebek kitaplarının hiçbirisi bana doğru dürüst bir cevap vermiyordu. Çok sinir bozucuydu.

"Şey, o senin evindeydi-"

"Trev dün buradaydı, ondan önceki gün Ellie buradaydı, annen her gün bir noktada geliyor ve babanı bile birkaç kez gördüm," dedim kesin bir ifadeyle.

"Ama yine de-"

"Ama yine de bir şey yok," dedim bıkkınlıkla. "Kararını çok net bir şekilde verdi Katie. Bu konuyu kapatabilir misin?"

Kate birkaç saniye sessiz kaldı. "Tamam," dedi iç çekerek. "Şimdilik."

"Hep böyle sinir bozucu muydun?"

"Oh, lütfen," diye cevap verdi Kate. "Anneme hamile olduğumu söyledin. -Sen benden çok daha kötüsün." "Endişelendim!"
"Muhtemel bir hikaye."

* * *

İki hafta sonra Kate Oregon'daki evine geldi ve Arielle ile ilk kez tanıştı.

"Aman Tanrım, muhteşem!" dedi üvey kız kardeşim, kapıdan girer girmez Arielle'i benden çaldı. "Iris çok güzel bir bebektir ama Gavin ve Keller küçük cinlere benziyorlardı."

Beni geçip eve doğru ilerlerken homurdandım. "Ben de seni gördüğüme sevindim."

Trevor bavulunu içeri taşıırken, "Buraya seni görmeye gelmedim," diye şaka yaptı.

"Burada mı kalıyorsun?" Şaşkınlıkla sordum.

"Tabii ki."

"Eminim Liz buna çok sevinmiştir," dedim ön kapıyı kapatırken. Kate omuzlarını silkerek, "Birazdan burada olur," diye cevap verdi.

"Çocukları yanımda getirmediğim için umursamadığımı söyledi."

Trevor ve ben onu oturma odasına kadar takip ederken gülüştük.

"Nasılsın?" diye sordu bir kolunu omuzlarıma atarak.

"Ben iyiyim," dedim ve ona kocaman bir gülümseme verdim. "Hey, Hen'den haber aldın mı? Birkaç gündür aramadı."

Arielle'i eve getirdiğimden beri neredeyse her gün Alex, Henry ve Kate ile konuşuyordum. Ayrıca onu görebilmeleri için Arielle'in fotoğraflarını ve videolarını göndermemi istediler. Evlerini çok özlediklerini söyleyebilirim ama

Hepsi yakın zamanda ziyarete gelmişti, bu yüzden sadece Kate onunla tanışmak için eve dönebildi.

"Bahsettiği şu eğitim şeyini yapıyor," diye cevap verdi Trev, kanepede Kate'in yanına oturmadan önce parmak eklemlerini başıma sürterek. "Bir hafta daha dönmeyecek."

"Ah, doğru." Parmaklarımı şıklatım, sonra tiksintiyle elime baktım. Ne zamandan beri Mike Amca'nın tavırlarını takınmaya başlamışım? Böyle parmak şıklatan tek kişi oydu.

"Evet," dedi Trev, parmaklarını şıklatırken başını sallayarak. "Kapa çeneni."

"Tek kelime etmedim."

"Çocuklar," diye azarladı Kate, "burada önemli olan şeye, benim yeni yeğenimi kucağıma almama odaklanalım. Arielle'in bebek kitabı için bir resim çek, Ani."

Dehşet içinde ona baktım. "Bebek kitabı da ne?"

Kate yavaşça, sanki ben bir aptalmışım gibi, "En sevdikleri teyzelerinin onları ilk kez kucağına alması gibi tüm dönüm noktalarını içine koyduğunuz küçük bir kitap," dedi.

"Ne?" Kafam çok karışmıştı.

Trevor katıla katıla gülmeye başladı, derin sesi odayı dolduruyordu, ta ki Kate ve ben de gülene kadar. Neyin bu kadar komik olduğundan bile emin değildim ama kahkahası gülünç derecede bulaşıcıydı.

Kate yüzündeki gözyaşlarını silerken, "Yarın mağazaya gidip sana bir tane alacağız," diye söz verdi.

"En sevdiğim kız kardeşim nerede?" diye ön kapıdan gelen bir ses donup kalmama neden oldu.

İki hafta önce evimden ayrıldığından beri Bram'i neredeyse hiç görmemiştim. Aile yemeklerine gittiğimizde Arielle'i tekeline alıyordu ama bana tek kelime bile etmiyordu. Ona kötü davrandığımı biliyordum ama kendimi özür dilemeye zorlayamıyordum. Eğer yaptığım bir yorum yüzünden bana kızacaksa, sorun değildi. Yıllar boyunca bana çok daha kötü şeyler söylememiş değildi.

Kate ayağa kalkarak, "Abraham," diye şarkı söyledi.

"Selam," dedi tatlı bir gülümsemeyle oturma odasına adım atarken. Katie'ye doğru yürüdü ve aralarında Arielle varken ona sarıldı, eğilerek kızımın alnına hızlı bir öpücük kondurdu. "Annem nerede?"

"Ne?" Kate uzaklaşarak sordu.

"Annem akşam yemeğini burada yiyeceğimizi söyledi. Kamyonetin arkasında yiyecek bir şeyler var," dedi Bram şaşkınlıkla ve gözleri benimkilerle buluştu.

"Bu benim için yeni bir haber," dedim sertçe.

"Kahretsin," diye mırıldandı, elini sakalında gezdirmek için uzandı. "Sorun yok. Trev, kışını kaldır ve yükünü boşaltmasına yardım et," diye emrettim.

"Ne zaman patronluk taslamaya başladın?" Trevor kendini ayağa kaldırarak gülümsedi.

"Anne olduğumda," diye tersledim tek kaşımı kaldırarak.

Trevor ve Katie buna güldüler ama Bram'e baktığımda bana yumuşak bir bakış attı, dudakları küçük bir gülümsemeyle yukarı kalktı.

O gece evim gürültüyle doluydu. Ellie, Mike, Liz ve Dan, Bram'den yaklaşık yarım saat sonra geldiler ve kadınlar hemen yemek yapmaya başladılar. Bebeği elden ele dolaştırdılar ve ben yemeğimi bitirene kadar onu geri vermeyi reddettiler, sonra da kendi yemeklerini yerken onu kucaklamama izin verdiler. Ellie ve Liz itirazlarıma rağmen evi temizlerken herkes geç saatlere kadar gülerек ve şakalaşarak kaldı. Hatta Arielle'i mutfak lavabosunda yıkadılar ve hoşnutsuz yüzünün binlerce fotoğrafını çektiler.

Herkes gittikten sonra Katie ve ben Arielle'le birlikte yatağıma kıvrıldık.

"Her şey nasıl gidiyor?" Kate, Arielle'in küçük elleriyle oynayarak ciddi bir şekilde sordu.

"İyi," dedim başımı sallayarak. "Neredeyse her zaman yorgunum ve duş almadığım için genellikle eşek gibi kokuyorum ama bunu değiştirmezdin."

Kate gözlerini devirerek, "Nasıl olduğunu bilirim," diye cevap verdi. "Shane arkamdan gelip 'hadi sevişelim' diyor ve ben de 'Dostum, duş almadığım üçüncü gün. Alt katıma yaklaşmanı istemiyorum' diyorum."

Kıkırdadım, kıkırdamalarım yatağı salladı ve Arielle'in ellerini ve ayaklarını havaya kaldırarak irkilmesine neden oldu. "En azından bununla uğraşmak zorunda değilim."

"Bram'la hâlâ bir şey yok mu?" Kate sessizce sordu. "Neden sürekli bunun üzerinde duruyorsun?" diye sordum.

"Çünkü bütün gece seni izlediğini gördüm," diye cevap verdi. "Ve seni izlemediği zamanlarda da, Arielle'i tutan her kimse, yanlış bir hareket yaparsa kafasını koparacakmış gibi onu izliyordu."

"Hayal görüyorsun."

Kate iç çekti. "Bu konuyu kapatacağım." "Teşekkür ederim."

"Ama-"

"Harika, söyleyecek daha çok şeyin var," dedim sertçe, sırtüstü uzanarak.

"Sadece... ondan henüz vazgeçme."

"Kate" -başımı salladım- "bir aydan fazla oldu. O at öldü ama sen onu dövmeye devam ediyorsun."

"Bu söz çok saçma. Bir insan neden ölü bir atı döver ki?" Kate tiksintiyle konuştu.

"Aynen öyle."

* * *

Ertesi sabah Ellie ve Liz elleri çörek ve kahve dolu olarak erkenden geldiler. Sonra Kate ve beni bir sinema ve kuaföre hediye çekleriyle evden kovdular. Kate ve ben biraz dışarı çıkabilelim diye bütün gün Arielle'i tuttular.

Başta gitmek istemedim ama salonun sandalyelerinde oturup ayaklarımıza masaj yapan ayak banyolarına girdiğimizde bu molaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark ettim. Arielle'den uzun süre ayrılmak zordu ama bir süreliğine evden çıkmak ve en iyi arkadaşım ile dedikodu yapmak da iyi hissettirdi. Kate'in beş çocuğa nasıl baktığını bilmiyordum; sadece bir tanesi bile aklımı kaçırmışım gibi hissetmeme neden oluyordu. Randevulardan saçımı en son ne zaman taradığıma kadar her şeyi unutmuştum.

Kate Pazar günü ayrıldığında ağladım ama çocukların yanına dönmek için sabırsızlandığını biliyordum. Shane çoktan görev yerine gitmişti ve komşusu bu kadar çok çocuğa bakma konusunda radikal olsa da Kate evde olmaya hazırdı. Onlarsız olmaktan hoşlanmıyordu ve ilk kez bunu tamamen anladım.

Bazen o hafta sonunun Tanrı'nın beni bundan sonra olacıklara hazırlama şekli olup olmadığını merak ediyorum. Zamanı geldiğinde dinlenmiş ve güçlü olabilmem için bir tür erteleme.

Bölüm 13

Abraham

Aşık olmuş**tum**. Aşk için her şeyi yaparım, her şeyi söylerim, her şeyi öldürürüm ve ölürüm. Sevgimin nesnesi de 10 kilodan daha hafif küçük bir kızdı.

Nasıl olduğundan emin değilim ama onu hastanede kucağıma aldığım andan itibaren bir şeyler tıklanmış gibiydi. Katie ve Shane'in çocuklarını seviyordum. Onları doğdukları andan beri seviyordum ve onlar için her şeyi yapardım ama Arielle farklıydı.

Onun için hissettiklerim tüm bunlardan daha güçlüydü. Beni değiştirdi. Ondan bahsedilmesini bekledim, o gün onu ve Ani'yi kim ziyaret ettiyse sırf anlatmak istedikleri hikâyeyi dinleyebilmek için onlarla karşılaşmaya çalıştım. Geceleri uykuya dalmakta zorlanıyordum, Ani'nin onu iyi uyutup uyutmadığını ya da benim kaçırdığım bir gece geçirip geçirmediğini merak ediyordum. Ve ne zaman onunla aynı odada olsam, kimin kucağında olursa olsun, sadece iyi olduğundan emin olmak için bakışlarımın tekrar tekrar ona inmesine engel olamıyordum.

Telefonumda onun binlerce fotoğrafı vardı zaten.

Bunların hiçbirini istememiştim. Başından beri mücadele ettim.

O gün hastaneden çıktığımda, kafamı toparlamak için saatlerce araba kullandım ama hiçbir şey işe yaramadı. Sırf hayatta olduğu için bile beni derimden etkilemeyi başarmıştı ve bu beni çok korkutuyordu.

Çocuk istemiyordum. Biyolojik annemi hatırladıkça ebeveyn olma düşüncesi tüylerimi diken diken ediyordu. Çok güzeldi. Her yönüyle.

Sistemde tanıştığım pek çok çocuğun gerçekten boktan ebeveynleri vardı, Ani'ninkinden bile daha kötü ebeveynleri ama benim annem hiçbir zaman mükemmelden başka bir şey olmamıştı. Annem

Alex ve ben doğduğumuzda bekârdı ama ihtiyacımız olan her şeye sahip olduğumuzdan emin olmak için her işte kışını yırtarak çalışmıştı. Biz çok küçükken, bizi yanına alabilmek için bir kreşte çalışmış ve biz okula başladıktan sonra da bir temizlik şirketinde işe girmiş.

Ama sonra beş yaşındayken tam olarak anlayamadığım şeyler olmaya başladı ve Alex ve ben yedinci yaş günümüze geldiğimizde o ölmüştü.

Ve asla kendi çocuğum olmasını istemediğimi biliyordum.

Ellerimi kamyonetimin direksiyonuna kenetledim ve evimin garajına girdim. Tüm bu saçmalıkları yeniden yaşamak için bir neden yoktu. Olan olmuştu. Hâlâ çocuk sahibi olmak istemiyordum ama bu karar Arielle'e karşı olan hislerimi en ufak bir şekilde değiştirmiyordu.

Bu iki gerçek asla anlayamayacağım bir çelişkiydi.

Kamyonetimden indim ve garaj kapısını arkamdan kapattım, mutfağımın kapısında botlarımı çıkardım. Kirliydim.

Bütün günü yaptığımız bazı kesim işlerini denetleyerek geçirmiştım ve üstüm başım çamur ve yaprak içindeydi. Eve dönerken saçımda birkaç küçük dal bile bulmuştım. Başka bir şey yapmadan önce duş almam gerekiyordu.

Yirmi dakika sonra, telefonum yatağa attığım yerde çalmaya başladığında yavaşça kurulanıyordum.

"Alo?" Şaşkınlıkla cevap verdim.

"Hey, dostum. Eve gelmeni istiyorum." Babamın sesi hırıltılıydı.

"Neler oluyor?" Üstünde katlanmış bir ton kıyafet olan şifonyerime doğru neredeyse dalarak sordum. Kötü bir şey olmuştu, ses tonundan, kelimeler arasındaki duraklamalardan, hatta nefes alış verişinden anlamıştım.

"Bunu buraya geldiğinde konuşuruz," dedi kararlı bir şekilde. "Önce gidip kızları almanı, sonra da doğruca buraya gelmeni istiyorum."

"Ani-"

"Onu arayıp geleceğinizi haber veririm, ama endişelenip arabayı tek başına kullanmasını istemiyorum," diye araya girdi babam. "Dikkatli sür ama acele et, tamam mı?"

"Tamam," dedim, bir kot pantolon giydim, boxer ile uğraşmadım.

"Seni seviyorum. Yakında görüşürüz." Ben cevap veremedim telefonu kapattı.

Üç dakika geçmeden kamyonetime binmiş ve Ani'nin evine doğru yola çıkmıştım. "Neler olduğunu biliyor musun?" diye sordu telaşla. Kapıya.

Saçları duştan yeni çıkmış gibi sırlıslıklamdı.

"Hiçbir fikrim yok," diye mırıldandım ve elimi gövdesinin ortasına koyarak onu geriye, evin içine doğru ittim. "Git saçını kurut."

"Sorun değil," diye karşı çıktı, kanepenin üzerinde asılı duran eşofman üstünü çekiştirerek. "Dan acele etmemizi söyledi."

Arielle'in bebek salıncağında uyuduğunu görebildiğim aile odasına doğru ilerledi, ancak hızını kesmek için onu beline bir kolla bağladım.

"Git saçına bir havlu tut bebeğim," diye emrettim, eğilip doğrudan kulağına konuşmak için. "Arie'yi koltuğuna oturtacağım ve sonra gideceğiz."

Ani elimin altında hareketsiz kaldı, derin bir iç çekti, sonra başını salladı ve koridorda geri yürümek için benden uzaklaştı.

O gider gitmez salıncağa gittim ve Arielle'i kucağıma aldım. Gittikçe ağırlaşıyordu ve ellerimi onun küçük bedeninin altında yeniden ayarlamak zorunda kaldığımda dudaklarım seğirdi.

"Nana ve babama gitme zamanı," dedim onu hastanedeiken aldığım pembe araba koltuğunun yanına götürürken. Telefon şarj aleti almak için uğradığım rastgele bir mağazada bulmuştum ve buna ihtiyacı olduğunu biliyordum. Satın aldıktan sonra anneme koltuğu Ani'ye vermesini söylemişim, çünkü düşünmeden aldığım bu koltuk beni utandırmıştı. "Annen sana bir battaniye getirecek, böylece rahat edersin," dedim Arielle'e, onu bağlarken ve kayışları yerel itfaiye istasyonunun YouTube kanalında gördüğüm şekilde sıkarken.

Ani bana açık mor bir battaniye atarak, "Al," dedi. "Sen onu sarıp sarmala, ben de mamasını ve bezini getireyim."

Birkaç dakika sonra evden çıkmıştık ve Ani yanımdaki koltukta kıpırdanırken ben Ani'nin cipini ailemin evine doğru sürüyordum.

"Hey," diye seslendim, dizini tutmak için uzandım, "sakin ol."

"Sorun ne olabilir ki? Dan seni beni almaya zorladığına göre çok büyük bir şey olmalı," diye cevap verdi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak.

"Zaten seni almaya gelirdim," diye mırıldandım, sileceklerimi açabilmek için dizini bıraktım. Deli gibi yağmur yağıyordu ve karanlık gökyüzüne bir de bu eklenince yolu görmek neredeyse imkânsız hale geliyordu. "Yollar şu anda berbat durumda."

"Yağmurda araba sürebilirim," diye mırıldandı.

Tartışmadım. O anda Ani'yle yapmak isteyeceğim son şey tartışmaktı. Yolun kenarına çekip onu kucağıma almak istedim.

Böylece onu hissedebilecektim. Ellerini saçlarımda gezdirmesini, ben de yüzümü boynu ile omzu arasında her zaman çok güzel kokan o noktaya sokmasını istiyordum.

Aklımı kaçırarak kadar korkmuştum ve aileme ulaşmam ne kadar uzun sürerse korkum da o kadar artıyordu. Tahmin yürütmeme izin vermedim. Babamın o korkunç ses tonuyla bize eve gitmemizi emretmesine neden olabilecek tüm kötü şeylerin bir listesini yapmak istemedim.

"Ben Arie'yi getireyim. Sen içeri gir," dedim ailemin evinin önündeki çamurlu çakıl yolda durduğumuzda. Yağmur hâlâ yağıyordu ve Ani yerine bebeği koltuktan indirirken yağmura yakalanmayı tercih ederdim.

Ani'nin eli anında benimkini kavradı ve şaşkınlıkla yüzümü ona döndüm.

"Sensiz içeri girmek istemiyorum," diye mırıldandı, gözleri panikle irileşmişti.

Boğazım düğümlendi ve ona doğru eğilebilmek için boştaki elimle emniyet kemerimi çözdüm.

"Tamam bebeğim," dedim nazikçe, tırnakları tenime batarken. "Sen şuraya kay, ben Arielle'i alır almaz dışarı çıkabilirsin, tamam mı?"

Sarsılarak başını salladı, bana doğru ilerledi ama elimi bırakmadı.

Parmaklarını uzaklaştırdım ve kamyonetten dışarı fırladım, arka kapıyı açarken montum anında sıırıslıklam oldu. Arielle'in araba koltuğunun kilidini açmam sadece bir saniye sürdü ama o sırada tüm belim sıırıslıklam olmuştu ve yağmurun kot pantolonumun içine damladığını hissedebiliyordum. Küçük araba koltuğu kılıfını üzerine attım ve onu arabadan çıkardım, giderken bebek bezi çantasını da kaptım.

Sonra hepimiz eve doğru koştuk.

"Selam çocuklar," dedi babam, verandaya vardığımızda ön kapıyı açarak.

"Neler oluyor?" Ani onu evin içine doğru iterken telaşla sordu. "Hepimiz oturma odasına gidelim," diye cevap verdi babam, kelimeleri güçlükle Ani bana bakmadan önce ağzını kapattı ve sonra bizi girişte bıraktı. "Ver şu bebeği bana," diye takıldı babam, yüzünde yorgun ve gönülsüz bir gülümseme vardı. "Hayatta olmaz, ihtiyar. Onu daha yeni aldım." Arielle'in koltuğunu yere koydum.

ve onu içinden çıkardı.

Onu oturma odasına kadar takip ettim ve annemin solgun, gözyaşlarına boğulmuş yüzünü gördüğümde donup kaldım. Kendini zor da olsa toparlıyordu.

"Alex?" Başımı babama doğru sallayarak seslendim.

"Alex iyi," diyerek beni temin etti ve omzumu sıktı.

Ama sonra Arielle'i kollarımdan dikkatlice aldı ve birini kaybettiğimizi *anladım*.

"Ellie Teyze ve Mike Amca..." diye boğuldu annem. "Bugün deniz piyadeleri onları ziyaret etti."

"Shane?" Ani gözleri panik içinde sordu.

"Henry," diye düzeltti babam boğuk bir sesle.

Bir saniye sürdü. Söyledikleri şeyi aklım almıyordu. Şoktan mı yoksa insan beyninin büyük haberleri algılaması bir dakika mı sürüyor bilmiyorum ama bize söylediklerini anlamam için geçen sürede Ani aşağı inmeye başladı.

Yüzü grileşirken bana baktı ve yere düşmeden önce onu zar zor yakaladım.

Onu yere indirip dizlerimin arasına yerleştirirken "Ne?" diye homurdandı. "Hayır. Onunla daha iki hafta önce konuştum. *Antrenman* yapıyor."

"Bir şeyler ters gitti," dedi annem, sesi titriyordu. O da ne olduğunu anlamamış gibi ellerini avuçlarının içinde yukarı kaldırdı.

"Ne?" Ani yine haykırdı. "*Antrenman* yapıyordu!"

Annem yüzünü ellerinin arasına alıp ağlamaya başladı ve içimdeki her şey kasıldı. Nefes almak zordu. Düşünmek zordu.

"Antrenman yapıyordu, Bram. Hepsi bu," diye sızlandı Ani. Gözleri daha iyi olmam için bana yalvarıyordu.

"Ellie Teyze ve Mike Amca nerede? Trev?" Annemin yanına oturup sırtını ovmaya başlayan babama sordum.

"Mike Ellie'ye doktorundan sakinleştirici verdi. Bu geceyi dışarıda geçirecek," dedi dişlerinin arasından. "Trev kaçtı. Nereye gittiğinden emin değilim."

Başımı salladım ve Ani usulca ağlamaya başladığında kollarımı ona sardım.

"Sen-" Boğazımı temizledim ve bir saniyeliğine gözlerimi kapattım. Sadece kendimi kontrol altına almak için. "Alex ve Katie'yi aradın mı?"

Babam başını sallayarak, "Teyzen ve enişten Shane'e Kızıl Haç mesajı iletmek için Katie'yi aramışlar," dedi. "Alex'i aramadan önce senin buraya gelmeni bekliyordum."

Kahretsin. Katie San Diego'da tek başına çıldırıyor olmalı. O ve Shane bu noktada iyi yağlanmış bir makine gibi çalışıyorlardı ama kimse böyle bir şeyi planlayamazdı. Shane'in görevlendirilmesi için olabilecek en kötü zamandı. Tek umudum Kızıl Haç'ın işini yapıp onu bir an önce eve göndermesiydi.

Ani titreyerek nefes alırken omuzları çöktü, sonra ayağa kalkarak kendini geri çekti. "Gidip Alex'i aramalısın," dedi kabaca, yüzünü silerken. Arielle'e doğru uzandı ama annem koluna nazikçe dokunarak onu durdurdu.

"Onu biraz tutmamın sakıncası var mı?" diye sordu.

"Elbette," dedi Ani küçük bir gülümsemeyle, yanağı büzüşmüştü ve iç tarafını çiğnediğini biliyordum.

Babam ve ben odadan çıktık ve mutfak tezgahının önünde durduk.

"Buraya gel dostum," diye nazikçe emretti ve beni göğsüne doğru çekti.

On dört yaşımdan beri ondan daha uzun boyluydum, daha iriydim de ama kollarını sırtıma doladığında, kendimi evine ilk girdiğim dokuz yaşındaki korkmuş çocuk gibi hissettim. O benim tanıdığım tek babaydı. Ve ben büyüdükçe, sarılmalar omzumu sıkmaya ya da hızlı, sırtımı sıvazlayan kucaklaşmalara dönüştü.

Bana böyle sarılmayalı yıllar olmuştu.

Ben ürperirken, "Her şey yolunda oğlum," diye mırıldandı. "Her şey yoluna girecek." Henry, ben Dan ve Mike'la yaşadığım sürece Ellie ve Mike'la birlikte olmuştu.

Liz. Aileye aynı yıl katılmıştık ve beş yaş küçük olmasına ve çocukluğumuzda tam bir baş belası olmasına rağmen onu hep sevmiştim. Başlarda çok kırılgan görünüyordu, yüzüne göre çok büyük görünen mavi gözleri ve her zaman önden dik duran beyaz-sarı saçları olan dört yaşında bir çocuktü.

Trevor, Katie, Alex ve ben küçük şakacıya göz kulak olmuştuk. Aptalca bir şey yapıp yaralandığında çoğu zaman onun suçunu üstleniyorduk ve ona göz kulak olmadığımız için suçlanıyorduk. O bizim küçük maskotumuzdu. Harekete meyilli, hastalanmaya yatkın küçük taklitçimiz.

Onun içinde olmadığı bir dünya hayal edemezdin.

"Alex'i aramalıyız," dedim sonunda, babamdan uzaklaşırken bir elimle sakalımı sildim. "Sen mi aramak istersin yoksa ben mi arayayım?"

"Bu sana kalmış Abraham," dedi babam. "Annen ve ben bu yükü sana asla yüklemeydik ama bunu yapmak isteyebileceğini düşündük."

Ne dediğini tam olarak anlayarak başımı salladım. Alex'e bu haberi vermeme istemiyordu ama ben de bu haberi benim vermeme gerektiğini biliyordum. Biz aynı bütünün iki yarısıydık ve ailelerimizle yakın olsak da, dünya üzerinde bizimkinden daha yakın bir ilişki yoktu.

"Hey, kardeşim!" Alex telefonu birkaç kez çaldıktan sonra cevap verdi.

"Geç oldu.

Burada, biliyor musun? Zaman farkı falan." Güldü ve ben de kendimi tezgâha yaslamak zorunda kaldım.

"Alex," diye bağırdım.

Kardeşim tamamen sessizleşti. Nefes alışını bile duyamadım. "Kim?" diye sordu, ben kendimi toparlamaya çalışırken. "Henry."

"Ah, lanet olsun," diye tısladı.

Bir şeyin çarptığını duydum ama o küfrederken sessiz kaldım.

"Orospu çocuğu!" diye bağırdı ve ardından bağlantıdan daha yüksek bir gürültü geldi.

Onunla birlikte kalıp sinirini atmasına izin verdim. Kendini kaybetmesini dinlemekten nefret ediyordum. Bu kadar uzakta olması beni öldürüyordu. Yapayalnızdı. Bu yüzden sadece bekledim. Bütün gece telefonda oturabilirdim.

"Bakalım eve gidebilecek miyim?" dedi sonunda, nefes alış verışı ağır ve gürültülüydü. "Ellie ve Mike nasıllar?"

"Mike Amca ona sakinleştirici verdi, o yüzden şimdilik uyuyor." "Tanrım," diye iç geçirdi. "Peki ya Trev?"

"Kaçtı. Muhtemelen ormanda bir yerdedir." "Evet, şaşırtıcı değil. Hazır olduğunda geri gelecektir."

"Keşke nereye gittiğini bilseydim," dedim yorgun bir ifadeyle, sakalımı kaşırken annemin granit tezgahına bakıyordum.

"Eğer birilerinin bilmesini isteseydi, bir şeyler söylerdi," dedi Alex kesin bir ifadeyle. "Arayıp izin konusunda ne yapabileceğime bakacağım, tamam mı?"

"Evet. Bana haber verir misin?"

"Evet. Herkese benim için bir öpücük ver. Seni birazdan ararım."

"Tamam." Telefonu kapatmadan önce ağızımdan bir kelime bile çıkmamıştı. Telefonu yanıma bırakırken başımı kaldırdım ve babamın gözleriyle karşılaştım. Ağlıyordu.

"O iyi mi?" diye sordu, yüzünü silme zahmetine bile girmeden.

Hayır. Değildi. Herhangi birimizin ne zaman tekrar iyi olacağını bilmiyordum. Onun yerine, "Eve dönmeye çalışacak," diye cevap verdim.

"Güzel."

Sonraki birkaç saat ailemin oturma odasında toplanmış, erkek ve kız kardeşlerimden gelen telefonlara cevap veriyorduk. Hem Alex hem de Kate ertesi sabah eve uçmaya çalışıyorlardı ve uçuşlarını buldukça ailemi arıyorlardı.

İkisinin de yardıma ihtiyacı yoktu. Sanırım sadece telefonla da olsa evle bağlantı kurmaya ihtiyaçları vardı.

Arielle uyandı ve beslenmesi gerekti, sonra tekrar uyudu. Annem on beş dakika kadar uyuduktan sonra telefon çalınca sarsılarak uyandı. Ani yerde volta atıyordu.

Sonunda, sabah saat bir civarında, babam annemi yatağa gitmeye ve biraz uyumaya zorladı.

"Arielle'i de eve götürsem iyi olacak," diye mırıldandı Ani, bebeğe bakarak.

Babam odaya geri döndüğünde "Ben sürerim," dedim.

"Siz ikiniz bu gece burada kalabilirsiniz," dedi elini kafasındaki kel noktaya sürterek.

Eskiden orasının kelleştiğini düşünürdüm çünkü biz çocuklardan birine karşı bunaldığında ya da sinirlendiğinde hep orayı ovuştururdu. Kate, Alex ve ben oraya "endişe noktası" derdik.

Ani omuzlarını silkerek, "Sonunda gece boyunca uyuyor," diye cevap verdi. "Muhtemelen onu eve, kendi yatağına götürmeliyim."

Babam başını salladı ve Ani gitmek için hazırlandı. Ayrılırken ikimiz de ona sarılıp vedalaştık ve sabah tekrar geleceğimize söz verdik.

Evden çıkmak hem rahatlatıcı hem de zordu. Şok yavaş yavaş kedere dönüşüyordu.

Ani'nin evine doğru yol alırken sessizdik. Benim söyleyecek bir şeyim yoktu, onun da yoktu. Arabasını evin önüne çektim ve Arielle'i eve taşımasına yardım ederken sessiz kaldık. Arielle'e veda öpücüğü verirken de sessizdik. Ani'yi kucaklayıp saçlarından öperken de sessizdik.

Ben çıkarken sessizdi.

Arabayı evime kadar sürdüm ama daha garajımı açmak için kumandaya uzanmadan kamyoneti geri vitese takıp geri dönüyordum.

Ani döneceğimi biliyormuş gibi beni kapıda karşıladı ve yatak odasına götürdü. Yüzü bana dönük bir şekilde yatağa tırmandı, ben de soyundum ve sürünerek ona sarıldım.

O zaman bile sessizdik.

* * *

Arielle ertesi sabah yedide bizi uyandırdığında, kalkıp annemlerin evine geri döndük. Geceyi benim geçirdiğim ya da o sabah Ani daha yataktan kalkmadan Arielle'in altını değiştirip ona biberon verdiğim gerçeğini konuşmadık.

Bütün günü telefon görüşmeleri yaparak geçirdik. İnsanlara Henry'nin öldüğünü söylemek, bunu kaç kez yaparsam yapayım hiç kolaylaşmıyordu ama o gün yaptığım aramaların hiçbirisi Alex'e yaptığım arama kadar canımı yakmamıştı.

Öğlen onu havaalanından aldım ve eve vardığımızda Mike ve Ellie de gelmişti. Teyzem annemin mutfağında dolaşp kahve fincanlarını doldururken ve tezgahı silerken zombi gibi görünüyordu. Alex ve ben ona sarılmak için yanına gittiğimizde bile kıpırdanmayı bırakmadı. Bu midemi bulandırıyor. Oradaydı ama akli bizden çok uzaktaydı.

Mike Amca ise tam tersiydi. Kanepede sessizce oturuyor, hiçbir şeye bakmıyordu. Etrafında olup bitenlere dikkat ediyormuş gibi bile yapmıyordu.

"Bebeğim nerede?" Alex mutfağa girer girmez Ani'ye fısıldadı.

Bana çarpan kızgınlık parıltısını görmezden geldim.

"Katie'nin eski odasında, oyun parkında," dedi Ani. "Hey, pislik herif."

"Selam güzel kız," diye karşılık verdi, yüzünde küçük bir gülümsemeyle.

Onu içeri çekti

kollarını ona sararken, onun yanına yaslandı. "Nasılsın?" "Berbat."

Alex iç çekerek, "Evet, sen de ben de," dedi.

"Trev'den haber alan var mı?" Konuşmalarını bölerek sordum. "Biraz önce Ellie'yi aradı," dedi Ani, başını Ellie'ye yaslayarak.

Alex'in göğsü. "Daha sonra gelecek."

Başımı salladım, sonra da topuklarımın üzerinde döndüm. Onlardan biraz uzaklaşmam gerekiyordu. Her şeyden uzaklaşmam gerekiyordu. Evi dolduran duygu yoğunluğu boğucuydu, herkes kısık seslerle konuşuyor, gözleri boş bakıyordu.

Kız kardeşimin eski yatak odasına geri döndüm ve sessizce içeri girdim. Arielle yatağın diğer tarafında, o çok popüler olan küçük portatif beşiklerden birinde uyuyordu, kollarını başının yanlarına doğru açmıştı. Ona yaklaştım ve yatağın kenarına oturup göğsünün inip kalkmasını izledim.

Neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Hayatı şişelerin etrafında dönüyordu.

bez değişimi ve banyo. Yorulduğunda uyur, acıktığında ağlardı ve etrafındaki yetişkinlerin dağıldığına dair hiçbir fikri yoktu. Ona imreniyordum ama bunların hiçbirini hatırlamayacağı için de ęok minnettardım.

Botlarımı sessizce ęıkardım ve yatağa uzandım, onu grene kadar başımın altındaki yastıkla oynadım. Rahatladığımda ve bedenim yatağın içinde gevşediğinde gzlerimin sulanmasını grmezden geldim. Bir sre onunla kalacaktım.

"Bram Amca," diye fısıldadı kk bir ses bir sre sonra. "Bram Amca, uyan."

Sert gzlerimi ağtığımda yeğenim Keller'ın yzn benimkinden birkaç santimtede buldum.

"Hey, siz ne zaman geldiniz?" Halsiz bir şekilde sordum, Arielle'in beşiğine baktığımda gitmiş olduğunu grdm.

"Aznce," dedi ciddiyle. "Hen Amcald."

"Biliyorum dostum," dedim ve elimi başınınzerinde gezdirmek için uzandım. Biraz burnunu ęekti ve ęenesini kaldırdı.

Ah, lanet olsun.

Bir kolumla uzanıp onu yatağa ęektim ve benimle greşmeye ęalıřmaması ne kadar boktan hissettiğinin bir gstergesiydi. Keller kavgacı biriydi. Greşmeyi, dvşmeyi ve elinden gelen her şekilde fiziksel olarak mcadele etmeyi severdi ama o anda sessizce yanıma uzandı. Yan yana tavana baktık.

"Annem ağlayıp duruyor," dedi odanın sessizliğinde.

"Evet, benim annem deyle."

"Ama ben ağlamıyorum," dedi inatla. "Ağlarım," diye homurdandım. "Bazen."

"Geręekten mi?" diye sordu şaşkınlıkla, hl tavana bakıyordu. "Evet."

Keller sustu ve birkaç dakika sonra Kate sessizce odaya geldi, benim yanımda yatağa girdi.

"Hey, abla," dedim, başını omzuma koyarken sağlarınıptm. "Hey," diye cevap verdi iç ęekerek.

Başka bir şey sylememize gerek yoktu. Ziyaretinin nedeni belliydi ve ben onun nasıl hissettiğini ęok iyi biliyordum. Bunun yerine, kendi dşncelerimizde kaybolmuş bir şekilde sessizce uzandık.

* * *

Günün geri kalanı yavaş geçti. Kadınlar yemek yaptı. Erkekler pek bir şey yapmadı. Denizci papaz ailemin evine gelip Henry'yi eve nasıl ve ne zaman gönderecekleri hakkında bizimle konuştu ve bazı denizcilerin ihtiyacımız olan her konuda bize yardımcı olmak için etrafta olacağını açıkladı.

Akşam yemeği yedik, ama sözsüz bir anlaşmayla hiçbirimiz yemek masasına oturmadık. Bir aile yemeği sadece Henry'nin gittiği gerçeğini vurguluyacaktı.

Katie çocuklarını gece için yatırdı.

Arielle'i göğsüme yasladım ve babamın koltuğunda arkama yaslandım. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Her şey acele et ve bekle oyunu gibi görünüyordu. Hen'in cesedini ne zaman eve getireceklerini öğrenmek için bekledik. Cenazenin ne zaman olacağını öğrenmek için bekledik. Gün geçtikçe daha da tedirgin olan teyzemin kendini kaybetmesini bekledik.

* * *

İki gün sonra, Gavin'le Lincoln Logs oynarken Kate'in koşarak yanımızdan geçtiğini gördüm. Gavin'i kaptığım gibi ayağa fırladım ve Kate'in verandadan Shane'in kollarına atladığını görmek için tam zamanında onu dışarı taşıdım.

"Shane," diye mırıldandı kollarını onun başına dolayıp yüzünü boynuna gömerken.

"Baba?" Gavin şaşkınlıkla önce bana sonra da önümüzde uzanan sahneye bakarak sordu. "Baba!"

Kollarımdan kurtulmak için çabaladı ve onu ayağa kaldırır kaldırmaz çamurlu garaj yolunda yalınayak koşmaya başladı.

"Hey, küçük adam," dedi Shane, Gavin'i kollarının arasına alacak kadar Kate'i bırakarak.

Birisi Gavin'in bağırdığını duymuş olmalı çünkü çok geçmeden tüm çocuklar Shane için bağırarak dışarı koşmaya başladı.

Sage ön kapıdan dışarı fırlarken boğazım düğümlendi, verandanın en üst basamağında tamamen durdu ve gözyaşlarına boğuldu.

"Ah, bebeğim," dedi Shane, büyük kızına doğru yürümeden önce Keller'ın başının üstünü öperek.

Sage taşınamayacak kadar yaşlanmıştı ama Shane onu hemen kucağına aldığı için bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu. Kollarını ve bacaklarını ona doladı.

Verandanın basamaklarını tırmanırken, onu eve getirirken bana küçük bir selam verdi.

Arielle o kadar büyüdüğünde hâlâ onu taşıyıp taşımayacağımı merak ediyordum.

Sonra kafamı kapı çerçevesine çarpmak istedim.

Kate yüzünü silerek, "Tamam," diye seslendi. "Burası çok soğuk. Herkes içeri!"

Çocuklar koşarak içeri girdiler, Katie bana küçük bir gülümseme verirken mutlu bir şekilde konuşuyorlardı.

Kolumu omuzlarına doladığımda, "Onu eve getirdiklerine çok sevindim," dedi.

"Eminim," diye mırıldandım, başının yanını öperken. "Ne kadar zamanı var?"

"O kadar da uzun değil." Mizahsız bir kahkaha attı. "Tekrar gittiğinde on kat daha zor olacak."

"Şimdilik bunu düşünme," dedim omzunu sıkarak. "Sadece bugünle ilgilen."

"Evet."

Onu oturma odasına götürdüm, çocuklar Shane'e deli oluyor, o gittiğinden beri neler yaptıklarını anlatıyorlardı. Henüz çok fazla kelime söylemeyen Iris bile durmadan gevezelik ediyor, Shane'in dikkatini çekmek için kardeşleriyle yarışıyor gibiydi. O kadar heyecanlıydılar ki küçük yanakları pembeleşmişti.

Mutfaktan çıkan Ani'nin gözlerine baktım, Arielle'i göğsünde tutuyordu ve *baba* kelimesi tekrar tekrar bağırlıyordu. Ne düşünüyordu acaba? Dudakları yorgun bir gülümsemeyle yukarı çekilmişti ama ben ona doğru bir adım atarken yerdeki tahtalara yapışmış gibiydi.

Tanrım, yorgun olmasına rağmen hâlâ muhteşemdi.

Gözlerim, sallanan başını Ani'nin omzundan kaldıran Arielle'e kaydı ve kalbim göğsümde sertçe çarptı.

Sonra Ani aniden dönüp odadan çıktı ve beni boş kapı aralığına bakarken bıraktı.

* * *

"Hey, dostum," dedi Shane birkaç saat sonra, oturma odasına girerken omzumu sıvazlayarak. "Kız çok tatlı."

"Teşekkürler," diye cevap verdim sessizce, Arielle'in küçük sırtını aşağı yukarı ovuşturarak. Birkaç dakika önce uyuduktan sonra oyun parkında ciyakladığını duymuş ve kimseden önce gidip onu almak için acele etmişim. Ev insanlarla dolu olduğu için artık onu hiç kucağıma alamayacakmışım gibi görünüyordu.

"Sen ve Ani şimdi birlikte misiniz, yoksa-"

"Hayır," dedim kısaca. Ani'yle olanları düşünmek istemiyordum. Düşünemezdim de. Çok fazla şey oluyordu. Her an kafamda sadece birine odaklanamayacağım kadar çok düşünce dolaşıyordu.

"Oh." Shane kanepeye oturdu ve sırtını minderlere yasladı. "Neden?"

"Cidden Ani ile olan ilişkimi mi soruyorsun?" İnanamayarak sordum.

Bir yıl önce, Shane kız kardeşime tam bir pislik gibi davrandığında onu seve seve öldürebilirdim. Iris'e hamileydi ve Shane ona bir çöpmüş gibi davranmıştı. Aralarında geçenleri düşünmek bile dişlerimin gıcırdamasına neden oluyordu. Bir süre sonra Shane ile tekrar iyi geçinmeyi öğrendim ama kız kardeşim kadar affedici değildim.

Shane, "Ben buldum," diye işaret etti.

"Eğer yapmasaydın, ölü bir adam olurdun," diye karşılık verdim, bunu söyler söylemez dişlerim kırıldı.

Adamın üvey kardeşi yeni ölmüştü. Dört yaşından beri tanıdığım kuzenim yeni ölmüştü. Gözlerimi kapattım ve başımı koltuğun arkasına yasladım. *Kahretsin.*

"Dert etme," dedi Shane sessizce. "Beni ilk kez öldürmekle tehdit etmedin ve eminim son da olmayacak."

"Kötü zamanlama," diye bağırdım ve Shane'in kakhaha atmasına neden oldum.

"Ah, Hen'in umurunda bile olmazdı," dedi Shane gülümseyerek. "Sanki lanet bir tenis maçının ortasındaymışız gibi kafasını bir ileri bir geri çevirerek bizi izlerdi."

"Doğru," diye boğuldum. "Ve seni tam olarak nasıl öldürmeyi planladığımı sorardı. En sevdiği odun öğreticüydü, odun öğreticümüz olmadığını bilmesine rağmen."

"Odun parçalayıcı. Bu iyiydi," dedi Shane yorgun bir sesle ve gözlerini kapattı. "Bu saçmalık nasıl oluyor?" Ciddi bir şekilde sordum, koltukta doğrulup

Arielle'i kendime sımsıkı sarmıştım. "*Eğitim* sırasında mı öldü?"

"Antrenman yaparken çok aptalca şeyler yapan adamlar gördüm," diyor Shane

dedi, dirseklerini dizlerine dayamak için öne doğru eğilerek. "Belki de Hen her şeyi olması gerektiği gibi yapıyordu, kim bilir. Her olasılığı planlamaya çalışıyorlar ama lanet olsun, bazen işler ters gidiyor ve yapabilecekleri hiçbir şey olmuyor."

"Çok boktan," dedim başımı sallayarak.

Shane gözlerime bakarak, "Sana şu kadarını söyleyebilirim," dedi. "Onu kurtarmak için ellerinden geleni yaptılar. Bunun olmasına izin vermezlerdi. Birlikte olduğu adamlar ona yardım etmek için canla başla çalışırlardı."

"Tamam." Sertçe
yutkundum. "Ve yalnız
değildi."

"Tamam." Başımı Arielle'inkinin yanına eğdim ve burnum sızlamaya başladığında gözlerimi kapattım, Henry'nin altı yaşında, ön alt dişleri eksik, böğürtlen toplamaya koşarken onu geride bırakmamamız için bize bağırarak halini hatırladım. Alex ve ben okuldan birkaç kızla dışarı çıkarken kamyonetimin kasasına saklanmaya çalışan on bir yaşındaki Henry'yi. Bir kış bütün bir hafta boyunca elektriğimiz kesildiğinde Henry Katie'nin katında uyuyordu. Henry'nin Ani'ye defalarca çıkma teklif etmesi, on dört yaşındaki göğsünü şişirerek kendini daha büyük göstermeye çalışması. Henry'nin Trev'in sırtına atlayıp avazı çıktığı kadar bağırarak onu alt etmeye çalışması ama başarısız olması çünkü Trev bir köpekbalığı gibi yapıydı ve Henry bir minnow'du.

"İyi misin?" diye sordu annem, başımın üstüne nazik bir el koyarken beni anılarımdan çekip çıkardı.

"Evet," diye başımı sallayarak homurdandım.

"Seni seviyorum Abraham," dedi ve eğilip alnımdan öptü. "Keşke tüm bunları sizden alabilseydim çocuklar."

"Ben bir yetişkinim," diye karşı çıktım gönülsüzce.

"Sen hâlâ benim oğlumsun," dedi ve Arielle'i kollarımdan almak için uzandı. "Şimdi prensesi tutma sırası bende. Onu sen tutuyorsun."

Bölüm 14

Anita

Kahretsin, Trev bu lanet şeyi tek başına taşıyabilir," diye hayal kırıklığı içinde homurdandım ve etrafımdaki herkesin sessizleşmesine neden oldum. Ses tonum sertti. Buna engel olamadım. "Bram, Alex, Shane ve Trev onu taşıyabilir; tabut taşıyıcılarla ilgili tüm bu saçmalıklar aptalca. Senin dört tane var. Eğer onur muhafızlarının yapmasını istemiyorsan, onlara hayır de. Bu kadar."

Ellerimi kucağıma koyduğumda ellerim titriyordu, oturduğum yere baktıkça sessizlik daha da ağırlaşıyordu.

Sinirlerim bozulmuştu.

Henry'nin öldüğünü öğreneli dört gün olmuştu ve sonunda onu gömülmek üzere evine gönderiyorlardı. Sadece iki saat içinde içinde bulunduğu uçağı karşılamaya gitmemiz gerekiyordu, hem de kargo bölümünde ve ben kendimi kaybetmek üzereydim. Bununla başa çıkamazdım.

Arielle gayet iyiydi. Ailemizden gördüğü ekstra ilgiyi fark etmiyor ya da umursamıyor gibiydi ve uyku vakti geldiğinde hala şeker gibi tatlıydı. Telaş falan yoktu. Sanki buna dayanamayacağımı biliyordu.

Ama Bram her gece yatağımdaydı. İlk gece onu içeri almıştım çünkü yalnız kalmak istemiyordum ve Bram'in yalnız olduğu düşüncesine de dayanamıyordum. Şimdi Alex şehirde olduğuna göre, kendimi biraz uzak tutabileceğimi düşünmüştüm.

Yanlış tahmin etmişim.

Bram benim alanıma daha da fazla girmişti. Sürekli evime geliyordu ve ben de onu içeri alıyordum - çünkü nasıl almazdım ki? O ahmağı seviyordum ve acı çektiğini biliyordum. Onu geri çeviremezdim.

Ancak, bana her sarılışında ve bir kolunu belime doladığında, biraz boşluk için daha da çaresiz hissediyordum. Pamuk ipliğine bağlıydım, uyanık olduğum saatleri tamamen yıkılmadan ve hıçkıra hıçkıra ağlamadan zar zor geçiriyordum. Yapılacak işler, planlanacak şeyler, görülecek insanlar vardı. Bir insan öldükten sonraki ilk hafta misafirlerle, randevularla doludur ve asla kendinize ait bir anınız olmaz.

Bunu biliyordum.

Gece eve gittiğimde, tüm bu saçmalıkları bir kenara bırakıp yas tutabilmeliydim. Bunu yapamadım. Bram'e ön kapımı tekrar tekrar açtığımda onun dikkatli gözleri benimkilerle buluşurken bunu yapamazdım. Sırtıma yaslanıp her gece uyuyana kadar neredeyse titrerken bunu yapamazdım. Sabah uyandığımda Arielle'in odasındaydı, bezini değiştiriyor ve onunla her şey ve hiçbir şey hakkında yumuşak bir şekilde konuşuyordu.

Bana ayıracak zaman yoktu. Ve böylece, yerde otururken, kelimeler düşünmeden dudaklarımdan döküldü ve şimdi daha da kötü hissediyordum.

"Tanrım, Ani," diye mırıldandı Shane yorgun bir sesle. Sertçe yutkundum.

"Bana uyar," dedi Ellie, sesi titreyerek. "Siz çocuklar onu yıllarca sırtınızda taşıdınız, çoğu zaman da sizi rahatsız etmek için oraya atladığı için. Şimdi de onu taşımanız mantıklı."

Nefesim kesildi.

"Anita," dedi Liz, tüm vücudumun gerilmesine neden olarak, "mutfak."

Koltuktan kalktı ve ben ellerimi yere bastırıp onu takip etmek için kendimi yukarı iterken uzaklaştı. Her şeyi berbat etmişim. Ellie son iki tabut taşıyıcısının yerini kimin dolduracağını bilemediğini söyleyip dururken sabrımı tamamen yitirmişim ve bu benim için gerçekten çok boktan bir durumdu. Liz'in vereceği her şeyi ve daha fazlasını hak etmişim.

"Neler oluyor?" Mutfğa girdiğimde Liz sertçe sordu. "Özür dilerim."

"Özür dileyip dilemediğini sormadım ve lanet olası bir özür de beklemiyordum.

Şimdi bana neler olduğunu anlat."

"Hiçbir şey," diye iç geçirdim, parmaklarımı saçlarımda gezdirirken.

"Sadece sinirlerim bozuldu."

"Tüm sinirlerimiz yandı."

"Biliyorum, bu bir mazeret değil."

"Evine git, Ani."

Gözlerim onunkilere kaydı ve söyledikleri karşısında neredeyse tökezliyordum. Beni kovuyor muydu? Gözlerim yaşlarla dolmaya başlarken boğazım nefes alamayacakmışım gibi sıkıştı.

Ben dehşet içinde ona bakarken nazikçe, "Uyumalısın bebeğim," dedi. Sonra bir elini kaldırdı ve saçlarımın arasından geçirdi. "Bu evden biraz uzaklaşmaya ihtiyacın var."

"Ben iyiyim." Başımı salladım.

"Hayır, değilsin. Birkaç saatliğine eve git. Ben Arielle'i çocuklarla burada tutacağım."

"Hen'i almaya gitmeliyiz," diye inatla karşı çıktım, yanağımın içini çiğneyerek.

"Havaalanında olman Henry'nin umurunda olmaz," dedi sessizce. "Ama bir haftadır uyumamış gibi görünmen umurumda."

"Ama-"

"Anita Bonita," diye mırıldanarak beni susturdu. Bu lakabı sadece Henry kullanırdı. Oh, Tanrım. Midem bulandı. "Eve git ve biraz dinlen. Seni Danny'ye bıraktırıyorum."

Kendimi masaya yaslarken başımı salladım. Bir dakika geçmeden Liz, Dan'i odaya geri götürüyordu, endişeli gözleri benim üzerimdeydi.

"Hadi evlat," dedi huysuzca, bir kolunu omuzlarıma dolayarak. Arie'nin uyuduğu yatak odasına geri döndüm ve çantamı almadan önce alnına yumuşak bir öpücük kondurdum. Ben kendimi toparlarken o orada iyi olacaktı. O gece bütün yetişkinler Hen'i alacaktı ama Ellie ve Liz'in bir kulüpten tanıdıkları Heather adında gerçekten hoş bir bayan çocuklara bakmaya gidiyorum.

Dan'i peşime takarak kapıdan çıktım ve yorgun bedenimi onun kamyonetine sürükledim.

"Sadece iki saat, tamam mı?" Araba yoluma vardığımızda homurdandım. "Hen'i almaya giderken beni de al."

Dan uzun bir süre tartışacakmış gibi göründükten sonra sonunda başını salladı.

Ben de başımla onayladım ve o dururken kamyonandan çıktım.

Soyunmaya zahmet etmedim, sadece ayakkabılarımı çıkardım ve yatağımın çarşafı arasına girdim.

Sonunda içimdekileri döktüm. Burnumu çekerek başladım, nefesim kesildi.

Hıçkır a hıçkır a ağılıyordum ama çok geçmeden o kadar çok hıçkırmaya başladım ki her ağlayışında tüm vücudum sarsılıyordu. Özgürce ağladım. Sert ve yüksek sesle. Sonra bitkin bir uykuya daldım.

* * *

Bir sıçrayışla uyandım, yatak odamda etrafıma bakındım ve beni neyin uyandırdığını merak ettim. Saate göz attığımda küfrederek yatağımdan fırladım. Ayaklarım yere değdiğinde yana doğru tökezledim, kalçamı komodinine çarptım ve oradaki lambayı bir gürültüyle yere düşürdüm.

Henry'nin cesedini almak için ayrılmamız gereken saat bir saat geçmişti.

Kimse beni almaya gelmemiştir.

Panik içinde şifonyerime koşarken kalbim hızla çarptı, en alttaki çekmeceyi fazla çekerek yere düşmesine neden oldum. Dağınıklığı görmezden geldim ve koyu renk bir kot pantolon alıp yatağına attım, sonra da pijama çekmecemden Henry'nin eski kamp tişörtlerinden birini aldım. Lacivert fileli, göğsünde küçük bir amblemi olan, ipeksi ve parlak bir tişörttü ve bana çok büyük gelmesine rağmen en sevdiklerimden biriydi.

Koşarak banyoya girdim, yüzümü ve saçlarımı gördüğümde biraz çılgılık attım. Çılgınca saçlarımı ıslattım ve örtmek için yerden bir bere aldım, ardından gözlerimden akan yaşları silmek için yüzümü kaydırdım.

"Kahretsin," diye hıçkırdım, kıyafetlerimi hızla çıkarırken berem yere düştü. Paniklediğim için ellerim titriyordu.

Bunu kaçıracaktım. Orada olamayacaktım. *Oh, Tanrım.*

Sütyenim ve iç çamaşırlarımla kalmıştım, kot pantolonumu giymek için çabalıyordum ki ön kapıdan ismim seslenildi.

"Ani?" Bram şaşkınlıkla sordu, ben kendimi kaybetmişken odaya girdi. O sırada hıçkır a hıçkır a ağılıyordum ve kot pantolonumu bacaklarımdan yukarı çekmeye çalışırken takılıp düşüyordum.

"Neden kimse beni uyandırmadı?" Çılgılık çılgılığa bağırırdım. "Beni uyandırın dedim!"

Kelimelerim hıçkırıklarla karıştı.

Bram bana doğru koşarak, "Bebeğim, dur," diye emretti.

"Dur!" Ben titrerken kolları beni sıkıca sardı.

"Sizin gelip beni almanız gerekiyordu!" Çılgılık attım, tokat attım

Göğüs.

"Ben buradayım," dedi, beni yatıştırmaya çalışarak. "Ben buradayım."

"Beni alman gerekiyordu," diye hıçkırdım, tüm bedenim gevşemişti.
"Dan dedi ki-"

"Uçak rötar yaptı," dedi Bram sessizce, yüzünü benimkine doğru eğerek.
"Sen hazır olur olmaz yola çıkıyoruz."

Sözleri içime işlerken göğsüm kabardı. Çok geç kalmamıştım.

O zaman rahatlayarak ağladım. Durduramadım. Denemedim bile. O kadar ileri gitmiştim ki, gözyaşlarımın gücüyle şişen gözlerimin sıkıştığını hissedebiliyordum.

"Hadi," diye fısıldadı Bram, kot pantolonu kalçalarımın tutup vücuduma doğru çekti, ben denge için omuzlarını tutarken nazikçe düğmelerini ilikledi ve fermuarını çekti. "Seni bırakmayacağım."

Nefesimi tutmaya çalışırken yüzümü sildim, göğsüm her spazmda ağrıyordu.

"Bu gömlek mi?" diye sordu, Henry'nin yatağın üzerinde duran gömleğine uzanarak. "Eve bununla geldiği zamanı hatırlıyorum."

Başımdan geçirdi ve ben kollarımı kollardan geçirirken bekledi.

"Her şey yolunda mı?" Bram bana birkaç çorap getirirken Katie yatak odasına girerek sordu.

"Uyuyup kaldığımı sanmıştım," dedim acıyla, gözlerine bakarak.
"Kaçırdığımı sanmıştım."

"Kahretsin, Ani," diye mırıldandı, Bram beni yavaşça yatağa itip ayağımı kaldırırken odaya daha da yaklaştı. "Özür dilerim. Uçağın rötar yaptığını duyunca annemle sana biraz daha zaman verelim dedik. Eğer uyuyorsan seni uyandırmak istemedik. Kahretsin, zavallı gözlerin."

"Hey, bebeğim," diye seslendi Bram sessizce, ayaklarımın dibinde diz çökerek. "Yağmur çizimleri mi?"

Elini uzatıp parmaklarını nazikçe yüzümün yan tarafında gezdirirken başımı salladım.

Bram botlarımı almaya giderken Kate usulca, "O gömleği hatırlıyorum," dedi. "Ona striptizciye benzediğini söyledikten sonra sana vermişti."

Üzerimdeki tişörtlü bakarken sulu bir kahkaha attım. Ağ kısmında küçük delikler vardı ve neredeyse transparan görünüyordu. Neyse ki mont giyiyordum.

Bram botlarımı içeri taşıdı ve adım atabilmem için ayağa kalkmama yardım etti.

Sonra montumu uzattı, ben de giyebildim. "Hazır mısın?" diye sordu, beremi uzatırken.
"Hayır," dedim şapkayı takarken. "Ben de."
"Amin," dedi Kate ve bizi odadan dışarı çıkardı.

* * *

Havaalanı personeli bizi karşıladı ve pistte bekleyen bir grup mavili kıyafetli denizcinin yanına götürdü. Çekingendiler. Naziktiler. Ciddiydiler. Saygılıydılar.

Sessiz ol.

Çok beklemeden başka bir deniz piyadesi uçağın kapısıyla bağlantılı tünelden merdivenlerden indi. Adımları uzun ve amaçlıydı ama acelesi varmış gibi görünmüyordu. Bakışları üzerimizden geçti, durmadan önce gözleri Shane'in üzerinde durakladı.

"İyi akşamlar," diye mırıldandı, kiminle konuşması gerektiğinden emin değilmiş gibi her birimize baktı. "Ben Topçu Çavuş Samuel Monroe. Başçavuş Harris'e evine kadar eşlik etme ayrıcalığına sahibim."

Ellie bir kez yüksek sesle hıçkırdı ve Monroe'nun gözleri hemen ona kilitlendi. "Hanımefendi?" diye sordu, Ellie'nin önüne geçerek.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Ellie, Monroe'nun ellerine uzanarak. "Bu benim için bir onur," dedi Monroe nazikçe.

"Henry iyi bir arkadaştı."

Bram'in eli enseme dolanmak için yaklaştığında boğazım düğümlendi.

"Herhangi bir sorunuz var mı?" Monroe nazikçe sordu. "Hayır." Ellie başını salladı ve Mike'a baktı.

"Papaz her şeyi açıkladı," dedi Mike huysuzca.

Monroe başını salladı, sonra Shane'e baktı ve ona da küçük bir selam verdi.

"Başçavuş Harris'e cenaze evine kadar eşlik edeceğim," dedi, gözleri tekrar Ellie'ye dönerek. "Biz onu toprağa verene kadar bir deniz piyadesi hep yanında olacak."

"Yalnız olmayacak," dedi Ellie, neredeyse nefesinin altında. "Hayır, hanımefendi. Yalnız kalmayacak. Size söz veriyorum."

Ellie'nin ellerini bir kez daha sıktı, sonra şeref kıtası uçağın altına girerken bizden uzaklaştı.

Nefesimi tuttum.

Birkaç dakika sonra, altı deniz piyadesi aralarında bayrakla örtülü bir tabut taşıyarak tekrar görüş alanına girdiğinde ayakları birbirine dolandı.

Bizim Henry. İşte buradasın, dostum.

Dizlerim bükülmeye başlarken ellerimi ağzıma kapattım. Sonra Bram'ın kolu karnıma dolandı ve Henry'yi bekleyen cenaze arabasına doğru taşımalarını izlerken beni göğsüne doğru sıkıca tuttu.

Denizciler önünde durduğunda Monroe tamamen hareketsizdi, sonra kolunu kaldırdı ve tabutu selamladı.

Çok uzaklardan Katie'nin küçük bir hıçkırık çıkardığını duydum. Sonra Henry'yi cenaze arabasının arkasına bindirdiler.

Cenaze arabasını cenaze evine kadar takip ettik ama yolculuğa dair pek bir şey hatırlamıyorum. Bram bana sarıldı, o kadarını biliyorum. Bunun benim mi yoksa onun mu yararına olduğundan emin değildim. Alex dirseklerini dizlerine dayamış, emniyet kemerini göğsüne doğru çekerek oturuyor ve yüzünü elleriyle kapatıyordu. Ve Liz'le tanıştığımдан beri ilk kez, Dan'ın kamyonetinin koltuğunda kayışını ve onun yanına sokulmuş, başı omzunda eve dönüşünü izledim.

* * *

"Bu da ne?" Ertesi gün Henry'nin cenaze töreninin yapıldığı kilisenin önündeki kaldırımda durduğumda sordum. Onu eve götürdüğümüzde hazırlıklar tüm hızıyla devam ediyordu. Shane'in ne kadar kalabileceğinden emin değildik ve Ellie ile Liz, Hen'i gömmeden önce onun ya da Alex'in ayrılmak zorunda kalmasını istemiyorlardı. Onlar da bizimle birlikte vedalaşmayı hak ediyorlardı.

Arielle kollarımda uyuyordu, mor elbisesinin etrafına koyu gri bir battaniye sarılmıştı. Küçük kızıma bir türlü siyah giydirememiştim. Bunu yapamazdım.

"Vatansever Muhafızlar," dedi Trevor kalın bir sesle, Bram ve benim yanımda durarak.

"Vay canına," diye soluklandım bloğun etrafında sıralanmış motosikletlere bakarken. "Birisi-"

"Hayır, daha yeni geldiler," diye sözümü kesti Trev, bir elini boğazından sarkan kravatında gezdirerek.

"Henry buna bayılırdı," dedim bisikletlerinin yanında duran adamlara bakarak. "Oh, kahretsin," diye nefes aldım, cenaze arabası yanaştığında Bram'ın arkamdaki eline yaslandım.

Motosikletliler, sanki koreografi yapılmış gibi, uzanıp bandanalarını, askeri beyzbol şapkalarını ve kasketlerini başlarından çekerek göğüslerine tuttular.

"Sıra bizde," diye anons etti Alex, A sınıfı üniformasıyla bize doğru yürürken, sırtı dimdikti. O da Shane de askeri kıyafetler içindeydi ve ikisini de hiç bu kadar yakışıklı görmemiştim.

"İyi misin?" Bram beni Liz ve Katie'nin çocukların ellerini tuttukları yere götürürken sordu.

Cenaze arabasına bakarak, "Evet, git getir onu," diye emrettim.

Ailemiz, Henry'nin tabutunu tıklım tıklım dolu kiliseye taşıyan çocukları takip etti ve sonra sessizce öndeki iki sıraya yerleştik. Papaz konuşmaya başladığında çocuklar bile sessizdi.

Kilisenin ön tarafına yakın bir yerde, tabutun yanlarına dizilmiş fotoğraflar vardı.

Henry 18 yaşında, maviler içinde. Bana fotoğraf için ona tam bir üniforma bile giydirmediklerini, sadece bir ceket ve örtü giydirdiklerini söylediğini hatırlıyorum.

Henry yedi ya da sekiz yaşlarında, Trevor'ın omuzlarında oturuyor, yüzü böğürtlene benzeyen bir şeye bulanmış.

Henry dört yaşında, kollarını Ellie'nin boynuna dolamış, kameraya gülümsüyordu. Ağzı gülüyormuş gibi sonuna kadar açıktı.

Henry tam kamuflaj giymiş, başında bir kask ve yüzü kirli, mavi gözleri canlı bir şekilde kameraya gülümsüyordu.

Henry ve Mike, Mike ve Ellie'nin arka verandasındaki salıncaklarda oturuyorlar - belli ki fotoğraflarının çekildiğinden habersizler.

Henry, ben sırtından sarkarken, diğer çocuklar Alex askere gitmeden hemen önce bir kamp gezisi sırasında etrafta toplanmışlardı.

Sonuncusu benim favorimdi. Eve son gelişinde çekilmişti ve Katie ile Shane'in çocukları ona maymun gibi asılmışlardı. Iris ve Gunner sanki kameraya hava atıyormuş gibi omuzlarındaydı, Gavin ve Keller ayaklarının dibinde oturuyordu ve Sage ayakta durmuş, kollarını beline dolamış, gülümseyerek ona bakıyordu.

Hen'in hayatını bir dizi fotoğrafa sığdırmıştık.

fazladan. O bundan daha fazlasıydı. Votkayı severdi, özellikle de aromalı olanını, gerçi bu konuda bana gizlilik yemini etmişti. İç çamaşırı giymezdi ama yumuşak sevdiğini söylediği için ayda bir yeni çorap alırdı. Ellie ve Mike'ın eski fotoğraf albümlerinden birinden on iki yaşındayken çaldığı Ellie'nin bir fotoğrafını yanında taşıyordu.

Meksika yemeklerinden nefret ederdi ama Tayland yemeklerini severdi. Süt içmenin başkasının balgamını içmek gibi olduğunu söyler ve sütle ilgili hiçbir şey yapmayı reddederdi. Mavi rengi severdi ve ona yakıştığı için giyerdi. Saçına benden daha fazla ürün sürerdi. Kaburgalarının üzerinde kimseyle tartışmayı reddettiği bir dövmesi ve omzunda acemi birliği izi dediği bir dövmesi vardı.

Ailesini çok severdi. Ping-Pong'da ve bira pongunda anormal derecede iyiydi.

Papazın, Trevor'ın yazdığı Henry'nin yaşam öyküsünü okumasını dinlerken Arielle'e baktım. Gerçeklerle doluydu. Doğduğu gün, Ellie ve Mike'ın evine taşındığı gün, liseden ne zaman mezun olduğu, askeri başarıları.

Yüzüm uyuşmuştu.

Trevor ve Shane koridorun sonunda ayağa kalkıp kilisenin önündeki podyuma doğru ilerlerken Arielle uyandı ve ayaklarını tekmeledi. "Şşşt," diye fısıldadım, Arie battaniyesini iterken onu açtım. "Sessiz olmalısın, Trev Amca ve Shane Amca konuşuyor."

"Geldiğiniz için teşekkür ederim." Trev'in derin sesi kilisenin ses sisteminden akıyordu. "Küçük kardeşim cenaze töreninin sadece ayakta yapılmasını çok isterdi."

Kalabalık kilise sessiz kahkahalara boğuldu.

"Sonunu duymamıza asla izin vermezdi," dedi Trev gülümseyerek, önündeki küçük mikrofona doğru eğilerek. Sesi biraz çatallaştı ve Shane ona yaklaşırken elini yüzüne sürmek için uzandı.

"Henry sinir bozucuydu," dedi ve kiliseyi güldürdü. "Komik ve çekici... ve sinir bozucu." Biraz daha yüksek sesle güldüler.

Trevor devam ederken Liz uzanıp elini dizime koydu ve Trevor'ın küçük kardeşini nasıl hatırladığını dinledik.

Cenazenin geri kalanı hızla geçti, sınıf arkadaşları ve Henry'nin cenaze için gelen birkaç denizci arkadaşı ayağa kalktı ve Hen hakkında küçük hikayeler paylaştı. Çoğu komikti, bazıları dokunaklıydı, hepsi de

Hoş geldiniz. Konuşmak için ayağa kalkmadım. Kendimi küçük düşürmeden bunu yapabileceğimi düşünmüyordum.

Çok geçmeden yarım saat uzaklıktaki askeri mezarlığa doğru yola çıktık. Mike ve Ellie, Henry'den haberdar olduklarında hemen onun için bir yer bulmuşlar ve Mike da bir deniz gazisi olduğu için onun yanındaki arsayı da satın almışlardı.

Vatansever Muhafızlar bize eşlik etti. Henry'nin ölümü pek göz önünde olmasa da bunu yapmaları çok hoştu. Kimsenin bizi korumak zorunda kalacakları bir sorun çıkaracağını düşünemezdim ama Bram'a göre bu daha çok saygıdan kaynaklanıyormuş. Her iki durumda da, izlemek oldukça inanılmazdı.

Denizciler biz oraya varır varmaz töreni devraldılar ve bunun Ellie için bir rahatlama olduğunu biliyordum. Hiçbir şey için endişelenmesine gerek yoktu. Mezarlık müdürü ve şeref kıtası her şeyi hallederken o orada uyuşuk bir şekilde oturabilirdi.

Taps çaldılar ve Henry'nin tabutunun üzerine örtülen bayrağı hızlı, hassas hareketlerle katladılar. Sonra denizcilerden biri Ellie'ye doğru ilerledi, bir dizinin üzerine çöktü ve bayrağı iki eliyle ona uzatırken mırıldandı.

Bram Arielle'i kollarımdan aldı ve başını göğsüne yaslayıp geniş avucuyla karşı tarafını kapatmasını şaşkınlıkla izledim.

İlk silah sesiyle irkildim.

Sonra diğer ikisi sessiz öğleden sonra boyunca çalarken gözlerimi kapattım. "Teşekkürler," diye fısıldadım Bram'ın omzuna yaslanarak.

"Kulaklarını acıtmasını istemedim," diye

cevap verdi. Başımı salladım, göğsüm

sıkışıyordu.

Sonra birdenbire her şey bitti ve onu orada yalnız bırakmamız gerekiyordu.

* * *

"Bittiğine sevindim," dedi Katie sessizce, ben Arielle'i beslerken kanepede yanıma çökerek.

Son kişi de nihayet on beş dakika önce Mike ve Ellie'nin evinden ayrılmıştı. Cenaze iyi geçmişti, cenaze törenlerine göre, ama canları yanmıştı. Çok kötü. Henry'yi mezarlıkta bırakmak çok yanlış gelmişti. Kendime onun artık Henry olmadığını söylemeye çalıştım. Bu sadece onun kabuğuydu.

büyümesini izledim ama bunun bir önemi yoktu. Orada, soğuk toprağın altındaydı ve ben bunu çok uzun süre düşünürsem çılgılık atmaya başlayacağımdan korkuyordum.

Hiçbirimiz hemen ayrılamadık ve sonunda Dan ve Liz çocukları arabalara bindirip eve getirirken geri kalanımız mezarlık ekibinin Henry'nin mezarını doldurmak için küçük bir traktör kullanmasını izledik.

Sonunda uzaklaşmıştık ama Trevor birkaç dakika daha kalacağını söylemişti.

Hâlâ dönmemişti.

"Shane'in ne zaman gitmesi gerekiyor?" Kate'e şişeyi Arielle'in gevşek ağzından çekerek sordum.

"Yarın bizimle geri dönüyor," dedi ve uzanıp Arielle'i elimden aldı, sonra da kızımı göğsüne bastırarak sırtını hafifçe sıvazlamaya başladı. "Sonra da ertesi gün ayrılacak."

"Daha fazla kalmak istemediğine emin misin?" Kanepede ona doğru dönerek sordum. "Shane zaten gideceğine göre, sen-"

"Hayır," dedi Kate, başını hafifçe sallayarak sözümü kesti. "Bir süre kalmayı çok isterdim ama çocukların evde olması gerekiyor." Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Kendi evlerinde olmaları ve kendi rutinlerini sürdürmeleri gerekiyor. Küçükler kendilerini toparlayacaktır ama Keller, Gavin ve Sage zor zamanlar geçiriyor."

Başımı salladım. Henry bir yılı aşkın süredir San Diego'da yaşıyordu ve Kate ile Shane'in ailesinin onu sık sık gördüğünü biliyordum. Biz Oregon'dayken durum aynı değildi, sadece Hen izin alabildiğinde onu ziyaret edebiliyorduk. Anderson'ların çocukları amcalarını yemek masasında ve doğum günü partilerinde görememeye alışmak zorunda kalacaklardı. Onlar için uzak bir akraba değildi.

-Hayatlarının önemli bir parçasıydı ve onu kaybetmenin yanı sıra, dünyanın öbür ucundaki görevinin bitmesine daha beş ay olan bir babayla uğraşmak zorunda kaldılar.

"Aşağı gelmemi ister misin?" Çekinerek sordum. "Hâlâ biraz doğum iznim var."

"Hayır." Kate başını salladı. "Bence bu Bram'i çileden çıkarır."

"Ne demek istiyorsun?" Aptalca sordum ve kendimi uğraşmak istemediğim bir dizi saçmalığa açtım.

"O seni seviyor, aptal," dedi öfkeyle. "Shane'le ayrılmak zorunda olmamız yeterince kötü. Sen ve Bram'ın bu boku yapmanıza gerek yok."

"

"Birlikte değiliz," diye cevap verdim başımı koluma yaslayarak. "Aynı şey değil."

"Senin evinde kalmıyor mu?" diye sordu kuşkuyla. "Daha ne kadar 'birlikte' olmanız gerekiyor?"

"Öyle değil." "Aynen öyle."

"Benden ayrıldı, Kate," diye homurdandım, gözlerimi kapatarak. "Daha ne kadar açık olmam gerekiyor? Biz birlikte değiliz. Benimle birlikte olmak istemiyor."

"O seni seviyor."

"Alex ve Trevor da öyle. İkisiyle de birlikte değilim."

Kate, "Alex ya da Trevor'la da yatmadın," diye karşılık verdi ve sonra tamamen hareketsiz kaldı. "Yatmadın, değil mi?"

"Kapa çeneni," diye homurdandım ve onu güldürdüm. "Bak, anlıyorum, tamam mı? Bram ve benim aramızda bir şey var. Ama bu bir yere varacağı anlamına gelmiyor. Arielle'i düşünmek zorundayım."

"Arielle'i seviyor."

"Öyle," diye başımı salladım. "Kesinlikle. Ama onun babası olmak istemiyor." "Bilmiyorsun-"

"Bunu biliyorum. Çok açık konuştu Katie. Ve bu sorun değil. Bize hiçbir şey borçlu değil. Ama bir geleceği olmadığını bildiğim halde onunla yeniden bir şeyler yapmaya başlayamam. Bu ne bana ne de ona haksızlık olur."

"Annem sizi yemek odasına çağırmamı söyledi," dedi Bram arkamdan ve tüm vücudumun gerilmesine neden oldu. Ne kadarını duyduğundan emin değildim ama sesinin tonuna bakılırsa bir şeyler duymuş olmalıydı.

Ona bakmak için yavaşça döndüm ama gözleriyle sadece bir saniyeliğine buluşabildim ve o da arkasını dönüp gitti.

"Kahretsin," diye inledi Kate, kanepeyi iterek.

"Sorun değil," dedim dalgınca, üzerimden atmaya çalışarak. Bram ve benim zaten bilmediğimiz bir şey söylememiştim.

Birlikte değildik ve birlikte olmayacaktık. Onu seviyordum, her zaman da sevebilirdim ama bu bir papatya tarlasında zıplayacağımız ve sonsuza dek mutlu yaşayacağımız anlamına gelmiyordu. Gerçek dünya bu şekilde işlemiyordu. İnsanlar eğitim kazalarında ölüyordu. Kocalar, kendileriyle hiçbir ilgisi olmayan savaşlarda savaşmak için eşlerini aylarca terk ettiler. On beş yaşındaki çocuklar hamile kaldı ve bebeklerini vermek zorunda kaldılar.

Çiftlerden biri çocuk istediği, diğeri istemediği için ayrılıyor.

Kate'i yemek odasına kadar takip ettim ve herkesin masanın etrafında oturduğunu görünce durdum. Anlaşılan Trevor arka taraftan gelmişti çünkü o bile oradaydı, Ellie kulağına sessizce konuşurken kolunu ona dolamıştı. Çocuklar yatak odalarından birinde film izliyorlardı ama yetişkinlerin hepsi oradaydı ve bir sandalyeye oturmuşlardı.

Dan masanın başındaki yerinden, "İçeri gel ve otur," dedi. Yavaşça hareket ettim, Bram'in Arielle'e uzanışını dikkatle izledim.

Kate onu geçti.

Kate oturduğunda iki yer kalmıştı ve yan tarafa baktığımda çocukların katlanır sandalyelerinin uzak duvara yaslandığını gördüm.

"İşte," dedi Bram sessizce, bir eliyle solundaki sandalyeyi çekerek. "Otur."

Beni yönlendirdiği koltuğa tahta gibi çöktüm ve hepimiz birkaç dakika oturduk, ebeveynlerden birinin konuşmasını beklerken birbirimize baktık.

Sonunda Ellie boğazını temizledi.

"Öncelikle hepinize bu hafta gösterdiğiniz performans için teşekkür etmek istiyorum," dedi küçük bir burun çekerek. Çenesini kaldırdı ve ellerini masanın üzerinde birbirine kenetledi. "Eğer çocuklarım devreye girip işleri bu şekilde halletmeselerdi nerede olurdum bilmiyorum. Ve bu sizin için de geçerli." Masanın etrafına göz gezdirdi, gözleri Bram ve benim üzerimde durduktan sonra Alex'e, oradan da Katie'ye kaydı.

"Henry benim bebeğimdi," dedi acıyla, yutkunmak için duraklayarak.

Elim körlemesine uzandı ve Bram'in kalçasını kavradı, bir keder dalgası içime çökerken kendimi sabitledim.

Ellie kendini kontrol altına aldıktan sonra tekrar, "Henry benim bebeğimdi," dedi. "Ve bundan sonra nereye gideceğimizden emin değilim. İlerisi için endişelenmek şöyle dursun, yarını bile hayal edemiyorum."

Bram'in eli benimkini kalçasının üzerine koydu ve parmaklarını kıvrarak benimkilerin arasından geçirdi.

"Ama Liz ve ben daha önce konuşuyorduk," diye devam etti Ellie, etrafımıza bakarak. "Fırsat buldukça eve gelen çocuklarımız olduğu için ne kadar mutlu olduğumuzdan bahsediyorduk. Birlikte vakit geçirmekten mutlu olan ve birbirini seven bir aile. Her insan buna sahip değil, biliyor musun? Çocuklar büyüyor ve

Ama siz çocuklar öyle değilsiniz. Küçükken ne kadar yakınsanız şimdi de o kadar yakınsınız."

Bram'ın eli benim elimde sıkılaştı.

"Hiçbiriniz şu anda yaptığımız gibi birlikte oturmak istemediniz," dedi Ellie. "Ve bunu anlıyorum, çünkü ben de istemiyordum." Yine burnunu çekti ve Mike uzanıp sırtını ovdu.

"Ama bu -birlikte yemeğe oturmak- her zaman önemliydi ve şimdi daha da önemli olabilir. Bundan vazgeçmeyeceğim. Burada oturup insanların bıraktığı tatlıları yiyeceğiz, konuşacağız, Alex dişlerini sıkmaya başlayana kadar Trevor'ı iğneleyecek ve Kate masanın diğer ucunda olmasına rağmen Ani'yle konuşmaya çalışacak. Bunu şimdi aradan çıkaracağız, böylece bir dahaki sefere oturduğumuzda ve küçük oğlum burada olmadığında, her şey biraz daha kolay olabilir." Ellie son sözlerini sert bir baş hareketiyle tamamladı.

Güzel bir konuşmaydı. Arkasındaki anlamı anladım ve ne kadar çabaladığını sevdim, ama konuşmayı bırakıp sandalyesine yaslandıktan sonra kimse hareket etmedi.

Önündeki tabağa bakan Trevor'a, sonra da birbirlerine bakan Shane ve Kate'e baktım. Hiçbirimiz ilk hamleyi yapmak istemiyorduk. Bakışlarım Alex'e kaydı ve onun gözlerindeki ifadeyi görünce kendimi tuttum.

"Arkasındaki anlamı anlıyorum ve sana tamamen katılıyorum Ellie Teyze. Ama Bayan Nielsen'in ters çevrilmiş pastasını yemeyeceğim," dedi inatla ve kaşlarını çatarak başını salladı. "En son bir tane getirdiğinde iki gün boyunca altıma kaçırdım."

Masadaki herkes dondu kaldı.

İlk kırılan Mike oldu ve onun hırıltılı kahkahası sessizliği bozar bozmaz geri kalanımız da gülmeye başladı. O kadar çok güldük ki gözyaşlarımız yüzümüzden akıyordu.

İlk birkaç dakikadan sonra artık Alex'e gülüp gülmediğimizden bile emin değildim. En başta gülebildiğimize bile şaşırarak gülüyorduk. Hâlâ gülebildiğimizi, belki kırıldığımızı ama sonunda yaşayabileceğimizi ve göğsümüzdeki kara deliklerin bu kadar farkında olmadığımızı kanıtlamak için gülüyorduk. Gülüyorduk çünkü Henry, Alex'in yorumuna tamamen uygunsuz bir şey söyleyebilirdi ve hepimiz kafamızın içinde onun sesini duyuyorduk. Güldük çünkü o kadar uzun süredir ağlıyorduk ki

O kadar uzun süredir ki, başka herhangi bir duygu gösterisi neredeyse bir rahatlamaydı.

"Şaka yapmıyorum!" Alex yüksek sesle bağırdı ve bizi daha da çok güldürdü.

Bram'in eli benimkini sıkarken yüzümü sildim ve tekrar Alex'e baktığımda bana küçük bir gülümsemeye göz kırptı.

Ben de gülümsedim.

Liz kıkırdarak, "Bu çöpe gidecek," diye mırıldandı ve masanın ortasından bir pasta almak için ayağa kalktı. "Diğerleri güvende olmalı."

Pastayı mutfağa götürdü ve ben de Alex'e bir surat işareti yaparak gülümsemesinin genişlemesine neden oldum. Bayan Nielsen'in ananaslı ters çevrilmiş kekini sevdiğimi *biliyordu ve bunun* onu ishal etmediğini biliyordum çünkü sonuncusunu aramızda paylaşmıştık ve ben iyi hissetmiştim.

Henry'den bir pislik hareketi beklerdim ama öyle olmadı... Gözlerim yanmaya başladığında başımı kaldırıp tekrar Alex'e baktım.

"Pislik," diye mırıldandım, sulu bir kahkaha attım. "Güzel kız," diye karşılık verdi ve bana bir öpücük gönderdi.

"Pasta!" Gunner bağırarak yemek odasına koştu, sonra da çoraplarıyla parke zeminde kayarak durdu.

"Pasta mı yiyeceğiz?" Keller kardeşinin arkasından odaya uçarak sordu.

"Ben de istiyorum!" Gavin koridorun sonundan bağırdı.

Çocuklara baktım, gözleri odanın içinde bir müttefik ararken onları izledim.

O müttefikin kim olduğunu bir buçuk hafta önce biliyordum.

"İyi düşünmüşsün," dedim sandalyemden zıplayarak. "Teyze size istediğiniz her şeyi getirecek. Sandalyelerinizi alın ve masaya doğru ilerleyin."

Katie alçak bir sesle, "Ani," diye uyardı.

Onu görmezden geldim. En büyük yeğenim ve üç yeğenim annelerini çoktan kaybetmişti. Gunner Rachel'ı asla hatırlamayacaktı ve Gavin'in de ne kadar hatırladığından emin değildim ama Keller ve Sage hayatlarındaki en önemli kişinin kaybını çoktan hissetmişlerdi. Shane ve Kate'e, güvenli ve sevgi dolu geniş bir aileye sahiplerdi ama bu, altlarından halının tekrar çekildiği gerçeğini değiştirmiyordu.

Onları sevmenin ötesinde onlar için yapabileceğim çok az şey vardı. Yakında Kaliforniya'ya döneceklerdi ve ben onları aylarca göremeyecektim.

Ama tek bir şey yapabilirim. Onlara o bir kişiyi geri verebilirim.

arkalarını kolladım ve ailelerinin burnunun dibinde onları şımarttım. Yeğenlerim pasta istiyordu ve onları şımartma sırası bendeydi.

"Beyaz kekimiz, balkabağı turtamız, krem şantili bir çeşit jölemiz ve keke benzeyen bir şeyimiz var," dedim sandalyesini masaya doğru iten Keller'a.

"Hepsi," diye kararlı bir şekilde cevap verdi, bana geniş bir sırtışıla bakarak. Gözleri yaşaran Kate'e baktım.

"İyi fikir," dedim.

Bölüm 15

Abraham

Henry'nin cenazesinden bir gün sonra vedalaşırken Kate "Umarım kimse uçakta kusmaz" dedi.

Kate ve Shane San Diego'ya geri dönüyorlardı, böylece Shane ertesi gün uçakla geri dönebilecekti. Küçük kız kardeşim cesur bir yüz ifadesi takınıyordu ama yıkılmasına bir saniye kaldığını biliyordum.

Genellikle çocuklardan biri görevlendirildiğinde, aklımızın kötü bir şey olabileceği ihtimaline kaymasına izin vermezdik. En kötüsüne hazırlanmak kötü şans gibi görünürdü ve bunun da ötesinde aptalcaydı. Her zaman kötü bir şey olmasını beklerken hayatta kalmanın bir yolu yoktu - her şeyin yoluna gireceğine güvenmek zorundaydınız.

Ama artık hiçbirimiz öyle hissetmiyorduk.

Başka bir şeyi nasıl düşünebilirdik ki? Henry ABD topraklarında ölmüştü. Tehlikede bile olmamalıydı.

Şimdi Shane savaş bölgesine geri dönüyordu. Tüm aile diken üstündeydi.

Ani, "Lütfen," diye alay ederek Kate'e sarıldı.

"Gunner gece yarısına kadar lanet olası duvarlarda zıplayıp durdu," diye yakındı Kate, annemizle babamıza sarılmak için uzaklaşırken.

Ani bana bakarak, "Unutacaktır," diye mırıldandı. "Değil mi?"

Kate ve Shane çocukları verandadan indirip babamla amcamın kamyonlarına bindirirken Alex şakayla karışık, "Muhtemelen hayır," dedi ve kolunu Ani'nin omuzlarına attı. Birlikte binemeyecek kadar kalabalıklardı.

Bu kadar çok çocuğa sahip olup da kullanabileceğin tek şeyin bir minivan olmasına kafamı salladım. Kate ve Shane'in bir sistemi var gibiydi ama ben

Bir çiftten fazla olduğunu hayal edin.

Donup kaldım ve kolumun arasında uyuyan kız çocuğuna baktım.

Boku yemiştim.

"Bram? Alo?" Alex ellerini çırparak seslendi.

"Ne oldu?" Dikkatim dağılmış bir şekilde Arielle'den uzağa bakarak sordum.

"Bebeği teslim etmen gerekecek," dedi yavaşça. "Bugün Trev'lere gideceğimizi söylemiştik."

Kamyonlar garaj yolunda dönmeye başladığında Ani'nin kolları çılgınca sallanmaya başladı ve ben de veda etmek için kolumu kaldırırken gözümü kardeşimden kaçırdım.

Kate amcamın kamyonetinin ön koltuğunun ortasında oturuyor, gözyaşları yüzünden akarken kocasına yaslanıyordu. *Kahretsin.*

Hayatın ilerlemesi gerektiğini anlıyordum ama herkesi yakınımda istiyordum. Kate'in çoktan gitmiş olmasından ve Alex'in de ertesi gün yola çıkacak olmasından nefret ediyordum. Ülkenin dört bir yanına dağılmışken iyi olduklarından nasıl emin olabilirdim?

Shane görevdeyken Kate'in tek destekçisi Henry'ydi ve şimdi Kaliforniya'da beş çocuğuyla yapayalnız kalacaktı. Bu düşünce midemi bulandırdı.

Ani, Arielle'i kollarımdan alırken Alex, "Hadi kardeşim," diye mırıldandı. "Trev veda etmeye bile gelmedi."

"Evet, bu da neyin nesi?" Ani eve dönerken yanımdan geçerken dalgın dalgın onu başından öperek sordum.

Alex küçük bir kıkırdamayla, "Boku yemişsin," dedi ve birkaç dakika önceki düşüncemi yineledi.

"Evet, farkındayım," dedim hayıflanarak, elimi sakalıma silerek.

Annem ve Ellie Teyzem Ani'yi eve kadar takip ederken, "Birazdan döneriz anne," diye seslendim. "Biz Trev'lere gidiyoruz."

"Güzel," dedi Ellie Teyze, yanımdan geçerken kolumu sıkarak.

Kamyonetime bindik ve garaj yolundan geri geri çıktık. Trev'in arazisi aslında bizimkilerin arazisine dayanıyordu ve yaz aylarında dört tekerlekli araçlarla ormandan geçerek onun evine gidebiliyorduk. Kışın ise genellikle kamyonetle giderdik. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağarken dört tekerlekli araçla çamura saplanmak berbat bir şeydi.

"Trev'in nesi var?" Yola çıktığımızda Alex'e sordum. Ellie Teyze'nin iyi olduğundan emin olmak için onu izlemeye o kadar dalmıştım ki

Tamam, Ellie Teyze'nin kendini kaybetmeyeceğinden emin olduğumda Ani ve Arielle'i izliyordum, Trevor'la neredeyse hiç konuşmamıştım.

"Bilmiyorum dostum. Sanırım Hen'in evraklarını aldı ve orada bir şey onu korkuttu."

"Şimdiden yardımlarını falan mı gönderiyorlar?" Şaşkınlıkla ikizime bakarak sordum. Ordunun bu tür şeylerde acele etmediğinden oldukça emindim.

"Hayır, onun vasiyeti. Sanırım buraya son geldiğinde tamir ettirmişti. Neden üsteki hizmetleri kullanmadığını bilmiyorum. Avukatınız binlerce mil ötede yaşarken bir şeyleri çözmek çok can sıkıcı olmalı."

Trevor'ın uzun çakıllı yoluna saparken kıs kıs gülererek, "Çocuk hiçbir zaman işleri kolay yoldan halletmedi," dedim.

Alex pencereden dışarı bakarak sessizce, "Keşke ne olduğunu bilseydim," dedi. "Ama bu noktada bize hiçbir şey söylemeyecekler."

"Bir şeyleri örtbas etmeye çalıştıklarını mı düşünüyorsun?" diye sordum. "Gerçekten mi?" Alex durduğumuzda sordu.

"Evet."

Alex sıkılmış dişlerinin arasından, "Bence Henry muhtemelen bir pislik gibi davranıyor ve olmaması gereken riskleri alıyordu," dedi. Bana doğru döndü ve gözleri parladı. "Ama sakın bunu tekrarlama."

"Elbette hayır," diye mırıldandım, onu yakından izliyordum.

"Dikkatliler kardeşim," dedi. "Her şey için plan yapıyorlar. Yani Hen'e bir şey olduysa, çuvallamış olma ihtimali çok yüksek."

Trevor'ın ön kapısı açıldı ve üzerinde eski püskü bir eşofman altı ve pazen bir gömlekle dışarı çıktı. Âlem yapmış gibi görünüyordu ve sallanmasına bakılırsa hâlâ sarhoşluk dalgasının etkisinde olduğunu tahmin ediyordum.

"Bilmelerine hiç gerek yok," dedi Alex sessizce, Trev'i izleyerek.

Kapattığım sırada kamyonetten indi ve ben de onu verandaya kadar takip ettim.

"Bir içki ister misin?" Trev kabaca, eve geri dönmek için döndüğünü söyledi. "Viskim var."

Alex, "Yok, dostum, ben iyiyim," dedi.

"Ben kullanıyorum," diye cevap verdim ve onları içeri kadar takip ettim.

Ev çoğunlukla karanlıktı ama oturma odasındaki şöminede ateş yanıyordu ve görünüşe göre Trev bir gece önce Ellie ve Mike'ın evinden ayrıldığından beri orada kamp yapıyordu. Bir şişe Jack vardı.

Daniel masanın üzerinde, yarısı kahverengi sıvıyla dolu bir su bardağının yanında duruyordu. Onun yanında da bir klasörün içine gelişigüzel doldurulmuş bir yığın kâğıt vardı.

"Neler oluyor, Trev?" Kanepeye çöküp yatağından gelmiş olması gereken bir yastığa yaslanırken sordum.

"Kahrolası Henry," diye tükürdü başını sallayarak. "Tam bir aptal."

Alex'in gözleriyle şaşkınlıkla karşılaştım ve Trev ağlamaya başladığında bir adım öne çıktım. Hıçkıra hıçkıra ağlamıyordu ama gözyaşları kızgın mı yoksa üzgün mü olduğunu bilemiyormuş gibi morarmış yüzünden aşağı süzülüyordu.

"Vasiyetini aldın mı?" Alex kanepenin yanındaki sallanan sandalyeye oturarak sordu.

Trev sessizce başını sallayarak, "Dostum, her şeyi berbat etti," dedi. "Annemlere söyleyeceğim ama siktir et!"

Kanepede yanına oturdum ve söyleyecek bir şey bulmak için beynimi zorladım. Ayık olmadığı belliydi ve pek mantıklı konuşmuyordu ama bir şeyler oluyordu ve on iki saatten kısa bir sürede içtiği viski miktarına bakılırsa bu büyük bir şeydi.

Alex kibarca, "Ne söylemeye çalıştığın hakkında hiçbir fikrimiz yok," dedi. Neredeyse gülecektim. Alex'in hemen konuya girmesine izin verin.

Trevor başını eğdi ve fanilasının altıyla yüzünü sildi, sonra fanilayı tekrar yukarı kaldırdı ve masanın üzerindeki kâğıtları işaret etti.

"Henry'nin vasiyetini inceledim," dedi açıkça. "Çoğu şey önemli değil. Şirketteki hissesini bana verdi -şu anda ikinizin de üstündeyim- ve sörf tahtasını Keller'a verdi. Bunun gibi şeyler."

"Tanrım, birlikte çalışmak için tam bir baş belası olacaksın," diye yakındım ve Trev'in bana küçük bir gülümseme vermesine neden oldum.

"Üzerine fazla gitmeyeceğim," diye söz verdi sertçe.

"Peki neler oluyor?" Alex araya girdi. "Neden üzüntülerini viskiyle boğuyorsun? O boku sevmiyorsun bile."

"Hesaplarındaki tüm parayı ve ölüm yardımlarını Morgan Riley adında bir kadına bıraktı."

"Morgan Riley de kim?" Alex'e bakarak ağzımdan kaçırıldım.

"Görünüşe göre çocuğunun annesi," diye homurdandı Trev, viski dolu bardağı alıp yarısını mideye indirirken.

"Henry'nin çocuğu mu oldu?" Alex yüzünü şaşkınlıkla buruşturarak bağırdı. "Ne oluyor lan?" Zihnim allak bullak olmuş bir halde mırıldandım.

Henry'nin bir kadının etrafta kalmasından bahsettiğini hiç hatırlamıyorum.

Bir geceden daha uzun bir süre, hele ki hamile kaldığı bir gece. Tek kelime etmemiş, ima etmemiş ya da herhangi bir ipucu vermemişti.

Trevor viskiyi tekrar yerine koyarak, "Evet, hiç de bile," dedi. "Her şeyi planlamış, annemize en küçük çocuğunun kızını terk eden bir pislik olduğunu söyleyebilmek için evrakları aldığımı emin olmuş. Bana bir mektup bile bıraktı."

Sertçe nefes aldım.

Henry'nin kızının babasını hiç tanımayacağı düşüncesi beni yıkıp ağlattı. Onun espri anlayışını asla öğrenemeyecek ya da okulun ortasında canı dondurma yemek istediği için onu alamayacaktı. Ona asla bisiklete binmeyi ya da sörf yapmayı öğretemeyecekti. Tüm bunlardan uzaklaşmıştı ve şimdi fikrini değiştirmesinin hiçbir yolu yoktu. Aklından neler geçiyordu?

Bunu Arielle'e asla yapmam.

Bu düşünce nefesimin boğazımda düğümlenmesine neden oldu. *Tanrım.* Onu kucağıma alabilmek için o saniye ailemin evine geri dönmek istedim. Onun büyüdüğünü hiç göremeyeceğimi hayal bile edemiyordum. Ani'nin ona masal okuduğunu ya da saçlarını atkuyruğu yaptığını hiç duymadığımı.

Trevor ellerini yüzünde gezdirerek, "Aileme söylemem gerek," dedi. "Muhtemelen bugün Liz Teyze ve Mike Amca oradayken gitmeliyim."

"Bizi orada mı istiyorsun?" Alex ellerini ne yapacağını bilmiyormuş gibi kalçalarına sürterek sordu.

Trev yorgun bir ifadeyle, "Hayır, sen olmasan daha iyi olur," dedi. "Bram, Ani'yi eve götürebilir misin? Ona neler olduğunu anlatır mısın?"

"Elbette," dedim ve ayağa kalktım.

Alex, Trevor'a "Seni oraya götüreceğim ve sonra da ortalıkta görünmeyeceğim," dedi. "Ama önce duş almalısın ve yüzündeki o pisliği tıraş etmelisin."

"Mike Amca ve babam en az yarım saat daha evde olmayacaklar," diye hatırlattım kardeşime.

"Evet, bu işe yarar." Alex içini çekti ve ayağa kalktı. "Hadi ama dostum, ailenin evine bok gibi görünerek gidemezsin."

İkisini Trevor'ın yatak odasına doğru itişip kakışırken bıraktım ve kamyonetime geri tırmanıp başımı direksiyona yasladım.

Trev'in yıkımını anladım. Hepimiz Henry'nin yasını tutuyorduk. Onu geri almak, sesini duymak ya da yüzünü görmek için her şeyimi verirdim.

Ama şimdi o aptala o kadar öfkeliydim ki bir şeye vurmak istiyordum.

* * *

"Beni yangından mal kaçırır gibi evden çıkarmanın bir nedeni var mı?" Teyzem ve eniştemin evinden uzaklaşırken Ani kızgınlıkla sordu.

"Evet," diye homurdandım, ellerim direksiyonu yumrukluyordu.

Trevor, Ani'ye Henry'nin kızından bahsetmem için bana yeşil ışık yakmıştı ama bu konuşmayı nasıl başlatacağımı bile bilmiyordum. Hey, Henry'nin hiçbir ilgisi olmayan bir çocuğu olduğunu biliyor muydun? Evet, bu iyi giderdi.

"Eee? Neler oluyor?" Ani sabırsızlıkla çantasını aramızdaki koltuğa bırakarak sordu.

"Trev avukattan Henry'nin vasiyetini aldı," diye başladım ama Ani sözümü kesti.

"Bekle, neden? Neden Ellie ve Mike'a gitmedi?"

"Çünkü Trevor'a gitmesini istedi," diye yanıtladım.

"Peki, sonra?"

"Bir çocuğu vardı, Ani," dedim sessizce, ona bakarak.

"Ne? Hayır yapmadı," diye alay etti.

"Trevor'a bir mektup bıraktı ve kızın annesine tüm ölüm yardımlarını ve hesaplarındaki parayı bıraktı."

Kamyon uzun bir süre sessiz kaldı.

"Ne?" Ani sonunda başını çevirip bana baktı. "Ne oluyor lan?"

"Bilmiyorum. Trevor'ın bana söylediği tek şey bu."

"Kız kaç yaşında?"

"Söylemedi." "Peki,

kız nerede?"

"Trev bana bunu da söylemedi."

"Peki, bildiğin bir şey var mı?" diye bana çıkıştı.

Burnumdan uzun ve derin bir nefes aldım, ona karşılık vermemeye çalıştım. Ben de gafil avlanmış gibi hissetmişim, sersemlediğini biliyordum.

"Annenin adı Morgan. Bildiğim kadarıyla Henry'nin Morgan'la ya da kızla hiçbir ilgisi yok. Trevor'ın bana söylediği tek şey bu," dedim sonunda, sesimi olabildiğince sakinleştirerek.

"Belki de denemiştir," diye mırıldandı Ani evinin önüne geldiğimizde. "Yani, ne olduğunu bilmiyoruz. Belki de o-"

"Çocuğunu terk etti, Ani," diye karşılık verdim kuşkuyla.

"Bunu bilemezsin!" Kapattığım gibi kamyondan atladı.

ve Arielle'i almak için arka koltuğa tırmandı. "Belki de deniyordu-" "Hayır," diye kestim sözünü, Arielle'in ağır araba koltuğunu elinden aldım. "O

onları terk etti."

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun," diye tıslayarak eve doğru yürüdü. "Onu görmeye çalışıp çalışmadığı hakkında hiçbir fikrin yok."

Onu eve kadar takip ettim ve Arielle'in araba koltuğunu oturma odasında yere oturttum, Ani'yi mutfığa kadar takip etmeden önce hala uyuduğundan emin olmak için kontrol ettim.

"Hiçbirimize bir kez bile çocuktan bahsetmedi," dedim ona ulaştığımda. "Yılın Babası olmayı planlıyorsa neden hiçbir şey söylemesin ki?"

"Kendini savunmak için burada değil, o yüzden bilmiyorum!" diye bağırdı, elleri iki yanında yumruk olmuştu.

"Çocuğunu terk etti!" Ben de ellerimi havaya kaldırarak bağırdım. "Bize bir bok söylemeyi hiç planlamamıştı!"

"Sen nereden biliyorsun ki?"

"Çünkü eğer ölmeseydi, hâlâ lanet olası bir beleşçi baba olacaktı ve biz de onun hakkında hiçbir şey bilmiyor olacaktık," dedim.

Ani'nin eli havaya kalktı ve yüzüme bir tokat atmadan önce bileğini kavramak için zar zor zamanım oldu.

"Hen'i yargılamak için tam olarak nasıl bir yeriniz var?" diye sordu, kelimeleri boğuk çıkıyordu.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Ondan bir adım geri çekilerek sordum. "Sen de çocuk istemiyorsun."

"Ayrıca kimseyi hamile bırakmadım!" Bağırdım.

"Hayır, zaten bir bebek olacağını bildiğin halde çekip gittin," dedi sessizce, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak.

"Bu saçmalık," diye mırıldandım, şaşkınlıkla başımı sallayarak. "Ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yokken Hen'i yargılamaya hakkın yok."

"Ani bastırdı. "Suçladığınız kişi öldüğünde parmakla göstermek kolaydır."

Ona şaşkınlıkla baktım. Ani sadık biriydi, buna şüphe yoktu ama önemli bir konuda kafasını kuma gömdüğünü hiç görmemiştim. Henry'yi bana karşı savunmak zorunda olmadığını biliyordu. Onu seviyordum. Bunu hiçbir şey değiştiremezdi ama bu ona çok kızgın olmadığım anlamına da gelmiyordu.

Acı çekiyordu. Vücudunu tutuş şeklinden bunu çok net görebiliyordum. Başını eğişinden ve nefesinin ritminden. Onu parmaklarının ucundan ayak parmaklarının ucuna kadar tanıyordum. Ve tartışmamızın artık Henry'yle ilgili olmadığını şüpheye yer bırakmayacak kadar iyi biliyordum.

"Seni seviyorum," dedim sessizce, kollarını beline sararken onu izliyordum. "Bu konuda iyi olmadığımı biliyorum ama deniyorum."

"Devam edemezsin-" Sözleri kesildi ve bir adım öne çıkıp onu göğsüme çekmemek için her şeyimi verdim. "Bunu yapmaya devam edemem. Biz daha bir araya gelmeden önce kararını vermiştin."

Gözleri yaşlarla dolarken "Bebeğim," diye mırıldandım.

Benden ne yapmamı istediğini bilmiyordum. Her şeyi yapardım. Her şeyi yaptığımı nasıl göremezdi?

"Artık burada kalamazsın," diye homurdandı, sözleri karnına inen bir tekme gibiydi. "Özür dilerim."

Gözlerimi kapattım ve başımı öne eğdim. Ondan faydalandığım için bir pislik olduğumu biliyordum ama Henry'yle ilgili haberleri aldığımızdan beri onsuz uyuyamıyordum. Onun yanımda olmasına ihtiyacım vardı. Uyurken Arielle'in küçük burun çekişlerinin sesini duymaya ve Ani'nin bedeninin ağırlığını kendi bedenimde hissetmeye ihtiyacım vardı, yoksa dinlenebilecek kadar sakinleşemezdim.

"Tamam," diye mırıldandım, gözlerimi tekrar açarak. "Tamam."

"Trevor Ellie ve Mike'a söylüyor mu?" Ben ondan uzaklaşırken Ani sordu.

Beni orada tutmaya mı çalışıyordu yoksa cidden merak mı ediyordu bilmiyordum ama bunun gerçekten önemli olmadığını tahmin ediyordum.

"Evet," dedim, arkama bakmadan. "Eminim annem seni daha sonra haber vermek için arayacaktır."

Hala yapabiliyorken uzaklaştım. Kalmama izin vermesi için ona yalvarmak istedim ama bu beni lanet bir korkak yapardı. Buna ihtiyacı yoktu. Zaten her şeyden o kadar bunalmıştı ki her an düşecekmiş gibi görünüyordu. Onun için her şeyi ortaya koymuştum. Onu sevdiğimi söyledim.

-Ama bir önemi yokmuş gibi görünüyordu.

Araba koltuğunda bacaklarını tekmeleyen kız bebeği kontrol ederken "Arielle uyandı," diye seslendim.

Koltuğun tamamını kaldırıp yüzümün önünde tuttum ve Arie'nin küçük parmakları sakalıma uzanınca hafifçe geri çektim. "Yakında görüşürüz prenses," diye mırıldandım, yüzüme tekme atarken ayaklarını öptüm. Araba koltuğunu tekrar yere koyduğumda ağlamaya başladı ama annesi

Bu yüzden uzaklaşmadan önce sadece bir anlığına donakaldım.

Ani'nin evinden midem düğümlemiş ve kızlarımın ikisi de gözyaşları içinde ayrıldım.

* * *

"Birazdan uyuyacak mısın?" Alex gecenin ilerleyen saatlerinde eşofmanıya odama girerken söyleniyordu.

"Özür dilerim," diye cevap verdim ve bir başka yırtık kot pantolonu yanımdaki yığının içine attım. Uyuyamayınca bir şeyler yapmaya karar vermişim ve şu anda kullanmadığım şeylerden kurtulmak için kıyafetlerimi gözden geçiriyordum.

Yerde zaten büyük bir yığın vardı, çünkü görünüşe göre ben bir istifçiydim.

"Haydi, kardeşim. Saat sabahın üçü. Yatağına git," diye emretti Alex, arkamdan gelip elini omzuma koydu.

Derin bir iç çektim ve ellerimi dizlerimin üzerine koyarak kaskatı kesilmiş boynumu bir o yana bir bu yana uzattım. Çok yorulmuştum.

"Onsuz uyuyamıyorum," diye itiraf ettim başımı sallayarak. Şifonyerimden bir pantolon daha almak için uzandım ama daha bakamadan Alex elimden çekip kenara fırlattı.

"Uyumalısın. Sonuna kadar," diye emretti ve ben onu yatağa kadar takip edene kadar kolumdan çekti. "Hadi, sen bir ucunda uyu. Ben diğer tarafta yatacağım."

Biraz kıkırdadım ve çarşafplarımın arasına girdim, Alex yorganımın üstünde uyumayı seçtiğinde memnun oldum. Kardeşimi seviyordum ama ben uyurken çıplak göğsünün bacaklarıma sürtünmemesini tercih ederdim.

İkimiz de yerlerimizi aldıktan sonra "Sana neler oluyor?" diye sordu. "Ondan ayrılmışsın."

"İstemedim," diye cevap verdim, yatağımın yanındaki lambayı kapatmak için uzandım. "Sadece çocuk sahibi olmak istemiştim."

"Bu senin için nasıl sonuçlandı?" Alex alaycı bir tavırla sordu.

Ofladım, sırt üstü yuvarlandım. "Evet, bunu hiç düşünmemiştim."

"Aklından neler geçiyordu? Gerçekten anlamıyorum."

"Küçüklüğümüzü hatırlıyor musun-" "Zar zor," diye araya girdi.

"Mami'nin hamile kaldığı zamanı hatırlıyor musun?"

"Ah, evet," dedi Alex bir dakika sonra. "Babasının kim olduğunu hiç merak ettin mi?"

"Bir kez bile," diye mırıldandı Alex, beni görebilmek için yastığını boynunun altına sokarken.

"Sadece doğuma girdiğini ve 911'i aramamıza izin vermediğini hatırlıyorum." Alex biraz daha eğilerek, "Bunu hatırlamıyorum," dedi. "Hatırlamıyor musun?"

"Huh uh."

"Kahretsin, keşke yapmasaydım."

"Bebek öldü, değil mi?" Alex, sesi neredeyse bir fısıltı gibi çıkıyordu.

"Evet, dostum. O kadar uzun süre ağladı, dua etti ve sesini alçaltmaya çalıştı ki sanki günlerce doğum sancısı çekmiş gibiydi."

Alex başını sallayarak, "Bunu hatırlıyorum sayılır," dedi. "Beni ısırıldığı zamanı hatırlıyor musun?"

"Ne?" Alex kaşlarını şaşkınlıkla birbirine yaklaştırarak sordu.

"Kaza olduğuna eminim. Nasıl olduğunu hatırlamıyorum ama kolumu yakaladığını hatırlıyorum. Çok acımişti."

"Vay anasını."

"Olay olduğunda sen de oradaydın. Orada olduğunu hatırlıyorum."

Kardeşim başını tekrar yere eğerek, "Bunu unutmuş olmalıyım," diye mırıldandı.

"Bütün gece çok berbattı ve sonra bebek geldi ve öldü. Hepsi bir hiç uğruna." Gözlerimi kapattım ve başımı kollarıma yaslayarak iç çektim.

"Ondan sonra değişti," dedi Alex sessizce, "o kadarını hatırlıyorum."

"Kendini tamamen kaybetmişti," diye düzelttim, çenemi sıkarak Annemin mutfak masasında oturup hiçbir şeye bakmadığını hatırlıyorum.

Kendini toparlamaya çalışmıştı. Her şeyin normale döndüğünü düşündüğüm zamanlar olmuştu ama bu uzun sürmemişti. Hala Alex ve benimle ilgileniyor, hala çalışıyor ve ailemize bakıyor, hala bizi seviyordu ama sanki zamanın yarısında orada bile değildi. Alex ve ben sesimizi alçaltmaya çalışıp onun neden bu kadar üzgün olduğunu fısıldarken o kendi kafasının içinde saatlerce sessiz kalırdı.

Yaşım ilerledikçe, bazen onu öldüren arabanın önüne kasten çıkıp çıkmadığını merak ettim.

"Bu yüzden mi Ellie'nin kışına bir çapak gibi yapıştın?" Alex sordu

birkaç dakika sessizlikten sonra. Çoktan uykuya daldığını düşünmüştüm. "Ne oldu?" Ona bakmak için eğilerek sordum.

"Öyle mi?"

"Evet, onu da neredeyse Ani'yi izlediğin kadar izliyorsun. Gerçi umarım farklı nedenlerden dolayıdır yoksa Mike çok kızacak."

"Bunu yaptığının farkında bile değildim," dedim kendimi aptal gibi hissederek.

"Sorun değil, Bram. Herkesin gözü Ellie'nin üzerinde," diye cevap verdi Alex. "O pozisyonda olmayı hiç istemezdim," dedim aradan biraz zaman geçtikten sonra.

geçti. Alex'in hâlâ uyanık olup olmadığını bile bilmiyordum ama yine de konuşmaya devam ettim. "Kendini kaybetti, dostum. Tamamen kendinden geçti."

"Sonunun annemiz gibi olmasından korktuğun için mi çocuk istemedin?" Alex beni şaşırtarak sordu.

"Hayır." Sertçe yutkundum ve oda zaten karanlık olmasına rağmen gözlerimi sıkarak kapattım. "Ani'nin sonunun onun gibi olmasını istemedim."

"Elmalar ve portakallar, Abraham," dedi Alex, ayaklarımdan birini sıkmak için uzandı ve bir yandan diğer yana salladı. "Arielle'e hiçbir şey olmayacak."

Birkaç dakika sonra, yatağın diğer ucundan gelen yumuşak, gürleyen horultulardan nihayet uykuya daldığını anladım. Haklıydı, Ani ve annemiz birbirlerine hiç benzemiyorlardı. İkisini karşılaştırmak aptalcaydı.

Ama o zaman mantıklı gelmişti. Katie Iris'i doğurduğunda da aynı korkuları hissetmiştim ama bu kadar kötü değildi. Belki de bunun nedeni Iris doğduğunda Katie'nin diğer dördüne zaten anne olmasıydı. Önce Rachel ve Shane'e yardım etmiş, daha sonra Rachel'ın ölümü ve Shane'in göreve başlamasından sonra çocukların tek bakıcısı olmuştu. Bu kademeli bir şeydi ve bu da tüm senaryoyu kabullenmeyi kolaylaştırıyordu.

Başımın altındaki yastığı yumrukladım, sonra donup kaldım, biri ön kapımı yumruklamaya başlayınca tek kolumla destek aldım.

"Ne oluyor lan?" Alex yatakta dik oturarak ağzından kaçırdı. "Kapıda biri mi var?"

Aceleyle yataktan fırladık ve kapı vurulmaya devam ederken merdivenlerden aşağı tökezleyerek indik. Sabahın dördüne yakın bir saatte birinin ön kapınızı çalması iyi bir şey değildi. Kilitleri çözüp kapıyı açarken Alex arkamda durdu.

Ani'nin küçük gövdesi yanımdan geçip gitmeden önce çenemin

düşmesine bile zaman kalmamıştı, Arielle'in araba koltuğu kolundan sarkıyordu.

"Ani?" Kapıyı arkasından kapatırken aptalca sordum.

"Bunu öylece yapamazsın!" diye bağırdı, sırtı Alex'e dönük bir şekilde dönerek bana baktı.

Yüzü solgundu ve bana bağıırken gözlerini koyu halkalar gölgeliyordu. Çenesi sıkıca kenetlenmişti ama dudakları titriyordu.

"Bebeğim, ne-"

"Terk eden sen olduğun halde beni sevdiğini söyleyip duramazsın!" diye bağıınca Arielle irkilerek uyandı. "Ve şimdi bebek uyandı!"

Arielle'i sakinleştirmek için araba koltuğunu biraz salladı ama bunun çığlık atan kız bebek üzerinde hiçbir etkisi olmadı.

Sonra Ani de ağlamaya başladı. Arielle'i şefkatle sustururken büyük, vücudu sarsan hıçkırıklar.

"Neden Arie'yi ben almıyorum?" Alex bana hâlâ odada olduğunu hatırlatarak sordu. Uzanıp Ani'den araba koltuğunu aldı ve mutfığa doğru yürüdü.

"Uyuyamadım!" Alex ve Arie gider gitmez Ani hıçkıra hıçkıra ağladı. "Orada öylece uzandım, uzandım ve tek başıma seni düşündüm ve bir türlü uyuyamadım."

"Anita," diye fısıldadım, ona doğru bir adım atarak.

"Neden umurumda olsun ki?" diye sordu, gözleri kocaman açılmıştı. "Beni terk ettin! Sen seçimini yaptın."

"Ben bir aptaldım."

"Dürüsttün."

"Belki o zaman-"

"Hayır." Başını salladı, tüm vücudu titriyordu. "Çocuk istemediğini açıkça söyledin ama ben yine de geri gelmeye devam ediyorum. En önemli şey o, ama yine de seni beklemeye devam ediyorum."

"Yorgunsun bebeğim," dedim nazikçe, beni durdurmak için ellerini uzatırken bile ona doğru ilerledim.

Vücudu benimkine yaslanırken, "Her şey o kadar berbat ki," diye fısıldadı. "Ve çok yorgunum."

"Buraya gel," diye mırıldandım saçlarına doğru, onu oturma odasına taşıyabilmek için bacaklarını süpürmek üzere uzandım.

Kanepeme oturup onu göğsüme bastırduğımda hâlâ sessizce ağlıyordu. Yüzü boğazıma dayanmıştı ve sıcak nefesini hissedebiliyordum.

hıçkırıp iç çekerken tenime değdi.

Bir elimle sırtını aşağı yukarı ovalarken diğer elimle onu daha da yakınımaya çektim, titrerken onu sıkıca tuttum.

Beş dakikadan kısa bir süre sonra, Ani'nin vücudu benimkine karşı gevşedi ve ne kadar bitkin olduğunu kanıtladı. Yine de hareket etmedim. Başımı kanepenin arkasına yaslayıp Ani uyurken onu sıkıca tutarken Alex'in mutfakta Arielle'e mırıldandığını duyabiliyordum.

"Hey, ben Ani'nin teçhizatına gidip bebek bezi çantasını alacağım," dedi Alex sessizce, uyanık ve mutlu Arielle'i oturma odasına taşıırken.

"Pekâlâ," diye fısıldadım. "Arie'yi yanıma koy. Dışarıda soğukta kalmasına gerek yok."

"İyi karar," diye onayladı Alex, Arielle'i kalçamın yanına yatırarak bir elimi küçük karnının üzerine koyabildim. Henüz sırtından önüne doğru yuvarlanmıyordu ama işi şansa bırakmayacaktım.

"Hey, bebeğim," dedim sessizce, bana tekme atarken. "Uyanık ne yapıyorsun?"

Elleri ağzına gitti ve küçük dili parmaklarını yalamak için dışarı çıkarken yüksek bir emme sesi çıkardı.

"Henüz hiçbir şeye dokunmaman iyi bir şey," diye takıldım, sesimi duyunca heyecanla tekme atarken gülümsedim. "Aksi takdirde ağzındaki o eller oldukça iğrenç olurdu."

"İyi ki Ani çantayı getirecek kadar kendini toparlamış," dedi Alex aceleyle ön kapıdan içeri girerken.

"Yorgundu," dedim kanepenin arkasından ona bakarak. "Aptal değildi."

"Doğru," diye kıkırdayarak cevap verdi. "Arielle'in altını değiştireceğim ve ona bir şişe hazırlayacağım. Umarım bundan sonra uyur."

"Onu hangi cehenneme koyacağız?"

"Onu tekrar araba koltuğuna bağlayamaz mıyım?" Alex, Arie'yi koltuktan kaldırarak sordu.

"Elbette," diye başımı sallayarak onayladım ve uykusunda bir şeyler mırıldanan Ani'nin sırtına yumuşak bir masaj yaptım.

Alex kibarca, "Onu yatağa götürsen iyi olur," dedi ve dizlerini göğsüne daha da sıkı çeken Ani'yi izledi.

"Bebekle aranın iyi olduğuna emin misin?" Ani kucağımdayken ayağa kalkarak sordum.

"Evet, çocuk oyuncağı."

Başımı salladım ve Ani'yi üst kattaki odama taşıdım. Battaniyeler çoktan indirilmişti, bu yüzden yatağa tırmanıp çarşafı ve yorganı üzerimize çekerken ışıkla uğraşmadım. Ani sırt üstü yatar yatmaz bana doğru yuvarlandı, tekrar rahatlamadan önce elleri tenimi arayıp buldu.

Gözlerimi kapattım ve sıcak nefesi göğsümdeyken neredeyse anında uykuya daldım.

Ertesi sabah uyandığımda gitmişti.

Bölüm 16

Anita

Sen ve ben, evlat," dedim Arielle'e, bir el bezini emerken. "Annen kendini toparlayacak. Söz veriyorum."

Cevap vermedi. Belli ki. Ama yüksek sesle söyleyince daha iyi hissettim.

Küvetteydik ve Arielle bükülmüş dizlerimin üzerinde dinleniyordu, ikimiz de belimize kadar suyun içindeydik. Genelde ona mutfak lavabosunda banyo yaptırırdım ama bir gece önce Bram'de yaşadığım küçük sinir krizinden sonra rahatlatıcı bir banyoya ihtiyacım vardı. Arielle'in suya işeyip işlemediğini belli belirsiz merak ettim ama önemli olmadığını düşündüm.

Bilmediğim şey beni iğrendiremezdi.

"Yakında işe dönmem gerekiyor," dedim, sıcak bezi küçük bir battaniye gibi Arie'nin göğsüne yayarken o bana bakıyordu. "Ama sen ninenle kalacaksın. Eğlenceli olacak, değil mi?"

Arielle'in ayağı karnımdan yukarı kaydı ve göğsümün altına bastırdı. "Hey, şimdi," dedim gülerek. "Ayağınızı kendinize çekin, bayan."

Bir avuç suyu avuçladım ve dikkatlice başından aşağı döktüm, tükürdüğünde güldüm. Yüzüne bile sürmedim, koca ödle.

"Açıklığa kavuşturalım, seni bırakmak istemiyorum," dedim ciddi bir şekilde, parmaklarımı saçlarında gezdirerek. "Ama annen seni mama ve bezle beslemek zorunda, biliyorsun değil mi? Faturaları ve tüm o sıkıcı şeyleri ödemek zorunda.

"Sadece sen ve ben olunca güzel oluyor, değil mi?" Arie elimi tutup ağzına götürdüğünde söyledim. "Tüm amcalarını ve teyzelerini görmek hoşuma gidiyor ama seni sürekli çalışıyorlar.

"Evet, anlıyorum." Bana kocaman gözlerle baktığında başımı salladım. "Onlar etraftayken asla aşağılanmak zorunda değilsin. Ama bu seni görmezden geldiğim anlamına gelmiyor.

Bazen annenin yerleri süpürmesi ve senin de salıncakta takılman gerekir. Hayat böyle, dostum."

Biri aniden banyonun kapısını çaldığında sertçe sarsıldım, Arielle hareketime donup kalırken kalbim çılginca çarpıyordu.

"Ani?" Bram kapıdan seslenerek gözlerimin korkuyla kapanmasına neden oldu. "Evet? Ben-" Ben ona dışarıda kalmasını söyleyemeden kapı açıldı. "Kapa çeneni.

Kapı," diye seslendim, bedenimi Arielle'in bedenine dolayarak. Banyo sıcaktı ama evin geri kalanının muhtemelen on derece daha serin olduğunu biliyordum.

Bram kapıyı hızla arkasından kapattı ve ben hayal kırıklığı içinde kaşlarımı çattım. "Ne yapıyorsun?" diye sordu alaycı bir tavırla, odaya daha da yaklaşarak. "Banyodayız," diye homurdandım, tam o sırada Arielle yüksek sesle ciyakladı.

Bram yanımdaki tuvalete otururken Arielle'e gülümseyerek, "Anlıyorum," diye mırıldandı. "Eğleniyor musun bebeğim?" diye sordu, parmağını Arie'nin kolunda gezdirmek için uzandı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. Açıkta duran göğüslerimi örtmeyi çok istiyordum ama ulaşabileceğim mesafedeki tek şey Arielle'i örten bezdi ve onu ondan çalmayacaktım.

"Sadece nasıl olduğunu görmek istedim," dedi basitçe, dirseklerini dizlerine dayamak için öne doğru eğilerek. "Dün gece oldukça üzgündün."

"Evet," diye cevap verdim rahatsız bir şekilde. "Sanırım kimyasal bir dengesizlik ya da onun gibi bir şey yaşıyordum."

"Çok yorgundun," dedi şefkatle, uzanıp yüzümdeki saçları taradı.

"O da var. Hey, arkamdaki sıcak suyu açabilir misin?" Konuyu değiştirmek için çaresizce sordum. Etrafımızdaki su soğuyordu ve Bram orada otururken çırılçıplak ayağa kalkmaya pek hazır değildim. "Öne eğil," diye emretti, muslukları açarak. Eli vücudumda gezindi.

Suyun sıcaklığını kontrol ederken geri çekildi ve bu hisle ürperdim.

Su gürültülüydü ve birkaç saniye sonra Arielle'in yüzü gülünç derecede üzgün bir ifadeye büründü. "Oh, kahretsin!" diye mırıldandım. "Kapatın şunları!"

"Ne? Seni yaktım mı?" Bram suyu tekrar kapatmak için acele ederek çılginca sordu.

"Hayır, ama ona bir bak."

Oda tekrar sessizleştikten sonra Bram öne doğru eğildi ve Arielle'in yüzündeki ifadeyi yakalayınca güldü. "Sorun nedir?" diye mırıldandı,

Arielle'in daha da üzgün görünmesine neden oldu. "Sorun nedir?"

Acınası küçük bir inilti çıkardı ve Bram yumuşak bir kıkırdama çıkarırken ben de güldüm.

"Sanırım onu dışarı çıkarmalıyım," dedim sonunda, Arielle'in yüzü normale döndüğünde ve ellerine bakmaya başladığında.

Bram ayağa kalkarken, "Biraz buruşuk görünüyorsunuz," diye onayladı. Tezgâha uzandı ve oraya koyduğum iki havluyu aldı. "Onu bana ver," diye emretti ve havlumu kapalı tuvalet kapağının üzerine bıraktı. ve Arie'yi göğsünün üzerinde genişçe açtı. Onu kollarımdan çekip aldı ve havlunun üzerine koyarak sıkıca sardı. "Sıra sende," diye mırıldandı boğuk bir sesle.

Kahretsin.

Fişi çektim ve küvetin içinde durdum, ıslak alt bedenim havayla temas edince anında titredim. Havluyu kapıp etrafıma sarmam sadece saniyelerimi aldı ama Bram vücuduma bakarken o saniyelerin her birini hissettim.

"Yani yakında işe geri mi dönüyorsun?" Bram beni yatak odama kadar takip ederken sordu. Tüm giysilerimizi banyomuz bittiğinde hazır olacak şekilde hazırlamıştım, bu yüzden tek yapmamız gereken kurulanmak ve giymekti.

Anne olmak bana ileriye dönük plan yapmanın önemini öğretmişti.

Bram Arielle'i yatağa yatırıp kuruladıktan sonra, "Evet, aslında Pazartesi," dedim.

onu çabucak.

"Arie annemde mi kalıyor?" diye sordu, bezini ustalıkla taktıktan sonra küçük atletini başına geçirdi.

"Evet," diye mırıldandım, bir gözüm onun ne yaptığında, diğer gözüm de bir çift yoga pantolonu ve bir sweatshirt ile olabildiğince çabuk giyinmeye çalışıyordu.

Arielle'in küçük ayaklı pijamasının düğmelerini iliklerken, "Orada iyi olacak," diye bana güvence verdi. "Annem dört gözle bekliyor."

"Biliyorum," dedim ayaklarımı çorapların içine sokarken. "Sadece onu bütün gün bırakmaktan nefret ediyorum. Her şeyi özleyeceğim."

"Onunla evde kalmayı düşündün mü?" diye sordu, yatağın ucundan bir battaniye kaptı ve Arielle'i göğsüne çekmeden önce bir burrito gibi sardı.

"Tabii ki var," diye alay ettim. "Ama faturalar kendi kendine ödenmiyor."

Bram başını salladı, ben yatağın kenarına oturup parmaklarımı gezdirirken

saçlarımın arasından.

"Konuşmamız gerek," dedi Arie'ye bakarak. "Uyuyor. Onu nereye koyayım?"

Sanırım banyo zamanı sandığımdan daha yorucuydu. Bir dahaki sefere Arielle uyumayı reddettiğinde bunu hatırlamam gerekecekti.

"Odasındaki beşikte," diye cevap verdim, koridoru geçip onu çocuk odasına götürürken. "Gündüzleri burada uyuyor ama geceleri uyumayı reddediyor."

Bram bir kahkaha attı ve Arie'yi beşiğine yatırıp alnına bir öpücük kondurduktan sonra bana döndü ve kolumdan tutarak beni odadan dışarı çekti. Bu konuda kaba değildi ve canımı da acıtmadı ama kesinlikle ciddi olduğu izlenimini verdi.

Oturma odasına vardığımızda tekrar, "Konuşmamız gerek," dedi.

"Eh, ben iyiyim," diye mırıldandım, eli kolumdan kayınca ondan birkaç kayıtsız adım uzaklaştım.

"Bu sabah saat dörtte evime geldin." "Geçici delilik."

"Böyle davranma, Ani."

"Kendim gibi

davranıyorum." "Dur."

"Bu hiç hoş değil." "Bırak."

"Biraz yorgun hissediyorum," dedim sahte bir esnemeyle. "Bunu yarın yapalım."

-Ya da asla."

"Neden bir saniye bile ciddi olamıyorsun?"

"Ben ciddiylim. Bu tartışmayı asla yapmamayı tercih ederim."

"Sana sırlıslıkla aşığım," dedi öfkeyle. Kelimeler ses tonuyla o kadar uyumsuzdu ki bir yanım gülmek istedi. Geri kalan yanım ise donup kalmıştı, hani şu YouTube'da gördüğümüz bayılan keçiler vardır ya, hani ürktüklerinde kaskatı kesilip hemen yere yığılanlar. İşte o bendim. Ben bir keçiydim.

"Ben de seni seviyorum," dedim usulca, "Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez."

"Bu her şeyi değiştirir."

"Hayır, öyle değil. Beni daha önce de seviyordun. Birlikte yattığımızı öğrendiğinde Alex'in suratına yumruk attığında da beni seviyordun."

"Artık farklı," diye mırıldandı bir adım öne çıkarak.

"Bram," diye iç geçirdim, kollarımı göğsümde kavuşturarak. "Bu farklı. Haklısın. Ama aradaki fark, önceliklerimin tamamen değişmiş olması. Arielle önce gelir."

"Bunu biliyorum," diye sakince cevap verdi.

"O zaman benden ne istediğinden emin değilim. Benim bir ailem var, tamam mı? Ve senden ne kadar hoşlansam da, bir geleceğim olmayan biriyle birlikte olamam."

"Neden benimle bir geleceğin olmasın ki?" diye sordu kel bir sesle.

"Çünkü çocuk istemiyorsun!" Sabrımı kaybederek tısladım. Tanrım, bu Tuğla bir duvarla konuşmak gibiydi. Ben alttan almaya çalışıyordum ama o neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi zorlamaya devam etti.

"Fikrimi değiştirdim," dedi usulca ve çenemin düşmesine neden oldu.

Sadece bir saniye sürdü. Şaşkınlığımın kızgın bir öfkeye dönüşmesi için bir saniye. "Oh, fikrini mi değiştirdin?" İğrenç bir şekilde söyledim.

Öfkeyle kızarıırken tenimin ısınmaya başladığını hissedebiliyordum.

"Birdenbire birisinin

Babacığım?"

"Birdenbire mi?" Bram elini sakalına silerek alay etti. "Tabii, öyle olsun."

"Çok kötü," dedim açıkça.

"Ne?" Bram'in gözleri şaşkınlıkla iri iri açıldı ve içten içe onun soğukkanlılığını biraz olsun sarsabildiğim için sevindim.

"Çok kötü dedim. Buraya senin eğlencen için gelmedik Abraham. Bir anda fikrini değiştirip benim ne olmam gerektiğine karar veremezsin. Minnettar mı? Tanrım."

"Bir saniye mi?" diye sordu kuşkuyla, ellerini kalçalarına dayayarak.

"Oh, hey," dedim alaycı bir tavırla. "Sanırım bugün babacılık oynamak istiyorum. Bu kulağa eğlenceli geliyor. Belki yarın itfaiyeci olurum, ondan sonraki gün de astronot."

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye homurdandı ve bana ters ters baktı.

"Uğradığınız için teşekkürler," dedim neşeyle, etrafından dolaşıp ön kapıya doğru ilerlerken.

"Bir saniye," dedi ona ulaştığımda, beni durdurmak için kolumu kavradı.

"Evet, sanırım bu doğru."

Onun sözleri karşısında küçük siyah kalbimin kendi içine kıvrıldığını hissettim.

"Ama bugün bir anlık bir şey değildi," dedi sessizce, "bir ay önceydi."

Kolumu çekiştirerek, "Hadi oradan," diye homurdandım. "Ben bunu seninle yapmak."

"Bazen tam bir kaltak oluyorsun," dedi öfkeyle, kolumu bıraktı ama onu geçmeme izin vermedi.

"Bunu kabul ediyorum," diye başımı sallayarak onayladım. "Kes şunu, Anita."

"Pekâlâ." Yüzümdeki tüm ifadeyi bıraktım ve hareketsiz durarak söylemek istediği şeyi bitirmesini bekledim.

Sadece her şeyi bitirmek istedim. Anlamsızdı.

"Onun babası olmak istiyorum," dedi ciddi bir ifadeyle, Arielle'in odasını işaret ederek. "Senin erkeğin ve onun babası olmak istiyorum. Bu senin için yeterince açık mı?"

Sözlerinin beni nasıl etkilediğini görmesine izin vermedim. Beklediğim şey buydu, değil mi? Neredeyse imkânsız olmasına rağmen ilişkimizi geride bırakarak yoluma devam etmişim ama aklımın bir köşesinde küçük bir umut ışığı yanıp sönüyordu. Sadece bunun gerçekten gerçekleşebileceğini hiç hayal etmemiştim.

"Otuz üç yıl boyunca hiç çocuk istemedikten sonra birdenbire bir aile babası olmaya karar veremezsin," dedim, bunu düşünmeyi bile reddederek. "Saçmalıyorsun. Ne, kurak bir dönemden mi geçiyorsun? İnce bir çizgi. Arielle en az bir saattir uyuyor. Zamanımız var."

Bram bana şaşkınlıkla bakarken göğsü kabardı. "Bunu enine boyuna düşünmediğimi mi sanıyorsun?" diye söylendi.

"Sanırım yalnızsın ve Henry için üzülüyorsun ve ben güvenli bir seçeneğim," diye dürüstçe cevap verdim, kelimelerin tadı ağızımda çakıl taşı gibi kalmıştı.

"Biliyor musun Anita?" diye sordu başını sallayarak. "Neye inanmak istiyorsan ona inanacaksın-"

"Çok doğru," diye araya girdim.

"Ama hastanede onu bana teslim ettiğin andan beri Arielle'in babası olmadığımı düşünüyorsan kendini kandırıyorsun demektir."

"Onu sevdiğini biliyorum Bram," dedim, yükselen sesine karşılık sesimi alçaltarak. "Bütün çocukları seviyorsun."

"Ah, siktir git," diye alay edince şaşkınlıkla geri çekildim. "Çok körsün amına koyayım."

* * *

İşe döndüğüm ilk gün Liz'e, "Biberonları ve maması bez çantasının bir tarafında, bezleri ve ıslak mendilleri de diğer tarafında," dedim. O zamanlar

Mutfağının ortasında dururken Arielle'i göğsüme bastırdım, onu teslim etmek zorunda kalacağım andan korkuyordum. "Orada fazladan iki çift kıyafeti de var. Bu sabah pişik olmadı ama bazen durup dururken alevleniyor, ben de her ihtimale karşı yan cebe bez kremi koydum. Genelde dokuz civarında uyur, ama daha geç saatlere kadar uyumazsa da sorun değil, ama gün içinde her zaman en az iki uyku vardır, eğer o zaman da uyumazsa-"

Liz gülererek, "Derin bir nefes al, Ani," diye araya girdi. "Temel bilgileri öğrendim."

Tartışmak için ağzımı açtım, sonra tekrar kapattım.

"Ama tüm bebekler farklı olduğu için, herhangi bir sorum olursa sizi ofisten arayacağım, tamam mı?"

"Tamam," diye başımı sallayarak cevap verdim.

Muhtemelen gitme vaktim gelmişti. Ofisime gitmem ve geçici ofis müdürünün yanlış yaptığını bildiğim her şeyi düzeltmeye başlamam gerekiyordu ama Arielle'den ayrılmayı gerçekten ama gerçekten istemiyordum.

"İyi olacak, söz veriyorum," dedi Liz. "Evinin yarısını getirdin, yani yapacak çok işi olacak."

O haklıydı. Haklıydım. Arielle'in salıncağını, beşiğini ve zıplama koltuğunu cipimin arkasına yüklemiş ve Liz'lere götürmüştüm. O zamanlar mantıklı gelmişti ama şimdi biraz abartı gibi geliyordu. Henry'yi öğrendikten sonra sürekli Liz ve Mike'lara gitmiştik ve Arielle'in o zaman hiçbir eşyaya ihtiyacı olmamıştı.

Başımı eğdim ve Arielle'in alnına yumuşak bir öpücük kondurdum, dudaklarımı oradaki pürüzsüz tende gezdirdim. Sonra, fikrimi değiştiremeden onu Liz'e teslim ettim.

"Bana resimleri ve güncellemeleri gönderir misin?" Ceketimi giyerken sordum.

"Kesinlikle," diye beni temin etti Liz. "Bugün yapacak bir şeyimiz yok, o yüzden Arielle ve ben sadece evin içinde oyalanacağız."

"Dan bugün evde mi?"

"Biraz ofise gitti ama sanırım saat on gibi evde olur. Biz iyiyiz, Ani."

"Tamam." Ayrılmamı geciktirecek başka bir şey konuşmak için beynimi zorladım, ama birkaç dakika sonra sineye çektim ve Liz'e başımı salladım.

Evden midemde bir batma hissiyle çıktım ve tomruk ofisine giderken gözyaşlarımı uzak tutmak için gerçekten çok çalışmak zorunda kaldım. O gün

Aptalca. Arielle'i daha önce de Liz'le bırakmışım ve gayet iyi olduğunu biliyordum. Aslında, Arie'yi Liz'le bırakmak normalde beni hiç rahatsız etmezdi.

Ama işe gidebilmek için onu bırakmak, haftanın beş günü, günde dokuz saat ondan ayrı kalacağım bir emsalin ilk adımıydı. İşe dönmek, her günü birlikte geçirmenin sonuydu. Yeni programımızın başlangıcıydı ve ben yeni programımızdan *nefret ediyordum*.

Ben ağlamazdım.

Burnumu çektim.

Kendimi toparlardım.

Ürperdim.

İşimi yapacaktım ve Arielle'i kontrol etmek için Liz'i beş yüz kez aramayacaktım.

Telefonuma baktım.

Birkaç dakika sonra ofise adım atmak tuhafın da ötesindeydi.

Oraya son gidişimden bu yana o kadar çok şey olmuştu ki artık hiçbir şey tanıdık gelmiyordu. Masam ve sandalyem hâlâ ön büroda duruyordu, Kate ve benim fotoğrafım hâlâ arka duvardaki dosya dolabının üzerinde duruyordu ve kahve fincanım hâlâ monitörümün yanındaki köşede duruyordu ama hiçbir şey aynı görünmüyordu. Her şey farklı hissettiriyordu.

İlk defa orada olmak istemedim. İşimi her zaman sevmiştim çünkü bana güven duygusu veriyordu. Beni bağımsız kılıyor, faturalarımı ödeyebilmemi ve kendi geçimimi sağlayabilmemi sağlıyordu. Şimdi, desteklemem gereken başka bir kişi olduğu için benim için daha da önemli olması gerekirken, ondan nefret ediyordum.

Çantamı masama bırakırken "Hoş geldin!" diye bağırdı sesler.

"Hassiktir!" Dan, Mike, Trevor ve Bram ofislerinden çıkarken şaşkınlıkla irkildim. İçeri girdiğimde ofisin anormal derecede sessiz olduğunu fark etmeliydim. Pusuda bekliyorlardı.

"Bram çörek getirdi!" Hepsi masama doğru hantalca yürürken Trev seslendi. "Ayı pençesi benimdir."

"Geri döndüğüne sevindim," dedi Mike tatlı bir sesle ve sarılmak için eğilirken sırtımı birkaç kez sıvazladı.

"Arielle, Lizzy ile her şeyi ayarladı mı?" Dan, Mike bıraktıktan sonra bana sarılarak sordu.

"Evet," dedim alaycı bir gülümsemeyle. "O iyiydi. Panik atak geçiren bendim."

Çörek kutusundan bir akçaağaç çubuğu alırken masamın karşısındaki Bram'a baktım. Başını kaldırıp gözleri benimkilerle buluştuğunda, çöreğinden bir ısırık alarak bana rahatsız edici bir gülümseme verdi. Tek kelime etmedi.

Herkes bu kadar uzun süre ortalıkta görünmediğim için benimle dalga geçip Arielle'i sorarken, Bram'ın sessizliği dikkat çekiyordu. Diğer herkesle birlikte ön ofiste kaldı ama kendini ayrı tuttu.

Mike ve Dan eşleriyle birlikte izledikleri bir reality şov hakkında tartışmaya başladıklarında sonunda "Pekâlâ," dedim. "Herkes dışarı. Geçici personelin dosyalarımı mahvetmediğinden emin olmak için incelemem gereken bir ton şey var."

Trev son bir çörek daha alarak, "Hayır, iyi iş çıkardı," dedi. "Daha önce bizimki gibi bir ofiste çalışmış bir adamdı."

İnatla, "Yine de içinden geçmek istiyorum," diye cevap verdim. "Dışarı."

Dan, ofislerine doğru yürürlerken Mike'a, "Otuz dakikadır buradayız ve şimdiden bize patronluk taslıyor," diye yakındı.

Trevor onları takip ederek, "Tanrıya şükür, birinin buna ihtiyacı var," diye şaka yaptı.

Bram ve ben hariç herkes işinin başına döndüğünde nihayet konuştu.

"Perişan görünüyorsun," dedi sessizce, ben otururken masama yaklaşarak sandalyeme oturdum.

"Daha iyi olacak," diye cevap verdim. "Muhtemelen ilk gün gerginliği." "Dün gece hiç uyudun mu?"

"Pek bir şey yok." Bilgisayarımın güç düğmesine bastım ve gözlerimi monitörden ayırmadım. "İhtiyacın olan bir şey var mıydı?"

Bram boğazından bir ses çıkardı, sonra temizledi. "Hayır."

Çekip gitti ve ben de rahat bir nefes aldım. Evimden hışımla çıktığı günden beri birbirimizi görmemiştik ve isteyken aramızdaki dramayla uğraşmak istemiyordum. Bir önceki Cuma günü aile yemeğine gelmemişti ve o zaman sevinmişim çünkü onu görmek istememiştim ama bunun işe döndüğüm ilk günü daha da zorlaştıracığını fark etmeliydim.

Bram'ın yanında kendimi rahat hissederdim. Her zaman. Kavgaya ettiğimizde bile kendimi rahatsız ya da tuhaf hissetmiyordum. Ancak bir sonraki konuşmamızda ortalığın karışacağını biliyordum. Bunu havada hissedebiliyordum, tıpkı dışarıda yürürken yağmur yağacağını bildiğinizde hissettiğiniz his gibi. Bram ve ben birbirimize hoşbeşten daha fazlasını söyleyebildiğimiz anda her şey patlayacaktı. Birbirimizi son üç görüşümüz, yaklaşmakta olduğunu bildiğim savaşın sadece bir başlangıcıydı.

Bilgisayarım nihayet çalışmaya başladığında ve hiçbir şey olması gereken yerde olmadığında küfrettim. Çok uzun bir gün olacaktı.

Tanrı aşkına, geçici programın dosyalarım ne yaptığını anlamaya çalışırken telefonum çaldı ve Liz'in adı çıkınca gülümsedim. Mesajları açtığımda uyuyan Arielle'in ellerini iki yana açmış bir resmini ve altında yazılı küçük bir mesajı buldum.

Saat dokuz uykusu!

Gün uzun olmayacaktı. Uzun ve *dayanılmaz* olacaktı.

* * *

"Bugün beni özledin mi?" O hafta Arielle'i biberonla beslerken ona sordum. "Seni deli gibi özledim."

Başımı kanepenin arkasına yasladım ve iç çektim. Çok yorulmuştum. Arielle'in iki saatte bir uyandığı ilk birkaç haftanın zor olduğunu düşünmüştüm ama geceleri onunla uyanmanın ve ertesi sabah yedi buçukta işe gitmenin yanında hiçbir şeydi. Katie doğum iznine ihtiyacım olduğunu söylerken haklıydı. Keşke hâlâ izinde olsaydım.

"Hey, Ani! Dünyadaki en sevdiğin kişi arıyor. Hey, Ani! Dünyadaki en sevdiğin kişi arıyor."

"Kahretsin," diye homurdandım ve kanepenin diğer ucundaki çantamı almak için eğildim. "Alex amcan telefonumu ne zaman aldı bilmiyorum ama zil sesi şimdi daha da iğrenç."

"Hey, pislik," diye cevap verdim sonunda telefonumu çantamın dibinde bulduğumda.

"Hey, güzel kız. Nasıl gidiyor?"

"Güzel, sadece Arielle'i besliyordum. Yedide yatsam sorun olur mu sence? Arie yedide uyuyor, bu yüzden bunun tamamen kabul edilebilir olacağını hissediyorum."

"Yorgunsun, ha?" diye sordu gülerek.

"Evet, bütün gün çalışmak canıma okuyor."

"Alışacaksın."

"İnşallah," diye mırıldandım.

"O nasıl?"

"Harika," diye homurdandım ve şişeyi Arie'nin ağzından çekerken gevşedi. "Gelişiyor falan."

"Bu iyi bir şey değil mi?"

"Evet, bu iyi bir şey. Ama her şeyi kaçırıyorum!"

"Hayır, öyle değil," diye karşı çıktı Alex. "Anneler elli yıldır tam zamanlı çalışıyor ve 'her şeyi kaçırmıyorlar', yoksa tüm çocukları onlardan nefret ederdi."

"Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyordu?" Arie'yi gazını çıkarmak için kaldırırken homurdandım.

"Evet?"

"Ama olmadı."

"Pek çok anne çalışmak zorunda, Ani. Sen yanlış bir şey yapmıyorsun."

"Bunu biliyorum," diye tersledim, sonra hemen sesimi yumuşattım. "Keşke bağımsız olarak zengin olabilseydim ya da piyango falan kazansaydım da onu her gün terk etmek zorunda kalmasaydım."

"Evet, seni anlıyorum." Durakladı. "Hey, son zamanlarda Bram'le konuştun mu?"

"Onu her gün ofiste görüyorum. Neden?" Kendimi koltuktan kaldırarak sordum. Arielle doğruca yatağa gidiyordu, böylece ben de pas geçmeden, banyo yapmadan ya da pijamalarımı giymeden yatabilirdim.

Alex hafifçe, "Siz ikiniz ne zaman kendinizi toparlayacaksınız merak ediyorum," dedi ve ben hırlayınca güldü.

"Neden herkes sürekli bizim işimize burnunu sokuyor?" Arie'yi beşiğine yatırırken tısladım. Neyse ki kollarını içine sokup içinde uyuduğu küçük uyku tulumunun fermuarını çekerken kıpırdamadı. "Yürütemedik."

"Eğer kafanızı kışınızdı çıkarırsanız, çalışırsınız!" Alex öfkeyle cevap verdi. "Tanrım, Bram'in annemize kadar uzanan bir takıntısı var ve sen ormanı göremiyorsun. Bu çok saçma ve sinir bozucu."

Yatağıma çöktüm ve yatak odamın kapısına baktım. "Annene kadar uzanan bir takılma mı?" Alex'in küfredmesine neden olacak şekilde usulca sordum.

"Bunu Bram'e sorman gerek," diye mırıldandı.

"Ben sana soruyorum."

"Bu benim anlatacağım bir hikaye değil." "Umurumda değil."

"Şey, umurumda. Onun hatırladığı şeylerin yarısını bile hatırlamıyorum, tamam mı Ani? Kafasında bir sürü saçmalık dolaşıyor ve

onunla nasıl konuşacağımı bilmiyorum çünkü *hatırlayamıyorum*." Alex'in sesi sertleşti ve konuşmasını bitirirken dişlerinin sıkıldığını duydum.

"Buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum," diye cevap verdim, ayakkabılarımı tekmeledim ve kot pantolonumu çıkarmak için ayağa kalktım. En azından iş yerindeki kıyafet yönetmeliği onun lehine bir noktaydı. Kot pantolon ve tişört hemen hemen tek tipti.

Tişörtüm ve külotumla yatağa girdiğimde Alex sonunda, "Keşke onunla konuşsan," dedi. "Uyuduğunu sanmıyorum ve senin de sesin bok gibi geliyor. Bir şeyler olmalı."

"Ben iyiyim, sadece bebek sahibi olmaya ve tam zamanlı bir işe almaya çalışıyorum," diye karşılık verdim.

"Abraham'ı hiç özlemiyor musun?" Alex sordu.

Kabul etmek için ağzımı açtım ama yapamadım. Alex'e yalan söyleyebileceğimi düşünsem bile, ki bunu o beni görmeden daha önce hiç yapamamıştım, Bram'ı bu şekilde göz ardı edemezdim.

"Evet, onu özlüyorum," dedim sonunda. "Ama olan oldu." "Yanlış."

"Her şeye burnunu sokan bir baş belasısın ama yine de seni seviyorum," dedim homurdanarak. "Ama o kadar yorgunum ki telefonda uyuyakalacağım."

"Şimdiden yatağa mı girdin?"

"Sana yedide uyuyacağımı söylemiştim. Saat yedi," diye cevap verdim, yüzümü başımın altındaki serin yastığa bastırarak.

"İyi ama sana bir sorum daha var," dedi Alex ciddi bir şekilde ve beni gerdi. "Ne giyiyorsun?"

"Siktir git," diye güldüm ve telefonu yüzüne kapattım.

Telefonumun alarmini kurdum ve yatağın ortasında sırt üstü dönmeden önce komodinin üzerine yerleştirdim.

Alex, Bram'in takıntısından söz ederken neden bahsediyordu? Yıllar boyunca yapılan yorumlardan, Bram ve Alex'in annesinin iyi olanlardan biri olduğu izlenimini edinmiştim. Benimki gibi boktan bir ev hayatları olmamıştı. Aslında anneleri ölmüş ve çocukları devlet korumasına bırakmıştı. Babalarının kim olduğunu bildiklerini hiç sanmıyordum - bu açıdan birbirimize benziyorduk - ama bunun ötesinde, hikayelerimiz daha farklı olamazdı.

Peki Alex ne ima etmeye çalışıyordu?

Yan tarafıma kıvrıldım ve bir yastığı göğsüme çektim. Pencereden dışarı bakarken gözlerim ağırlaşmıştı ama bir süre daha bakamayacağımı biliyordum.

Aslında uyuyakalmıştım. Bram'i en çok özlediğim zamanlar gecelerdi. Gün boyunca onu çok fazla düşünmeyecek kadar kendimi meşgul edebiliyordum ama Arielle yatağında uyuduktan ve ev sessiz ve sakin olduktan sonra hayatımdaki yokluğu daha da artıyor gibiydi.

Bizi banyoda yakaladığı gün benimle birlikte olmak istediği konusunda çok kararlıydı ama ona güvenemiyordum. Fikrini değiştirdiğine nasıl inanabilirdim ki? Anlaşmazlığımız, nerede yaşamak istediğimiz ya da paramızı nasıl harcadığımız gibi önemsiz şeyler değildi. Çocuk sahibi olmak büyük bir girişimdi. Hayatınızın geri kalanını o çocuğa adadığınız anlamına geliyordu. Evlilikten bile daha bağlayıcı ve önemli bir taahhüttü.

Aşamadığım kısım buydu. Abraham benden onunla çıkmamı istemiyordu ya da istiyorsa bile gerçeklikten tamamen kopmuştu. Bana değilse bile Arielle'e ömür boyu bağlanmamı istiyordu. Ama birkaç yıl sonra aramızdaki ilişkinin yürümediğine karar veremezdi. Beni sevmeyi bıraksa bile, yine de Arielle'in ebeveyni olacaktı. Bu, fikrini değiştirebileceği bir şey değildi ve kararının bir anda ortaya çıkması, buna inanmayı daha da zorlaştırıyordu.

Her sabah bedenini ofisin kapısından içeri nasıl sürüklediğini, ofisine dönerken yorgun bir şekilde bana nasıl gülümsediğini düşündükçe gözlerim doldu. Uyumuyordu, en azından ihtiyacı olduğu kadar uyumuyordu.

Yüzümü sildim ve yastığa daha sıkı bastırarak boşuna uykuya dalmaya çalıştım.

Bram'den daha iyi görünmediğimden emindim.

Bölüm 17

Abraham

Ona *ne* söyledin?" Telefonuma bağırdım, kasanın elimde çatladığını duydum.

Alex mahcup bir ifadeyle, "Annemizle ilgili bir takıntın olduğundan bahsetmiştim," diye cevap verdi. "Ağzımdan kaçırverdi! İkinizin böyle aptalca davranmasına çok sinirlenmişim ve ben-"

"Bu seni hiç ilgilendirmez Alex," diye tekrar bağırdım, parmaklarımı göz çukurlarıma bastırarak. "Ani'ye hâlâ altı yaşındayken yaşadığımız şeylerle uğraştığımı söylemenin duruma yardımcı olacağını mı sanıyorsun?"

"Bir zararı olmaz ki!" Alex geri bağırdı.

"Onun düşünmesi gereken Arielle var ve sen beni kendimi toparlayamıyormuşum gibi gösterdin. Sence bu nasıl görünüyor?"

"Öyle bir şey değildi Abraham," diye cevap verdi Alex, sesi normale dönmüştü. "Biz sadece ikinizin neden birlikte olmadığınızı konuşuyorduk ve-"

"Neden Ani ile olan ilişkiyi tartışıyorsun ki?" Sözünü kestim. Çok öfkeliydim. Telefonu açtığım anda Alex'in bir konuda kendini bok gibi hissettiğini anlamıştım ve konuşmaya başlar başlamaz telefona uzanıp onu boğmak istemişim.

O kadar yorgundum ki midem ekşiyordu ve gözlerim kumla kaplanmış gibi hissediyordum. Kamyonetimin sıcak ortamında beni uyanık tutan tek şey Alex'in her şeyi berbat ettiği gerçeğinden konuşarak kurtulmaya çalışmasıydı.

"Çünkü hayat çok kısa," diye bağırdı Alex. "İkiniz de kendinizi toparlamalısınız."

"Bu *benim* sorunum," diye homurdandım. "*Benim sorunum*. Eğer Ani'ye annemiz hakkında bir şeyler anlatmak istiyorsam, anlatırım. Senin haddine değil!"

Alex sesini alçaltarak, "Sen onun bacağına işemek istiyorsun diye Ani'yle konuşmayı bırakacak değilim," diye karşı çıktı. "O benim en iyi arkadaşlarımdan biri. Onu beceriyor olman bunun değişeceği anlamına gelmiyor." "İkinizin Call of Duty oynamak ya da birbirinizin tırnaklarını boyamak istemeniz umurumda değil," diye alaycı bir şekilde cevap verdim.

"Sana şu anda Ani'yle benim hakkımda tartışmayı bırakmanı söylüyorum. Bu işi ben halledeceğim. Her şeyi berbat etmene ihtiyacım yok. zaten olduğundan daha fazla."

"Tanrım," diye nefes aldı Alex, kahkaha atarak. "Abraham, her şeyi kendi başına mahvettiğinden eminim."

Hat sustu ve telefonumu kulağımdan çektiğimde herifin telefonu yüzüme kapattığını gördüm.

Ailemin evinin önünde kamyonetimde oturuyordum ve içeri girmeyi erteleyebilmek için Alex'in telefonuna cevap vermişim. Bir hafta önceki aile yemeğini kaçırmışım çünkü botlarımı bile çıkarmadan kanepemde uyuyakalmışım. Geceleri zar zor uyuyordum ve uyuduğumda da ertesi sabah hala dinlenmiş hissetmiyordum.

Ani ile aramız gergindi ama bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum. Her şeyi ortaya koymuştum. Ona tam olarak ne istediğimi söyledim ve sonra bana gelmesini bekledim ama gelmedi.

Onu işte görmüştüm ve öğle tatilinde Arielle'i görmek için anneme gitmişim ama Ani hâlâ konuşmamız hakkında tek kelime etmemişti. Ben berbat bir haldeyken o her şeyin gidişatından gayet memnun görünüyordu.

Parmaklarımı sakalımın arasından geçirdim ve kamyonattan atladım, hayal kırıklığı ve ezici yorgunluk hareketlerimi keskin ve sarsıntılı hale getirdi. Adrenalinle çalışıyordum ve kaza beni çok kötü etkileyecekti. Alex'le yaptığım konuşma beni çok kızdırmıştı ve Ani'nin evin hemen içinde olduğunu bilmek bu kızgınlığı bin katına çıkarmıştı.

Beni nasıl silip atabildi? Beni sevdiğini söyledi, ama ne? Arielle'le tanışmadan önce çocuk istemediğim için onun için yeterince iyi değil miydim? Eğer durum böyleyse, neden beni hala sevdiğini söyleyip duruyordu?

Merdivenleri tırmandım ve kapıyı çalmadan ön kapıdan içeri girdim. Ani'ye yaklaştıkça daha da sinirleniyordum ve mutfakta onun gülen sesini duyduğum anda sabrım tükenmişti.

"Anita," diye homurdandım kapı aralığından çıkarken, annem ve Ellie Teyze'nin şaşkınlıkla başlarını kaldırmalarına neden oldum.

"Abraham," diye uyardı annem.

"Dışarı," diye emrettim, Ani'yi arka kapıya doğru sürerken annemi görmezden geldim.

Benimle tartışmadı, sadece mutfağın kenarındaki küçük salıncağında ileri geri sallanan Arielle'e son bir kez baktı ve beni dışarı çıkardı.

Arka verandaya vardığımızda ve ben kapıyı arkamızdan kapattığımda, Ani kollarını kendine doladı ve çenesini kaldırdı. "Ne oldu?" diye sordu sakince.

Sesindeki duygu eksikliği beni çıldırttı.

"Neden beni Alex'le tartışyorsun?" Bağırdım ve onun şaşkınlıkla sarsılmasına neden oldum. "Bunlar onu ne kadar ilgilendiriyor?"

Söylemek istediğim şey bu değildi. Neden aramadığını sormak istedim. Beni neden istemediğini bilmek istiyordum. Neden artık beni özlemiyor gibi görüldüğünü. Beni hâlâ sevip sevmediğini bilmek istedim.

Ama aslında bunların hiçbirini söylemeyecektim. Ona ne istediğimi zaten söylemiştim. Nerede olduğumu biliyordu ve umurunda değildi. Üzerime basıp tekrar uzaklaşabilsin diye geri yatmayacaktım.

"Şaka mı yapıyorsun?" Ani şaşkınlıkla ellerini yumruk yaparak sordu. "Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?"

"Hayır, düşecek gibi görünüyorsun. Neden gidip biraz dinlenmiyorsun, sonra kendini tamamen kaybetmediğin bir zamanda tekrar konuşabiliriz."

"Dinlenemiyorum, Anita!" Ona doğru bir adım atarak tısladım. "Kendimi sürekli bok gibi hissediyorum. Ve sen gayet iyi görünüyorsun. Benimle olmak istemiyor musun? O zaman söyle!"

Ani'nin ağzı titredi ve yanağı büzüldü.

"Sadece söyle," diye ısrar ettim, bir adım daha atarak. "Çünkü bu tamamen saçmalık! Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum! Bir korkak gibi davrandığımı ve kaçtığımı biliyorum-"

"Neden kaçtın Abraham?" diye sordu ağlamaklı bir sesle, sözümü keserek. "Çünkü çocuk istemediğimi düşünüyordum ve-"

"Hayır," diye tekrar sözümü kesti.

"Gerçek." "Bu lanet olası gerçek!"

"Gerçeğin tamamı değil," diye karşı çıktı, başını yavaşça iki yana sallayarak

yan.

"Burada ne söylememi istiyorsun?"

"Bana neden fikrini değiştirdiğini söylemeni istiyorum," dedi Ani basitçe, sanki cevap kolayca verilebilecek bir şeymiş gibi.

"Az önce yaptım," diye cevap verdim inatla dişlerimin arasından. "Hayır, yapmadın."

"Çünkü Arielle'e aşık oldum. Onu kucağıma aldığım andan itibaren biliyordum. Onunla her şey farklıydı. Benim olması mı gerekiyordu, yoksa senin olduğu için mi böyle oldu bilmiyorum ama hayatı boyunca onun ebeveyni gibi hissetmediğim tek bir an bile olmadı!"

"Ama o zaman bana gelmedin," diye fısıldadı Ani, gözyaşları yanaklarından aşağı süzölürken. "Hen'den sonraydı-"

"Bunu yapabileceğimi bilmiyordum!" Kükredim, Ani'nin gözyaşları beni kontrolden çıkmış hissettiriyordu. "Ya ona bir şey olsaydı? Bu sana ne yapardı?"

"Ona hiçbir şey olmayacak Abraham," dedi Ani, bana dokunmak için uzandı, sonra ben ondan kaçarken kolunu bıraktı.

O zaman onun ellerini üzerimde tutamazdım. Kendimi çok değişken hissediyordum, duygularım yüzeye çok yakındı.

"Ama ya bir şey olduysa?" Ellerimi havaya kaldırarak sordum.

"Neden bu kadar korkuyorsun?"

"Her şeyimi kaybediyorum!" Göğsüm kabararak bağırdım. "Eğer seni *kaybedersem*

Hayatta kalmak. Zar zor. Ya ikinizi de kaybedersem? Ölü bir adam olurum."

Sözlere karşı gözlerimi kapattım ve ellerimi verandanın korkuluklarına dayayarak arkamı döndüm. Kelimeleri yüksek sesle söylemek bile vücudumda neredeyse içgüdüsel bir tepkiye neden oldu. Ayaklarımdan boynuma kadar her şey gerildi. Düşmemek için ellerimi korkuluklara daha sıkı tuttum. Ani arkamdan gelerek, "Bebeğim, hiçbir yere gitmiyoruz," dedi.

"Annem bir bebek kaybetti," diye mırıldandım elini hafifçe korkuluklara koyarken.

omurgamın dibinde.

"Abraham," diye nefes aldı Ani, başını sırtıma yaslayarak.

"Ve bu konuyu açman çok aptalca, ben çocuk değilim ve her gün kötü şeyler olduğunun farkındayım. Bunu biliyorum."

"Biliyorum," diye fısıldadı Ani.

"Ona ne yaptığını görmeliydin, Ani. Parça parça yok oldu. Yaşlandıkça bunu istemediğimi anladım. Bu riski almak istemedim."

"Bebeğim-"

"Ve bu şansı seninle denemek istemediğimden eminim," diye tısladım, yüzümü ona dönerek.

Topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ama o daha geri çekilemeden başını ellerimle kavrayıp yüzünü kendime doğru çektim.

"*Senin için* bunu asla istemezdim," diye mırıldandım, alnımı onunkine yaslayarak. "Tanrı şahidim olsun, Anita. Eğer beni dinlemiş olsaydın, Arielle'i evlat edinmemiş olsaydın, bu riski asla almazdım."

"Sorun da bu zaten," diye cevap verdi kısık sesle.

"Hayır," diye mırıldandım. "*Hayır*. Asla geri dönmem. Milyon yıl geçse de asla geri dönmem, çok şanslıyım." Sertçe yutkundum, biraz sallandım. "Beni dinlemediğin için çok şanslıyım."

"Bebeğim?" Ben yana doğru kaymaya başlarken Ani korkuyla fısıldadı. "Abraham?"

"Ben iyiyim," dedim kendimi toparlayarak.

"Hayır," diye soluk soluğa bağırды, bedenimi korkuluklara doğru itti ve beni vücuduyla destekledi. "Ne oluyor lan?"

"Çok yoruldum," diye mırıldandım, başımı omzuna koyarak her şeyi yeniden odaklamaya çalıştım. Onu korkuttuğumu biliyordum ama yük treni gibi üzerime gelen baş dönmesini engelleyemiyordum. "Sensiz uyuyamıyorum."

"Trevor!" Kendimi desteklemeye çalışırken Ani çığlık attı.

"Tanrım," diye inledim, kendimi sabitlemek için arkamdaki korkuluğu kullandım. "Ben iyiyim. Kahretsin."

"Her şey yolunda mı?" Trevor bir saniye geçmeden kafasını arka kapıdan çıkararak sordu. "Lanet olsun, Bram!"

Görüşüm bulanıklaşıyordu ve kafamı sallayarak netleştirmeye çalıştım. Dizlerimin bükülmeye başladığını hissederken "Trev," diye seslendim.

Sonra ışıklar söndü.

* * *

"Ani," dedim bir süre sonra, karanlıkta gözlerimi açarken. Evde yatağымda olmadığımı hemen anladım ve ailemin evinin kokusu burnuma gelince inledim.

Ani'ye bağırırken bayılmışım. *Pürüzsüz*.

Sürünürken evin içinde bir yerlerde sessizce konuşan sesler duyabiliyordum.

Yataktan kalktım ve Katie'nin eski odasının kapısına doğru tökezleyerek yürüdüm. İlk uyandığımda kara bacaklarımı altına almam her zaman bir dakika sürerdi. Bu çocukluğumdan beri başıma gelen bir şeydi ve uyandıktan birkaç dakika sonra yatakta kalarak alışkanlıklarımı değiştirmeye çalışsam da, yataktan çıktıktan sonra tam bir dakika boyunca sarhoş gibi dolaşmaya devam ederdim.

Ağlayan küçük hanımı yatağından kaldırmadan önce sakinleşmesini beklediğim için Arielle'le birlikte kalkmak biraz çileli olmuştu.

Kapının yanındaki ışığı açtım ve odanın diğer ucundaki oyun parkına doğru baktım, Arielle'in kollarını iki yana açmış huzur içinde uyuduğunu görünce ışığı hemen tekrar kapattım.

Sonra sertçe yutkundum ve tökezleyerek koridora çıktım. Oturma odasına yaklaştığımda sesler kesildi ve adımımı attığımda altı çift gözün şaşkınlıkla bana baktığını gördüm.

"Abraham Daniel, ödümü kopardın!" diye söylendi annem, babamın kucağından inip ellerini kalçalarına dayayarak.

Babam yatıştırıcı bir sesle, "Bram çok yorulmuş," dedi ve elinin tersiyle annemin poposuna dokunmak için uzandı.

"Ne halt etmeye uyandın?" diye tersledi annem, öfkesinden kurtulmaya hazır değildi. Kızgın değildi, aslında değildi ama bazen korktuğunda bu öfkeye dönüşüyordu.

"I-" Ani'nin endişeli yüzüne baktığımda sözlerim kesildi. "Sadece yorgunum," dedim o koltuktan kalkarken. "Ben iyiyim."

Hızlı hareket etti ve göğsüme çarptığında bir adım geri sendeledik çünkü henüz tam olarak dengemi sağlayamamıştım.

"Neden uyumuyorsun?" diye fısıldadı göğsüme doğru. "Uyumalısın, Abraham." Parmakları sırtıma saplandı. "Beni korkuttun."

"Özür dilerim," diye fısıldadım, bize bakan insanları görmezden gelerek. "Seni korkutmak istememiştim."

"Sen düştün ve ben-"

"Şşş," dedim yatıştırıcı bir şekilde.

"Seni yakaladım," diye araya girdi Trevor gülümseyerek. "Bir şey değil." "Kahretsin," diye inledim ve Ani'yi biraz güldürdüm.

"O da *neydi öyle*?" diye sordu annem, babamın kucağına geri çöküp homurdanmasına neden olurken.

"Pek iyi uyuyamadım," diye cevap verdim ve Ani'yi odaya götürdüm.

Böylece kanepelerden birine oturabildik. "Her şey bir anda olmuş olmalı."

Mike Amca başını sallayarak, "Bir tartışmadan sıyrılmaya çalışmakla ilgili çok şey duydum ama bu seferkinin en iyisi olduğunu söylemeliyim," diye şaka yaptı.

"Denemiyordum-"

Babam ikna olmamış gibi, "Hı-hı," diye mırıldandı.

Ellie Teyze tatlı bir sesle, "Artık sadece uykun olduğunu bildiğimize göre eve gidiyoruz," dedi.

"Sana sadece yorgun olduğunu söylemiştim," diye karşı çıktı babam.

"Senin doktor olduğunu bilmiyordum," diye karşılık verdi Ellie Teyze, ayağa kalkıp Mike Amca'yı da yanına çekerek.

Annem de ayağa kalkınca babam, "Sanırım oğlumu tanıyorum," diye söylendi. "Haftalardır bok gibi görünüyor."

"Teşekkürler baba," diye alaycı bir şekilde cevap verdim ve Ani'nin kıs kıs gülmesine neden oldum.

Ona bakmak istedim ama yüz ifadesini görmekten korkuyordum. Hayatımın en önemli konuşması sırasında bayılmışım ve hem böyle olduğu için utanmış hem de söylediğim her şeyin beni bir yere götürmediği için çok endişelenmişim.

"Sonra görüşürüz çocuklar," diye seslendi Trevor, anne babasını ön kapıdan çıkarken takip ederek.

Onlar gider gitmez kanepeye yaslandım ve gözlerimi kapattım. "Siz ikiniz bu gece burada mı kalacaksınız?" Babam sordu.

Ani'nin "evet" dediği anda ben "hayır" dediğim için gözlerimi bile açmadım.

"Eve gitmiyorsunuz," diye bağırdı

Ani. "Bizi götürebilirsin," diye kabul ettim.

Ani beni görmezden gelerek annemlere "Biz burada kalacağız," dedi. "Sabah görüşür müyüz?"

Gece kalmak istemiyordum ama ailemin evinde olsak ve uyumaktan başka bir şey yapamayacak kadar yorgun olsam bile Ani'yle tekrar aynı yatakta uyumak konusunda tartışacaksam ne olayım. Ben bayıldığımda çekip gitmemişti. Kalmıştı.

Bunun bir anlamı olmalı.

Onu Katie'nin eski odasına kadar takip ettim ve kapıyı arkamızdan kapattıktan sonra iç çamaşırlarıma kadar soyundum. Bebeği uyandırmamak için ikimiz de sessizce hareket ediyorduk ama kıyafetlerinin odada çıkardığı her sesin farkındaydım.

karanlıkta yatmaya hazırlanıyordu. Arkasından yatağa girdiğimde, içime dolan rahatlama dalgası karşısında ağlayabilirdim.

Kolumu ortasına dolamaya çalışırken "Ödümü kopardın," diye tısladı.

"Öyle demek istemedim."

"Ne oluyor lan? Uyumuyor musun?"

"Bir türlü uyuyamıyordum, bu yüzden bütün gece dinlenebilecek kadar bitkin düşene kadar uyanık kalıyordum," diye cevap verdim, onu kendime çekerken vücudunun sertleşmesine aldırmadan.

Yan yana duruyorduk ve yüzlerimiz yastıkların üzerinde burun buruna gelecek şekilde yatağı biraz aşağı kaydırdım.

"Konuşmak istiyorum," diye mırıldandım, gözlerimi boş yere açık tutmaya çalışıyordum.

"Sabah konuşuruz," diye yüzüme karşı nefes aldı ve sakalımı düzeltmek için elini kaldırdı. "Hadi uyu."

* * *

"Ben onu getiririm. Sen uyu," dedi annem ertesi sabah Arielle beni uyandırdığında sessizce.

Portatif beşiğin yanında duruyor, Arielle'i kaldırmadan sakinleştirmeye çalışıyordum. Bacaklarım hala oldukça dengesizdi ve annem yanımdan geçip Arie'yi kucağına alırken Ani'nin uyuyan yüzüne baktım. Sonra kendime baktım ve yüzümün ısındığını hissettim. Üzerimde boxer külotumdan başka bir şey yoktu.

"Dün gece için özür dilerim," diye fısıldadım, annem Arielle'in bez çantasını yerden alırken yatağın arkasına geçip alt tarafımı saklamaya çalıştım.

"Uyuman gerek oğlum," diye azarladı annem. "Kendini hasta etmeden önce şu işi hallet."

Dönüp odadan çıkarken başımı salladım ve kapıyı arkasından kapattım. Sonra tekrar Ani'nin yatağına tırmandım ve kollarımı ona doladım.

"Uyuyormuş gibi yaptım," diye mırıldandı göğsümün çıplak tenine karşı ve beni irkiltti. "Annen Arielle'i alsın diye."

Kıkırdadım.

"Yılın Annesi," diye şaka yaptı Ani.

"Sen harika bir annesin," diye karşılık verdim, alnından öperek.

"Dün gece kendini kaybettin," dedi Ani, yüzünü eğip beni öpmek için.

Adem elması.

"Bunun suçunu Alex'le girdiğim tartışmadan kaynaklanan yorgunluk ve adrenalın karışımına yükleyeceğim," diye mırıldandım.

"Yani bunu kastetmedin mi?" Ani sordu.

"Hayır, ciddiymdim." Gözlerinin içine bakabilmek için arkama yaslandım.

"Teslimat arzulanan çok şey bıraktı."

"Kesinlikle bir açıklama yaptınız. Mikrofon düşürmenin son noktası gibiydi." Elini üzerimize doğru kaldırdı ve sanki bir mikrofon düşürüyormuş gibi omuz silkerek parmaklarını açtı.

"Tam bir pisliksin," diye güldüm, yatağı sallayarak.

"Arielle'e anlatmak için güzel bir hikâye," diye düşündü, dudakları yukarı kalkarken. "*Baban bizim için savaşıırken o kadar heyecanlanmış ki Viktorya dönemindeki bir bakire gibi bayılmış.*"

"Bayılmadım. Yorgunluktan bayıldım." "Aynı şey."

"Hiç de aynı şey değil."

"Domates, tomahtoes."

"Arielle'e onun babası olduğumu söyleyecek misin?" Yumuşakça sordum, yüzüne bakarken gülümsemem azaldı. "Onun için savaştığımı mı?"

"Yapmamı istiyor musun?" diye sordu, dudakları titreyerek. "Evet."

"O zaman, evet. Yapacağım."

İçimi kaplayan duygulara karşı gözlerimi kapatarak ürperdim. Hem çatılardan çılgılık atmak hem de yorganı başımızın üzerine çekip dünyayı engellemek istedim. Rahatlama her şeyi kuşatıyordu.

"Bana annenden bahseder misin?" Ani birkaç dakikalık sessizliğin ardından parmak ucunu dudaklarımda gezdirerek sordu.

İçimi çektim, keşke bir gece önce bu konuyu hiç açmasaydım diye düşündüm. Herhangi bir şey için ebeveynlerini bahane olarak kullanmak en sevdiğim şeylerden biriydi. İnsanların yetişkin olarak aldıkları kararlar için ailelerini suçlamaya çalışmasından nefret ederdim.

"Muhteşemdi," diye başladım.

"Öyle mi?"

"Oh, evet. Alex'e benziyordu-"

"Yani... ikiniz gibi," dedi Ani küçük bir kahkaha atarak.

"Pek sayılmaz," diye gülümseyerek cevap verdim, sırt üstü döndüm, böylece Ani

göğsümün üzerinde. "Onun geniş gülümsemesi vardı, bilirsin işte. Bulaşıcı olan."

"Sende de o gülümseme var," dedi sadakatle.

"Yüzü saçla kaplı değildi," diye şaka yaptım, çeneme bir öpücük kondururken Ani'yi sıktım. "Ve gerçekten çok hoş biriydi. Herkese gülümserdi. Sürekli neşeliydi."

"Ah, *onlardan* biri," diye homurdandı Ani.

"Evet." Başımı salladım. "Alex ve ben beş yaşındayken hamile kaldı. Babasının kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, çünkü yanına hiç erkek almazdı. Dışarı çıkabilmek için bizi bir bakıcıya bıraktığını bile hatırlamıyorum. Geniş bir ailemiz yoktu. Ailesinin nerede olduğunu hiç bilmiyordum."

"Eminim bu onun için çok zor olmuştur," dedi Ani yumuşak bir sesle.

"Hiçbir desteğe sahip olmamak." "İdare etti," dedim. "O iyi bir anneydi."

"Bebeği mi öldü?" Ben sessizleşince Ani dürttü.

"Ah, evet," dedim, yüzümün yan tarafını kaşımak için uzandım.

"Sigortamız yoktu, o yüzden bebeği evde doğurdu."

"Vay anasını!" Ani gözlerini kocaman açarak ağzından kaçırdı.

"Bebeğin bu yüzden mi öldüğünü, yoksa doğduğunda zaten ölü mü olduğunu bilmiyorum."

"Sen çok küçüktün," diye mırıldandı Ani üzüntüyle. "Alex bunu hatırlamıyor."

"Ama sen biliyorsun."

Çenemi sıkarak başımı salladım. "Muhtemelen kazara beni ısırıldığı içindir."

Ani'nin gözleri kapandı ve alnı bir gümbürtüyle göğüs kafesime çarptı. "Ben sık kafalının tekiyim," diye itiraf etti ve birlikte geçirdiğimiz ilk geceyi ve onun küçümseyici sözlerini hatırlayarak gülmeme neden oldu.

"Önemli bir şey değil," diyerek başını göğsümden kaldırdım. "Isırma hissini ben sevmiyorum ama sen seviyorsun. Bu sadece bir tercih."

"Bu konuda eşeklik ettim."

"Pek çok konuda götün tekisin."

"Hey!"

Güldüm, kıkırdamalarım Ani'nin zayıf bedenini sarsıyordu.

"Sana sıırıslıklaam aşışım," dedim kaşlarını çatarken. "Ben de seni seviyorum, sanırım."

"Tahmin ettin mi?"

"Hiç hoş değilsin."

"Eğer ailemin evinde olmasaydık, çok ama *çok* iyi olurdu."

"Tüm bunlardan emin misin?" Ani ağzından kaçırdı ve yüzümdeki gülümsemenin kaybolmasına neden oldu. "Gerçekten emin misin?"

"Şehirdeki evimi satıyorum," diye açıkladım ve çenesinin düşmesini izledim. "Bekle, ne?"

"Senin yanına taşınıyorum."

"Davetli değildin," diye cevap verdi, gözleri kocaman açılmıştı.

"Benimle yaşamak istemiyor musun?" Yüzünü dikkatle izleyerek ciddi bir şekilde sordum.

"Evet, öyle." Son kelimeyi uzattı. "Ama..."

"Mesele şu," dedim, kendimi yukarı ittim, böylece ben oturuyordum ve o da kalçalarına biniyordu. "Benim için büyük bir risk alıyorsun. Korktuğunu biliyorum-"

"Korkmuyorum," diye yalan söyledi.

"Korktuğunu biliyorum," dedim tekrar, onu görmezden gelerek. "O yüzden hamleyi ben yapacağım."

Öne doğru eğildim ve dudaklarımı onunkilere değdirdim, teninin benimkilere değmesinden zevk aldım.

"Evimi satacağım. Senin yanına taşınacağım. Benimle olmak dışında hiçbir riske girmene gerek yok. Tamam mı?"

Ani'nin dudakları bükülüp kıs kıs gülmeye başlayana kadar oldukça iyi bir konuşma olduğunu düşünmüştüm.

"Benim evimin seninkinden milyon kat daha havalı olduğunu biliyorsun," diye şarkı söyledi, daha sert gülerek. "Evimi satmak mı? Ha!"

"Tam bir pisliksin," diye güldüm, kıkırdarken başının arkaya eğilmesini izledim. "Romantik olmaya çalışıyordum."

"Çok romantik," dedi sahte bir ciddiyetle başını sallayarak.

Homurdandım ve onu altına aldım, kahkahaları arasında merhamet için yalvarırken parmaklarımı yanlarına soktum.

Bölüm 18

Anita

Alo?" Bağurdım, bir ayağımın üzerinde zıplarken diğer ayağıma çorap geçirmeye çalıştım.

"Nihayet!" Katie kulağıma bağırды ve şaşkınlıkla telefonu düşürmeme neden oldu.

"Kahretsin," diye tısladım, Kate saçmalamaya devam ederken telefonumu çamaşır sepetinden geri aldım.

Telefonu tekrar kulağıma götürdüğümde kendini beğenmiş bir şekilde, "Tekrar bir araya geleceğinizi biliyordum," dedi. "Aradım!"

"Evet, evet."

"Annem Bram'in seni bu gece dışarı çıkaracağını söyledi." Kate sordu. "Sen ne giyiyorsun?"

"Taytlar, botlar ve omzumdan sarkan gri bir kazak," diye yanıtladım botlarımı çekerek. Bram beni Jay'in barına götürüyordu ve bu duygu beni biraz sersemletmişti.

"Hayır! Neden elbise giymiyorsun?" diye bağırды. "Taytı çok severim ama bu senin ilk randevun!"

"Bram'in taşaklarını ağzıma aldım. Tozluklarla başa çıkabilir ve bundan hoşlanabilir," dedim açıkça.

Bağlantının diğer ucundan öğürme sesleri geldi. "Bu şeyleri duymak istemiyorum!"

"Oh, bilmiyor musun?" Masumca sordum, "Ama aylardır her şeyimize burnunu sokuyorsun! Ayrıntıları istemiyor musun?"

"Hayatta olmaz!"

Güldüm ve yatak odamdan çıkarken yatağın ucundan çantamı aldım.

Bram her an orada olabilirdi ve ben de o geldiğinde hazır olmak istiyordum. Heyecanlıydım.

Liz, Arielle'i bütün gece yanında götürmüştü ve bu beni çok korkutmuştu. -Ama Bram'le yalnız vakit geçireceğim için heyecanlıydım.

"Peki fikrini ne değiştirdi?" Kate bir dakika süren huysuz bir sessizlikten sonra sordu.

"O-" diye iç geçirdim ve kanepeye çöktüm. "Gerçekten ciddiye."

"Ve bunu biliyorsun çünkü?"

"Çünkü bana sanki onu ayakta tutabilecek tek şey benim sözlerimmiş gibi baktı."

"Zaten bayılmadı mı?" Katie küçük bir kahkaha atarak sordu.

"Sonra oldu," diye düzelttim onu.

"Siz verandadayken olduğunu sanıyordum." "Bütün bunları nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Annem beni telefona bağladı ve pencereden izlerken bana her şeyi anlattı."

"Tanrım," diye inledim ve Katie'yi güldürdüm. "Alacağın şey bu. Bum!"

"Hamileyken ağzımdan kaçırdığım için üzgün olduğumu zaten söylemişim!"

"Hâlâ eşit değiliz," diye homurdandı

Kate. "Oh, her neyse," dedim.

Ön kapımın çalınmasıyla başım dönerek o yöne baktım. "Gitmeliyim, Kate."

"Ooh, orada mı?"

"Şimdi seks yapacağım. Bye." Tekrar kusma sesleri çıkarmaya başladığında son tuşuna bastım.

Kapıyı açtığımda Bram, üzerinde kahverengi bir Carhartt ceketin altında düğmeli bir gömlek, başında gri bir bere ve düzgünce kesilmiş ve ağdalanmış sakalıyla orada duruyordu.

"Ne kadar da güzel görünüyorsun," diye geçirdim içimden, onu bir aşağı bir yukarı süzerken.

"Sana çiçek getirdim," dedi küçük bir sırıtışla ve elini kaldırarak üzerinde hâlâ market etiketi olan bir buketi gösterdi.

"Vay canına, çok süslü," diye takıldım, çiçekleri elinden alırken. "Teşekkür ederim."

Çiçekleri mutfığa götürmek için döndüm ve Bram arkamdan inleyerek beni gülümsetti. Ön kapının kapandığını duyunca çiçekleri lavaboya koydum.

ve döndüğümde Bram'in beni mutfağa kadar takip ettiğini gördüm.

"Seni bu gece dışarı çıkaracağımı söylediğimi biliyorum," dedi sert bir sesle, beresini başından kaydırıp ceketini masanın üstüne bırakırken. "Ama seni *gerçekten* uzun zamandır çıplak görmemiştim."

O yüzünü buruştururken ben güldüm.

"Planlar değişti mi?" Ona doğru bir adım atarak sordum.

"Eğer bana karşı bir şeyler hissediyorsan, kıyafetlerini çıkarırsın," diye yanıtladı ciddi bir şekilde, gömleğinin düğmelerini açarak.

"Ama her şeyin başladığı yere geri dönmeyi gerçekten dört gözle bekliyordum," dedim gülümsememi uzak tutmaya çalışarak.

Bram'in elleri gömleğinin üzerinde bir an durakladı, sonra yenilgiyle başını eğdi ve yavaşça iliklemeğe başladı.

"Şaka yapıyorum," dedim usulca ve ellerini tutmak için uzandım.

"Oh, Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı, elleri saçlarıma gitti ve ağzını ağzıma bastırdı. "Seni başka bir gece dışarı çıkaracağım."

"Ama bu *gece* bebek bakıcımız var," diye takıldım ve tekrar inlemesine neden oldum.

"Seni Arielle'in gidebileceği bir yere götüreceğim," diye söz verdi dudaklarıma karşı ve ellerini sırtımda gezdirdi.

Alt dudağını ağzıma aldım ve elleri kıcımlı kavrayıp beni yerden kaldırırken iç çektim.

"Artık bebekçe konuşmak yok," diye emretti ve dudaklarımı kulak memesine götürdüğümde beni odama götürdü.

"Emin misin?" Dilimi kulağının dışında gezdirerek sordum. "Çünkü becerdiğin bazı kadınların konuşmalarını duydum ve eğer bundan hoşlanıyorsan-"

"Seks yaptığımız diğer insanlar hakkında konuşmuyoruz," dedi ve beni yatağa bıraktı.

"Bunlarla varilin dibini kazımışsın," diye iğneleyerek kaşlarını çatmasına neden oldum.

Bu konuyu neden açtığımı bile bilmiyordum ama sözcüklerin ağzımdan dökülmesini engelleyemiyordum.

"Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" diye sordu, tepemde durup yüzünde nazik bir gülümsemeyle başını sallayarak.

"Evet."

"Ne söylediğin önemli değil."

"Tamam," diye nefes aldım açık gömleğini omuzlarından aşağı indirirken.

"Beni uzaklaştıramazsın. Bu olmayacak."

"Denemiyorum-"

"Öyle olmadığını biliyorum," dedi ciddi bir şekilde.

Sonra kot pantolonunu çıkardı ve sessizlikte söyledikleri içine işledi.

Hiçbir zaman sevgi dolu olmayacaktım. Her zaman yanlış zamanda ve yanlış yerde uygunsuz şeyler söyleyecektim. Asla onun öğle yemeğine özlü aşk notları bırakan ya da insanlara onun ne kadar tatlı olduğunu anlatan bir kız olmayacaktım.

Ve Bram'ın bununla bir sorunu yoktu. Beni olduğum gibi seviyordu.

Gözlerim yaşardı ama düşmelerine izin vermedim.

"Sana çiçek getireceğim," dedi Bram botlarımı ve çoraplarımı çıkarırken. "Seni sevdiğimi söyleyeceğim ve Arielle'i şımartacağım."

Yanağımın içini ısırdım.

Taytımı ve tangamı kalçalarımından indirip bacaklarımdan çıkarırken sessizce, "Seninle övüneceğim," dedi. "Yıldönümlerini hatırlayacağım ve doğum günün için sana havalı şeyler alacağım."

Sıkılmış dişlerimin arasından aptalca, "Doğum günün için de sana havalı şeyler alacağım," dedim.

"Peki beni sevecek misin?" diye sordu kazağımı başımın üzerinden çekerken. "O kadar çok seveceksin ki dayanamayacaksın," diye mırıldandım kazağımın klipslerini açarken.

Sütyen.

"Güzel," diye mırıldandı, ağzını ağzıma bastırmak için üstüme geldi.

Beni öperken parmaklarımı saçlarının arasına soktum ve lastik bandı çıkardım, böylece o kalçalarını benimkilere dayarken saçlarını yumruklarımda sıkabilecektim.

"Sana haftada en az bir kez oral seks yapacağım," diye mırıldandım ve dudakları boynumda gezinirken Bram'ın kıkırdamasına neden oldum.

"Akşam yemeği pişireceğim çünkü hoşuma gidiyor ama söz veriyorum güzel olacak."

Dudakları bir meme ucunun etrafını sardı ve ben de karşılık olarak sırtımı dikleştirdim.

"Muhtemelen yıldönümlerini unutacağım ama hatırlamaya çalışmak için takvime yazacağım."

"Teşekkür ederim," dedi ve iki parmağını klitorisimin üzerinde kaydırmak için elini aramızda gezdirdi.

"Ve yaptığın her şeyle gurur duyacağım, insanlara söylemesem bile

Bu konuda." Aynı iki parmağını içime soktuğunda nefesim kesildi. "Pislik gibi davrandığında bile seni seveceğim."

"Hey, şimdi," dedi Bram savunmacı bir tavırla, göğsümün yan tarafını hafifçe ısırarak. Başparmağı klitorisimin üzerinde yavaşça gezinirken "Lütfen," diye fısıldadım.

Kendini konumlandırırken beni öptü ve içeri kayarak bizi birbirimize kilitlediğinde nefesim kesildi.

"Ben-"

"Şşşt," diye susturdu beni, alnını alnıma bastırarak. "Sözlerimizi sonra veririz," diye fısıldadı. "Sen uzun beyaz bir elbise giydiğinde ve ben smokin giydiğimde."

"Benimle evlenmek mi istiyorsun?" Kalçaları sallanırken elim terli sırtında gezinirken sordum.

"Her şeyi istiyorum," diye cevap verdi kalçalarını öne doğru atarak.

Ondan sonra pek konuşmadık. Bedenlerimizin dansına, tenimizde biriken tere, bir araya gelişimizin kokularına ve seslerine kendimizi kaptırmıştık. Bu şimdiye kadar yaptığımız en iyi seksti ve geçmişte yaptığımız akrobasi hareketlerinin hiçbirini içermiyordu. Sıradan bir misyoner pozisyonuydu ama duygularımız onu *muhteşem kılıyordu*.

Yine de bu kelimeyi sevdim.

Saatler sonra, Bram'ı odamda tökezlerken izledim.

"Gidip onları getirmemi ister misin?" Kapıya ulaşma çabalarına kıkırdayarak sordum.

"Anladım," diye homurdanarak elini yüzüne sildi. "Sen yatakta kal."

Sonunda telefonlarımızı almak için odadan çıktı ve ben de iç çekerek çarşafıma üzerine uzandım. Bram Arielle'i arayıp kontrol etmek istiyordu ama beni odama taşıırken telefonlarımızı mutfakta bırakmıştık.

"Annem ikimize de mesaj atmış," dedi Bram odaya geri dönüp telefonuna bakarken. "Birkaç resim gönderdi ve yatacaklarını söyledi, bu yüzden 'onları arayıp kontrol etmeyin' dedi."

Yüzündeki çatık kaşlara güldüm.

"Resimler ne?" Yanıma oturup çıplak bacaklarını çarşafın altına kaydırırken sordum.

"Biri Arielle'in salıncakta, diğeri de Trevor'ın onu tutarken çekilmiş fotoğrafı," d i y e cevap verdi ve bakabilmem için telefonu bana doğru eğdi.

"Henry'nin bebek annesinden haber almış mı?" Telefonumun ekranında Trev'in gülümseyen yüzüne bakarken sordum.

Ellie, Mike ve Trev'in işleri yeniden yoluna koymaya başladıkları görülüyordu ama hâlâ yas tuttukları herkes tarafından anlaşıyordu. Güldüklerini ve gülümsediklerini görmüştüm ama kimsenin bakmadığını düşündüklerinde yüzlerinde hala korkunç bir ifade vardı. Aynı ifadeyi taktığımdan oldukça emindim.

Bram'le yaşadığımız tüm bu dram dikkatimi dağıtmış, beni pek neşelendirmese de kederimden biraz olsun uzaklaşmamı sağlamıştı. Artık Bram'le aramızdaki bağ sağlam olduğuna göre, Henry'nin kaybının onu gömdüğümüz günkü gibi yeniden büyüüp büyümeyeceğini merak ediyordum.

"Trevor onu aradı," dedi Bram, telefonu elimden alıp hem kendi telefonunu hem de benimkini komodinin üzerine koyarak. "Konuşmaya istekliymiş ama bundan fazlasını bilmiyorum."

"En azından bu iyi," diye mırıldandım Bram ışığı kapatıp yataktan aşağı kayarak beni de yanına çekerken.

"Sanırım önümüzdeki birkaç hafta içinde oraya gidecek." Başımı kaldırdım ve şaşkınlıkla Bram'e baktım. "Gerçekten mi?" "Evet, onunla, yani bebekle tanışmak istiyor."

"Hen'in küçük bir parçası," diye mırıldandım, başımı Bram'in göğsüne yaslayarak. "Aklından neler geçtiğini hayal bile edemiyorum," dedi Bram. parmaklarını sırtımda hafifçe aşağı yukarı gezdirdi. "Bu onun *bebeği*."

"Bazı insanlar ebeveyn olmak için yaratılmamıştır," diye cevap verdim omuz silkerek.

Henry'nin yaptığı şeyi neden yaptığını ben de anlamıyordum. Kafamı zar zor toparlayabiliyordum. Umursamayan ebeveynlere sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu, bu yüzden onların izinden gitmesi beni şaşırtıyordu. Öte yandan, son birkaç aydır bazı insanların bunu beceremediğini fark etmiştim. Eğer Henry de o insanlardan biriye, belki de en başından çekip gitmesi daha iyiydi.

"Gidip Arielle'i almak istiyorum," diye mırıldandı Bram, dudaklarımın seğirmesine neden olarak. "Onu sabah alabileceğimizi biliyorum, annem ve babamla iyi olduğunu da biliyorum ama ben onu burada istiyorum. Kendi yatağında. Bizimle birlikte."

Göğsünü öperek, "Bu gece uykunun tadını çıkaralım," dedim. "Bir süre daha hiç uyuyamayacağız."

Gözlerimi kapattım ve ona karşı rahatladım.

Bram birkaç dakikalık sessizliğin ardından aniden, "Bunun yerine şehirdeki evimi kiraya verebileceğimizi düşünüyordum," dedi.

"Sen nasıl istersen," diye cevap verdim.

"Burayı satıp bir miktar nakit elde edebiliriz ama düzenli gelir iyi olur. Ayrıca gayrimenkul iyi bir yatırımdır."

"Elbette." O saçmalamaya devam ederken uykuya daldığını hissedebiliyordum. "O zaman Arie'yle evde kalabilirsin," dedi, başını döndüğünde gülerek.

göğsünden

fırladı. "Ne?"

"Artık çalışmak istemiyorsun," dedi gülümseyerek. "İstemediğini biliyorum."

"Ama ben-"

"Lütfen bunun için bana diz çökme," dedi sinirli bir şekilde. "Ama seninle ilgilenmeme izin ver."

"Sana ihtiyacım yok-"

"İstemediğini biliyorum. Kendine ve Arielle'e bakabileceğini zaten kanıtladın," diyerek sözümü kesti ve beni göğsünden yukarı çekti. "Ama evde Arie'yle kalmayı tercih edersin. Bunu yapacağını biliyorum."

"Evet, bunu çok isterim," diye mırıldandım.

"Öyleyse yap. Çok para kazanıyorum, bebeğim. Bize bir şey olmaz." "Ama ya-"

"Hiçbir yere gitmiyorum."

"Emin misin?"

"Neden sürekli emin olup olmadığımı sorup duruyorsun? Evet, eminim." Eğilip dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. "Arielle'in her gün evde seninle olmasını tercih ederdim."

Bana mutlulukla bakarken ağzım titredi, ay ışığı yüzündeki ifadeyi yakalamama ancak yetecek kadar parlıyordu.

"Yeni bir ofis müdürü bulman gerekecek," diyerek sırtışının genişlemesine neden oldum. "Züppe bir ofis müdürü."

"Peki," dedi ciddi bir şekilde. "Bana daha fazla çocuk vermek zorundasın." "Ne?" Gözleri benimkileri ararken şaşkınlıkla geri çekildim.

"Arielle'in bir kardeşe ihtiyacı var," dedi sessizce, yüzümü avuçlarının içine almak için uzandı. "Koruyucu aile olmak istediğimi sanmıyorum. Çocuklarımızı elimizden almaya çalıştıkları anda sınıra doğru kaçmayacağımdan emin değilim. Ama eğer tekrar evlat edinmek istersen..."

"Gerçekten mi?" Nefes aldım.

"Arielle'den büyük kimse olmasın," diye emretti. "Yani muhtemelen birkaç yıl beklememiz gerekecek."

"Ama büyük çocuklardan çok daha fazlası var-"

"Bebek olmak zorunda değil," dedi Bram başını sallayarak. "Sadece Arielle'den daha genç. Kate küçükken annemle babam büyük bir çocuğu evlat edinmişlerdi." Bram zorlukla yutkundu. "Ona saldırdı ve Alex'le ben onları bulmasaydık ona gerçekten zarar verebilirdi."

"Bu hikâyeyi duymuştum," diye mırıldandım.

"Ondan sonra ailem bizden büyük hiçbir çocuğa bakmadı. O yüzden bunu yaparsak kendimi daha rahat hissederim. Sadece Arie'den küçük çocuklar, tamam mı? Bebek olmak zorunda değiller."

Başımı göğsüne yasladım ve boğazıma düğümlenen hıçkırıkları tutmaya çalışırken ürperdim. Bunalmıştım. Heyecanlanmıştım. Dehşete düşmüştüm.

Bram bana öylece sarıldı, parmaklarını omuzlarımin üzerinde gezdirirken kendimi toparlamama izin verdi.

"Haftada iki kez oral seks," diye söz verdim sonunda, başımı kaldırarak. "Yutkunacağım bile."

Dudaklarım kıpırdadı ve Bram hemen üzerime yuvarlanarak boynumun yan tarafına doğru sertçe güldü.

Sonsöz

Abraham

Selam küçük kardeşim." Elimde bir paket bebek beziyle marketten çıkarken telefonuma cevap verdim. Anlaşılan Ani günün erken saatlerinde bez almayı unutmuştu ve Arielle'in son bezi kalmıştı.

Genelde markete adımımı atmazdım -neredeyse bir ay önce taşındığımdan beri tüm alışverişi Ani yapmayı tercih ediyordu- ama bunu yapmaktan gocunmuyordum. Ani, Arielle ile evde kalmaya başladıktan sonra ofiste çalıştığından daha fazla çalışıyor gibiydi.

Trev ve benim yeni bir ofis müdürü tutmamız sadece bir hafta sürmüştü. Arielle doğduğunda Ani'nin yerini dolduran adamla aynıydı. Ani, doğum iznindeyken adamın dosyalarına bir şeyler yapmasından yakınsa da, ona işleri hallettiğini söylediğimizde itiraz etmedi. Günlerini Arie'ye bakarak ve evi onararak geçirmeye o kadar hazırdı ki. Devam eden bir işti ve eve geldiğimde onu garaj yolunda mutfak dolaplarını zımparalarken bulmaktan nefret ediyordum, Arie ise verandada zıpzıp koltuğunda oturuyordu, ama şikayet etmiyordum çünkü bunu seviyordu ve bu işte gerçekten iyiydi.

"Trevor'ın buraya geleceğini biliyor muydun?" diye suçlayıcı bir şekilde sordu kız kardeşim, dikkatimi dolapların üzerine eğilmiş Ani'nin anısından çalarak.

"Evet," diye cevap verdim, bebek bezlerini kamyonetin yolcu koltuğuna atarken. "Birkaç hafta önce gidecekti ama yolculuğu ertelemek zorunda kaldı. Neden?"

"O kadını görmeye mi geliyor? Henry'nin hatununu mu?" "Plan bu, evet."

"Ugh!" Katie homurdandı. "Bana onun adını vermeyi reddediyor!" "Çünkü senin deli kıçının onu takip etmesini istemiyor." "Ben onu takip etmezdim!"

"Evet, yapardın."

"Sadece Facebook'ta!"

"Davamı geri çekiyorum, Sayın Yargıç."

Kate, "Berbatsınız," diye homurdandı ve ben de onun küçükken mükemmelleştirdiği dudak büküşünü hayal ettim.

"Nasılsınız çocuklar?" Konuyu değiştirerek sordum. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, bu görevlendirme diğerinden daha uzun sürüyor ama dayanıyoruz."

"Arielle için gönderdiğin şeyler için teşekkürler," dedim evimizin garaj yoluna girerken. "Yılın geri kalanında kıyafet almak zorunda kalmayacağız."

"Sorun değil. Kahretsin! Gunner, tezgahtan in!" diye kulağıma bağırdı ve yüzümü buruşturmama neden oldu. "Gitmeliyim, Bram. Ani beni arasın."

"Yapacağı

m." "Seni

seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapattım, bebek bezlerini aldım ve kamyonundan dışarı fırladım. Oturma odasından gelen ışık pencerelerden ön bahçeyi aydınlatıyordu ve Ani'nin yatakta olması gerekirken içerideki süslemelerin alt yarısını boyadığını düşünerek gülümsedim. O zaman tamamen bok gibi görünüyorlardı, ama bitirdiğinde her şey yoluna girmişti.

"Muhtemelen benden daha uzun olacaksın," dediğini duydum Ani'nin, sessizce ön kapıdan içeri girerken. Sesi mutfaktan geliyordu ve ses tonundan Arielle'le konuştuğunu anlayabiliyordum.

"Öz annen benden daha uzun, babaannen de öyle." Beni karşılayan manzaraya bakarken kapı aralığında durdum.

Arielle yemek odasının köşesindeki salıncağında sallanırken, Ani de mutfak yemek odasından ayıran küçük adanın üzerinde onunla konuşuyordu. Ani bir çeşit hamur -muhtemelen taş gibi sert bisküviler-yapmaya çalışıyor gibiydi; elleri ve yüzü un içindeydi. Tişörtünün omuz kısmı da öyle, ki bu beni şaşırtmadı çünkü benim kadını sürekli hareket halindeydi ve üzerinde biraz un

Eller onu aynı anda on beş şey yapmaktan asla alıkoyamazdı.

Arielle ellerini emerken dikkatle dinliyormuş gibi ona doğru bakarken Ani ciddiyetle, "Baban uzun boylu, bu yüzden dev gibi üzerimizde yükselecek değilsin," dedi. "Muhteşem olacaksın, şimdiden söyleyebilirim. Mutlu ve tatlısın ve bunlar en güzel kız tipleridir."

"Ah, bilmiyorum," diye mırıldandım, Ani'yi şaşırtarak. "Alaycı ve kaba kızları severim."

"Ani homurdandı ve tezgahın etrafından dolaşıp bana doğru ilerlerken gülümsedi.

"Hey, bebeğim," diye mırıldandım ağzına, beni öpmek için parmak uçlarında yükselirken.

"Hey, bebek bezi aldın mı?" "Tabii ki aldım."

"Yılın Babası," diye alay etti Ani, ellerini saçlarımın arasına sokup her yere un bulaştırırken.

"Üç aylık çocuğumuzla anne-baba konusunu tartışmanızın bir nedeni var mı?" Yüzüne bakmak için biraz geri çekilerek sordum.

"Bugün Bethy aradı," dedi sessizce ve kalbimin göğsümde sertçe çarpmasına neden oldu. Ani, Arielle'in sonsuza dek yasal ebeveyni olsa da bu tepki içgüdüsel, amin. "Ona Arie'nin bir fotoğrafını göndermemi istedi."

"Yaptın mı?"

"Seni bekledim," dedi, ağzının bir tarafı yukarı kalkmıştı.

"Teşekkür ederim," diye nefes aldım, omuzlarım çökmüştü. "Umurumda değil, ona istediğin kadar gönder ama bana sorduğun için teşekkür ederim."

"Evet," diye cıvıldadı Ani.

"Keşke Shane acele edip eve gelse de evlenebilsek," diye homurdandım ve Ani'yi tezgâhın üzerine kaldırarak kalçalarının arasına girebildim.

"Sadece birkaç ay daha," diyerek güldü Ani ve yanağımdan öptü.

"Başka bir yeri öpmek ister misin?" Eli kot pantolonumun önünden aşağı kayarken sordum.

Ani'nin kaşları kalktı ama tam kabul etmek için ağzını açtığı anda Arielle salıncağından yüksek sesle ciyakladı. İstemeye istemeye Ani'nin tezgahtan inmesine yardım ettikten sonra, yüzü fevkalade kızgın bir ifadeyle buruşmuş olan kızımıza doğru döndüm.

Arielle'i kollarıma alırken omzumun üzerinden seslendim: "Balayına çıkıyoruz, değil mi?"

Kate ve Shane'in aşk hikayesini kaçırdınız mı?

***Kalbimi Kırma*'dan bir alıntı için lütfen sayfayı
çevirin.**

Önsöz

Shane

Neden yine bu boka gidiyoruz?" Yolcu tarafındaki aynada makyajıyla uğraşırken karıma sordum.

"Çünkü kuzenin için önemli."

"O benim kuzenim değil," diye hatırlattım ona, şerit değiştirerek.

"Peki. Bu *Kate* için önemli," diye yanıtladı sabrı tükenerek. "Bu konuda neden bir pislik gibi davrandığını anlamıyorum."

"Çocuklar olmadan evden ne sıklıkla çıkıyoruz, Rach? Nadiren. Tek gecemizi on sekiz yaşındakilerle dolu lanet bir kahvehanede yalnız geçirmemeyi tercih ederim."

"Kahretsin, bu gece çok iyisin," diye mırıldandı kızgınlıkla. "Kate beni haftalar önce davet etti. Evde olacağını bilmiyordum."

"Doğru, planlar değişti."

"Gideceğime söz verdim! Görevden her döndüğünde senin için her şeyi bırakıyorum. Bunu biliyorsun. Değiştiremeyeceğim planlarımın olduğu *bir gece* yüzünden ahmak gibi davrandığına inanamıyorum."

"Kate'in beni burada istediğinden şüpheliyim," diye mırıldandım, zaten arabalarla dolu olan küçük otoparka girerken. "Kaza yaptığını ve yandığını gördüğümde bundan nefret edecek."

Arabadan atladım ve Rachel'in arabadan inmesine yardım etmek için kaputun etrafında yürüdüm. Hamileyken neden bu kadar yüksek topuklu ayakkabı giymekte ısrar ettiğini hiç anlamamıştım; bu beni geriyordu. Çok seksi görünüyordu ama bir gün düşecekti ve ben onu yakalamak için orada olamayacağımdan korkuyordum.

"Gerçekten hiçbir fikrin yok, değil mi?" dedi gülerek, elini tutup onu yavaşça koltuğundan çekerken. "Tanrı aşkına nasıl büyüdün sen?"

ve Kate hakkında hala bu kadar az şey mi biliyorsun?"

"Onunla büyümediğimi biliyorsun." Kapıyı çarparak kapattım ve onu yavaşça küçük binaya doğru yürüttüm. "On yedi yaşında taşındım ve on dokuz yaşında şehri terk ettim. Tanrı aşkına, o aileden biri değil. Beni çok kısa bir süreliğine yanlarına alan insanların şımarık, *tuhaf* yeğeni."

Rachel sesimdeki kızgınlık karşısında kısa bir süre durdu. "O benim *en iyi arkadaşım*."

Benim tek arkadaşım. Unuttuysan söyleyeyim, bizi o tanıştırdı." "Bilerek değil."

"Bu ne anlama geliyor? Bilerek yapmadığın neydi?" "Bir araya geldiğimizde çok kızgındı."

"Hayır, değil," diye karşı çıktı Rachel. "Sen neden bahsediyorsun?" "Boş ver. Önemli bir şey değil."

"Lütfen, *lütfe*n, nazik olur musun ve oraya girdiğimizde işkence görüyormuşsun gibi davranmaz mısın? Onunla anlaşmanızın ne olduğunu bilmiyorum-"

"Onunla bir anlaşmam yok, sadece muhteşem karımı bu akşam yemeğe çıkarmak istemiştım ama onun yerine arkadaşının bir grup genç için şarkı söylemesini izleyeceğiz. Tam olarak umduğum şey bu değildi."

Yanağını avucumun içine almak için uzandım ve parmağımla dudaklarının altındaki deriyi ovuşturdım. Onu öpmek istedim ama arabada sürdüğü rujdan sonra bunun için bana teşekkür etmeyeceğini biliyordum.

"Daha sonra başka bir yere gideriz, tamam mı? Sanırım o ilk sırada, yani burada fazla kalmayacağız," diyerek küçük bir gülümsemeyle beni temin etti, gözleri yumuşadı. Onu öpmek istediğimi biliyordu; elimi yüzüne koymam tanıdık bir hareketti.

"Tamam, bebeğim." Eğildim ve burnunun ucunu nazıkçe öptüm. "Çok güzel görünüyorsun. Sana bunu daha söylemedim mi?"

"Hayır."

"Sen biliyorsun."

Gülümsedi ve tekrar binaya doğru yürümeye başladı, ben de parmaklarımı başımın arkasındaki kısa saçlarımın arasından geçirdim.

Kate'i sevmediğimden değildi. Tam tersi aslında. Çocukken arkadaştık ve onun çok komik olduğunu düşünürdüm. İlginç, bazen tuhaf bir mizah anlayışı vardı ve tanıdığım en içten, en nazik insandı. Ama her nedense, yıllar önce birdenbire bana odaklanmıştı ve bu ilgi beni rahatsız etmişti.

Ondan hoşlanmıyordum ve onun bana aşık olması kendimi garip ve rahatsız hissetmeme neden oldu.

kendi tenimi. Onun duygularını incitmek istemedim ama lanet olsun, bana göre değildi. Çok temiz, çok saf ve güvenilirirdi. O zamanlar bile, on yedi yaşında hala duvarlarında peri posterleri olan kızdan biraz daha sert, biraz daha karanlık kadınlardan daha çok etkilenmişim.

Bu yüzden, üniversitedeki ilk döneminden sonra eve kırmızı rujlu ve dövmelele kaplı bir kız getirene kadar ondan olabildiğince uzak durmaya başladım. Arkadaşının zamanını tekeline alırken Kate'in beni üzgün gözlerle izlemesini ve incinmiş duygularını tamamen göz ardı etmesini görmezden geldim. Kate'i o şekilde hiç sevmemişim ve yeni arkadaşının peşinden gitmekte bir yanlışlık görmemişim.

Sonunda onun oda arkadaşıyla evlendim ve o andan itibaren Kate'le hiç arkadaş olmamışız gibi davrandım. Böylesi daha kolaydı.

"Hadi bebeğim," diye seslendi Rachel, beni karanlık kahvehanenin içine çekerek. "Bir masa görüyorum ve ayaklarım beni öldürüyor."

Neden o lanet ayakkabıları giymekte ısrar etti ki?

"Size içecek bir şey getireyim mi?" diye sordu küçük bir garson. Gerçekten küçüktü. Boyu oturduğumuz bistro masasından ancak daha uzundu.

"Yeşil çay alabilir miyim lütfen?" Rachel sordu.

"Elbette! Elimizdeki yeşil inanılmaz. Ne zaman teslim edeceksin?" "Bir süre için değil."

"Tebrik ederim!"

Güler yüzlü garson nihayet bana doğru baktığında "Sade kahve," diye sipariş verdim. Gülümsemesi düştü ve sözlerimin amaçladığımdan daha kısa çıktığını fark ettim.

"Elbette!" diye cıvıldadı sıkı bir gülümsemeyle, sonra da uzaklaştı. "Ciddi misin Shane?" Rachel kızgınlıkla homurdandı.

"Ne?" Tam olarak ne olduğunu biliyordum. Ahmaklık etmişim ama kalabalık kahvehanenin beni terlettiğini açıklayacak değildim. İnsanlar yüksek sesle gülüyor, itişip kakışıyor ve birbirlerine çarpıyorlardı ve oturduğumuz yerden çıkışları göremiyordum.

"Hey, San Diego," diye seslendi tanıdık bir ses hoparlörlerden. "Bu gece nasılsınız?"

Salon tezahüratlarla doldu ve Rachel'ın yüzü benim yanımdan sahneye doğru bakarken aydınlandı.

"Çok tatlısın, değil mi?" Kate kısa bir kıkırdamayla homurdandı. "Ben de sizi seviyorum çocuklar."

Kalabalığın sesi daha da arttı ve omuzlarım tepki olarak gerildi. "Elden ele dolaşan bir kahve kutusu var, kimde?" Durakladı.

"Tamam, Lola'da şu anda, arkada mor gömlekli ve Mohawk'lı olan. Aldığın zaman, eğer yapabilirsen birkaç dolar ekle ve ver."

Kalabalık alkışladı ve Kate ses sisteminden tekrar kıkırdadı. "Siz isyan etmeden başlasam iyi olacak."

Hâlâ ona bakmak için dönmemiştim. Açıkçası, berbatsa onu utandırmak istemiyordum. Ben-

Hoparlörlerden tek bir gitarın net notaları geldi ve tüm oda sessizliğe bürünürken donup kaldım. Tamamen sessizlik. Tezgâhın arkasındaki baristalar bile Kate şarkı söylemeye başladığında sahneyi izlemek için ne yaptıklarını bıraktılar.

Vay anasını. Başım döndü ve göğsümden ucuz bir kurşun yemiş gibi hissettim.

Sesi hırıltılı ve dolgundu ve gitarını hayatı boyunca her gün kucağına aldığı bir bebek gibi kucaklıyordu. Orada tamamen rahattı, ayağını vuruyor ve kalabalıktaki farklı insanlara gülümsüyordu, onlar da onunla birlikte şarkı söylemeye başladı.

İnanılmazdı. İnanılmazdı. Başka tarafa bakamadım. Bu bir anda aklına gelen aptalca bir fikir değildi. Ne yaptığını çok iyi biliyordu ve bu çocuklar onu tanıyordu. Onu çok seviyorlardı.

Ve muhteşem görünüyordu.

Kahretsin.

Saçları Rachel'in birkaç kez denediği bir şekilde yanlardan toplanmıştı. Sanırım onlara zafer rulosu deniyordu? Rach'in çözemediği zaman böyle adlandırdığına eminim. Cildi pürüzsüzdü ve dişlerini spot ışıklarının altında bembeyaz gösteren koyu pembe bir ruj sürmüştü. Omzundan sarkan bir tişört ve o kadar dar olan yırtık bir kot pantolon giymişti ki oturmayı nasıl başardığından bile emin değildim.

Gözlerimi yavaşça kırpıttım ve o hâlâ oradaydı.

"Sana onun iyi olduğunu söylemeye çalıştım," dedi Rachel yanımdan kendini beğenmiş bir şekilde. "O şarkıyı o mu yazdı?" Karıma bakmak için dönerek sordum.

"Bebeğim, ciddi mi? Bu bir Taylor Swift şarkısı." "Oh."

"Bu bir Kenny Chesney şarkısı."

"Bunu tanıyorum," diye mırıldandım, sahneye doğru bakarak. "Sadece country mi söylüyor?"

"Kesinlikle hayır. Çoğunlukla başka şeyler ama genellikle bir teması var. Bu gece belli ki çocuklarla ilgili... gençlerle, çünkü bağışlar zorbalığa karşı bir hayır kurumuna gidiyor."

Başımı salladım ama gözlerim yine sahnedeydi, Kate oturduğu yerde hafifçe dans ediyor, gitarının önündeki yeni şarkının temposuna ayak uyduruyordu. Kate zorbalığa uğramış mıydı? Böyle bir şey hatırlamıyordum ama Rachel'a da söylediğim gibi, eğitim kampına gitmeden önce Kate'in teyzesi ve amcasıyla sadece bir yıldan biraz fazla kalmıştım. Belki de kaçırmıştım. Bu düşünce öfkeyle dişlerimi gıcırdatmama neden oldu.

Kate parlak dudaklarını büzdü ve kalabalığa göz kırparak bir öpücük gönderdi.

Nefesim kesildi.

Yüce İsa.

Koltuğumu masadan geriye ittim ve Rachel'ın elini tutarak onu kucağıma oturması için çektim.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı gülerek. "Burada kalmam gerekiyorsa, bazı avantajlar elde edeceğim." "Öyle mi?"

"Evet." Eğildim ve dudaklarıma bulaştığını hissedebildiğim ruju görmezden gelerek onu sertçe öptüm. Dilimi ağzına kaydırdım ve daha iyi bir açı yakalamak için başını eğdiğinde tırnaklarının omzuma battığını hissettim. Tanrım, onu öpmek hâlâ ilk yaptığım zamanki kadar iyi hissettiriyordu. Onunla tanışmadan önce birini bu kadar çok sevmenin mümkün olduğunu bile bilmiyordum.

"Yağmur kontrolü mü?" diye sordu dudaklarıma karşı, elini uzattı ve yüzümüzü temizlemek için birkaç peçete aldı. Yüzü kızarmıştı ve o lanet kahvehaneyi terk edip onu yalnız bırakmaktan başka bir şey istemiyordum.

Karım tanıdığım en güzel kadındı ve bu sadece görünüşünden kaynaklanmıyordu. O da benim gibi büyümüş, ihtiyacı olan her şey için didinmiş ve mücadele etmişti ve ben birlikte kurduğumuz aile ve hayatla gurur duyuyordum. Kötü yetiştirilme tarzımızdan çok yol kat etmiştik.

"Artık eve gidebilir miyiz?" Yüzümü silerken sırtıtarak cevap verdim.

"Hey, siz ikiniz köşeye!" Kate mikrofona seslenerek Rachel'ın bana attığı inanılmaz seksi bakışı böldü. "Yok öyle bir şey, benim çocuklarım var."

burada."

Kalabalık güldü ve ben sahneye sertçe baktım.

Kate o kadar parlak gülümsüyordu ki sersemlemiş gibiydi. "Bu benim en iyi arkadaşıım, işte orada. Muhteşem değil mi?"

Rachel kulağııma usulca gülüp Kate'e bir öpücük kondururken kalabalık alkışladı.

"O adamın kim olduğunu bilmek istiyorum!" diye seslendi bir kız odanın öbür ucundan ve herkesi güldürdü.

"Eh, o sadece kocası," diye cevap verdi Kate, kalabalığın kıs kıs gülmesine neden olarak. Gözlerime bakıp göz kırptı, sonra sıırttı ve sanki az önce midemi bulandırmamış gibi gözlerini kaçırıp bir sonraki şarkıya başladı.

Neredeyse bir saat boyunca sahnede harikalar yaratırken onu izledik. Sonra Rachel'ı vedalaşmadan binadan çıkardım, çocukların koşuşturmasını atlatmak istediğııme dair bahaneler uydurdum.

Son on yıldır kaçtığım kadın hakkında çok az şey biliyormuşum gibi bir izlenime kapıldım ve bunu nasıl kaçırdığımı merak ettim. Hatırladığım o garip kız ya da Rachel'ın ben evdeyken ara sıra eve davet ettiğı eşofmanlı ve atletli pasaklı kadın değildi.

Sahnede gördüğüm Kate tam bir afetti, kendinden emin ve kstahtı. O zaman ondan uzak durmaya devam edeceğimi biliyordum, ama daha önce olduğundan tamamen farklı bir nedenden dolayı.

Kate

İki ay sonra

Evans Web Design," Otoyolda şerit değiştirirken telefonuma cevap verdim. Tanrım, trafik tam bir kâbustu.

"Katherine Evans'la mı görüşüyorum?" "Evet, kimsiniz?"

"Affedersiniz, ben Laurel İlkokulu'ndan Tiffany. Sage Anderson'ın acil durum irtibat numarası olduğunuz için arıyorum-"

"Sage iyi mi?" Bana korna çalan arabaya ters ters bakarak araya girdim. Neden annesini değil de beni aramışlardı ki?

"Sage iyi, Bayan Evans. Sadece bugün onu okuldan kimin alması gerektiğini bilip bilmediğinizi merak ediyorduk. Ders yaklaşık otuz dakika önce bitti ve onu almaya kimse gelmedi."

"Onu annesi alır," diye cevap verdim, ön panelimdeki saate bakarak. "Aramadı mı?"

"Hayır, hanımefendi. Ona ulaşmaya çalışıyorduk ama ulaşamadık."

"Bu çok garip."

"Öyle," diye kabul etti.

"Tamam, gelip onu alırım ve Rachel'a ulaşmaya çalışırım ama bu en az yarım saatimi alır." Görünüşe göre şehir merkezindeki randevum ertelenmek zorunda kalacaktı.

"Hiç sorun değil. Sage benimle ofiste takılabilir." "Tamam, ona Kate teyzesinin birazdan geleceğini söyle."

Telefonu kapattım ve geri dönebilmek için otoyoldan çıktım. Kahretsin, eğer denersem

kuzeye gitmek için iki saat boyunca dur-kalk trafikte sıkışıp kalacaktım. Arka sokaklardan Sage'in okuluna doğru ilerlerken Rachel'ı defalarca aradım. Cevap vermedikçe midem daha da sıkışıyordu.

En iyi arkadaşım çocuğunu okuldan almayı unutmazdı. Tanrı aşkına, o ikinci sınıf öğrencisiydi. Son iki yıldır olduğundan daha farklı bir alma zamanı yoktu. Bir terslik vardı.

Sage'in okuluna varmam düşündüğümünden daha kısa sürdü ve ellerim titreyerek bir park yerine girdim.

İçimde sakinleştiremediğim korkunç bir his vardı.

"Hey, bir kız arıyorum, kısa boylu, siyah saçlı, saçma bir bitki ismiyle tanınıyor..." Ön büroya ulaştığımda en ciddi sesimle söyledim.

"Kate Teyze! Ben buradayım!"

"Ah, evet. İşte aradığım kişi bu," diye takıldım ve tüm dünyadaki en sevdiğim kız kollarını bana sararken gülümsedim.

Ofis görevlisi sırtarak, "Sadece çıkışını imzalamanız gerekiyor," dedi. "Sorun değil."

Sage'in çıkışını imzaladım ve onu arabama kadar geçirdim, bagajı açıp orada tuttuğum yedek güçlendiriciyi çıkardım.

"Annem nerede?" Sage ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak sordu. Arabamla dolaşmanın heyecanı belli ki okulda unutulmanın onda yarattığı travmayı gölgede bırakmıştı.

Onu arka koltuğa yerleştirirken, "Emin değilim ufaklık," diye cevap verdim. "Baban bugün poligonda!" Sage beni bilgilendirdi.

onun evi.

"Öyle mi?"

"Evet, uzun zamandır evdeydi."

"Kesinlikle öyle görünüyor, değil mi?" Neşeyle cevap verdim. Hiçbir fikri yoktu.

Rachel'ın Shane evdeyken onunla vakit geçirmek istemesine aldırmadım. Bunu tamamen anlıyordum. Ama birinin sevgilisi başka bir askeri görevden eve döndüğünde görmezden gelinen arkadaş olmak berbattı. Shane yokken neredeyse Rachel'la birlikte yaşıyordum -yalnız kalmaktan nefret ediyordu- ama kocası Amerikan topraklarına ayak bastığı anda yine istenmeyen adam olmuştum.

Bu yıllardır oluyordu. Bunun beni neden hâlâ rahatsız ettiğinden emin değildim. "Annemin yakında bir bebeği olacak," diye arka koltuktan seslendi Sage.

onların sokağına döndü.

"Biliyorum, oldukça heyecan verici, değil mi?"

"Evet. Gerçi bir kardeşi daha olacak."

"Kardeşlerin nesi var? Benim iki erkek kardeşim var," diye hatırlattım ona, boş garaj yoluna girerken.

O cevap vermeye başladığında arabadan indim ve kimse bizi karşılamaya gelmeyince şaşkınlıkla sessiz eve baktım. Rachel ve çocuklar hangi cehennemdeydi?

Ben oturduğu yerden kalkmasına yardım ederken Sage saçmalamaya devam etti. "-bir kız kardeş istiyordu. Erkekler kokar ve sadece erkeklerin eşyalarıyla oynarlar-"

"Kate?" diye seslendi biri sokağın karşısından. "Rachel nerede? İki saat önce çocukları alması gerekiyordu!"

Döndüğümde Rachel'ın komşusu Megan'ın, kucağında Gavin ve yanında zıplayan Keller'la çıkılmaz sokaktan geçtiğini gördüm.

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdim sessizce o bana ulaştığında. "Sage'i almadığı için okuldan aradılar. Son kırk dakikadır ona ulaşmaya çalışıyorum."

"Annem nerede?" Sage şaşkınlıkla aramıza bakarak sordu.

"Hey, abla, çocukları benim için içeri götürür müsün?" Megan Gavin'i yere bırakırken anahtarlarımı ona uzattım. "Bir saniye içinde içeride olacağım ve bir şeyler atıştıracağız. Kurabiye yapmak ister misiniz?"

"Evet!" Keller yumruğunu havaya kaldırarak bağırdı.

"En sevdiğin teyzene merhaba yok mu?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

"Merhaba Kate Teyze! Kurabiyeler!" diye bağırarak Gavin ve Sage'in peşinden kapıya doğru koştu.

Sage'in kapının kilidini açıp anahtarları kilitte asılı bırakarak hızla içeri girmesini izledim.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Megan'a dönerek sordum.

"Hiçbir fikrim yok. Tırnaklarını yaptırmaya gideceğini ve bir saat içinde döneceğini söyledi.  saatten fazla oldu," diye cevap verdi hayal kırıklığı içinde, kollarını beline sararak.

"Bu onun yapacağı bir şey değil."

"Hayır, yle olmadığını biliyorum." Aceleyle ekledi, "Kızgın değilim, endişeliyim."

Genelde geleceğini söylemeden *nce* gelir."

"Kate Teyze, kurabiye!" Keller n kapıdan bana bağırdı.

"İçeri girsem iyi olacak," dedim Megan'a, omzumun üzerinden açık kapıda sallanan Keller'a bakarak. "Onlara göz kulak olduğun için çok teşekkürler."

"Sorun değil," diye başını sallayarak cevap verdi. "Bir şey duyduğunda bana haber ver, tamam mı?"

"Elbette," dedim, kk maymunumun kapı çerçevesine tırmanmaya çalıştığı yere doğru yürümeye başlamıştım bile.

"Hadi gidip mutfağı dağıtalım!" Keller kıkırdarken onu bir futbol topu gibi kaldırarak yüksek sesle anons ettim. Dolaplardan malzemeleri çıkarıp mutfağı dağıtmaya başladığımızda çocukların önünde paniğe kapılmamak için kendimi zor tuttum. Kendime Rachel'ın yakında arayacağını söyledim ama ondan haber alamadıka buna olan inancım azalıyordu.

* * *

Saatlerce hiçbir şey duymadık.

Rachel'ı en az yüz kere aramaya çalıştım ama hiç cevap vermedi. Bir süre sonra telesekreterine başka bir mesaj bile bırakamadım.

Çocuklara yemek hazırlarken telefonum çaldı ve cevap vermek için acele ederken neredeyse dşryordum.

"Alo?" Biraz sessizlik için çamaşır odasına doğru yürüdüm. "Alo?"

"Katherine Evans ile görüşebilir miyim?" "Bu Katherine."

"Alo, ben Tri-City Tıp Merkezi'nden Margie. Rachel Anderson hakkında arıyorum."

Dizlerim su gibi oldu ve ayaklarımın üzerinde durabilmek için uzanıp çamaşır makinesini tuttum. "O iyi mi?"

"Hanımefendi, bir kaza geçirdi."

"O iyi mi?" Sesimin her kelimedede daha da tizleştiğini duyabiliyordum ve bağırmamak için dişlerimi sıktım.

"Hastaneye gelebilir misiniz hanımefendi?"

Kadının sesi doğal olmayan bir şekilde sakindi ve ne söylersem söyleyeyim bana doğru dürüst bir cevap vermeyeceğini biliyordum. İnsanlara ailelerinin hastanede olduğunu haber vermek onun işiydi. Aklımı kaçırmak üzere olmam umurunda bile değildi.

"Ben-" Panik içinde çamaşır odasına baktım. Ne yapmam gerekiyordu? "Yola ıkıyorum. Ona yolda olduğumu söyle."

"Buraya geldiğinizde doğruca acil durum girişine gelin."

"Yapacağım."

Telefonu kapatır kapatmaz belimi büktüm ve ellerimi dizlerime dayayıp kendimi toparlamaya çalıştım.

Rachel iyiydi. Bebek iyiydi. Bir hiç uğruna çıldırıyordum. Kendimi boş yere yormuştum. Sadece bir kazaydı.

"Sage!" Evin içinde hızla yürürken bağırdım. "Kardeşlerine göz kulak ol. Ben hemen Megan'lara gidiyorum, dışarıda olacağım!"

Ön verandaya ulaştığımda koşmaya başladım ve Megan'ın ön kapısına vardığımda nefes nefese kalmıştım ve gözyaşlarının eşiğindeydim.

"Kate? N'aber?" Megan kapıyı açarken sordu.

"Çocuklara bakabilir misin? Gitmem gerek, az önce hastaneden aradılar." Boğazımdan acı dolu bir hıçkırık döküldü ve kendimi kontrol edebilmek için elimi yüzüme sildim. "Rachel'in kaza geçirdiğini söylediler. Oraya gitmem gerek."

"Elbette, tatlım. Endişelenme," diye cevap verdi ben daha konuşmamı bitirmeden. "Caleb, ayakkabılarını giy dostum! Biraz Anderson'lara gidiyoruz."

"Woohoo!" Evin arka tarafında bir yerden duydum.

"Shane'i aradın mı?" diye sordu, kapının yanındaki sandaletlerin içine kayarak.

"Aklıma bile gelmedi," diye cevap verdim başımı hafifçe sallayarak. "Buraya nadiren gelir. Şehirde olduğunu unutmuşum." Onu aramadığım için kendimi bok gibi hissediyordum ama o yokken işlerle ilgilenmeye o kadar alışmıştım ki aklıma bile gelmemişti. Gavin doğduğunda Rachel'i hastaneye götürmüş, Keller kolunu kırdığında işlerini halletmiş ve son birkaç yılda binlerce küçük olaya daha yardım etmiştim. O her gittiğinde ben devreye girmiştim ve o öğleden sonra evin içinde volta atarken onu bir an bile düşünmemiştim.

"Bir dakika içinde orada olacağız. Eminim iyidir," diye başını sallayarak beni temin etti Megan. "Sen en iyisi gidip ayakkabılarını giy ve çocuklara ziyarete geldiğimi haber ver."

"Onlara söylemeyeceğim-" Başımı salladım ve çıplak ayaklarıma baktım. Çıplak ayakla koşarken sıcak kaldırımı fark etmemiştim bile. Neden ayakkabı giymemişim ki?

"Hadi," dedi nazikçe, çocuğu önümüzden koşarak çıkarken beni kapıdan uzaklaştırarak. "Sana eşlik edeceğiz."

* * *

Çocuklara gitme sebebim hakkında ne söylediğimden emin değilim ve hastaneye nasıl gittiğimi, hatta o öğleden sonra nereye park ettiğimi bile hatırlamıyorum. Hemşirenin bilgisayar sisteminde Rachel'ın adını ararken nasıl görüldüğünü ya da birinin benimle konuşmasını beklediğim odaya doğru yürüyüşümü hatırlamıyorum.

Net olarak hatırladığım ilk şey, karşıma oturan beyaz saçlı doktorun nazik yüzü ve solumdaki sandalyeyi seçen genç papazın küçük gülümsemesiydi. Onların sözleri yıllarca rüyalarımda duyacağım bir litani haline geldi.

Rachel'ım ölmüştü ama oğlu yaşıyordu ve yenidoğan yoğun bakım ünitesindeydi.

"Aramamızı istediğiniz biri var mı? Burada olmasını istediğiniz aileniz ya da arkadaşlarınız var mı?"

Bu soru beni etrafımda gittikçe kalınlaşan sisin içinden çekip çıkardı. *Yüce Tanrım.*

"Aramaları ben yaparım," diye cevap verdim, boş gözlerle duvara bakarak. "Biraz yalnız kalabilir miyim lütfen?"

"Elbette. Bana ihtiyacınız olursa hemen dışarıda olacağım," dedi papaz ve elimi okşamak için uzandı. "Hazır olduğunuzda sizi yenidoğan yoğun bakım ünitesine götüreceğim."

Onlar gittikten sonra oda sessizleşti ve sırf etrafımda yankılanmasını duymak için avazım çıktığı kadar bağırma isteğimle savaştım. O zaman insanların cenazelerde feryat etmeleri için neden yas tuttuklarını anladım. Bazen sesin yokluğu, kırılan bir kalbin acı dolu gürültüsünden daha acı vericidir.

Telefonumu ön cebimden çıkarıp önümdeki masanın üzerine koyarken ellerim titriyordu.

Zil sesinin odayı doldurması sadece bir an sürdü ve ekrandaki isme bakarken başımı ellerimin arasına aldım.

"Alo? Kate? Neyin var?"

"Shane-" dedim sessizce, sesim titreyerek.

"Ne? Beni neden arıyorsun?" Sesi şaşkındı, ama sözlerinin aciliyetinde küçük bir panik ipliği duyabiliyordum.

"Tri-City hastanesine gelmen gerekiyor," diye cevap verdim, gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanıp telefonumun cam ekranına düşerek harfleri ve rakamları bozdu.

"Kim?" Sesi çığına dönmüştü ve nefes alış verişinin ağırlaştığını, hareket ettiğini duyabiliyordum.

"Rachel bir kaza geçirdi." Hıçkırarak ağladım, sesi bastırmak için yüzümü kapattım.

İki araba kapısının neredeyse aynı anda kapandığını duyduğumda umutsuzca "Hayır," dedi. "O iyi mi?"

Başımı salladım, nefesimi toplamaya çalışıyordum.

"Kate! O iyi mi?" diye bağırdı bana, acı dolu sesi odayı dolduruyordu, tıpkı birkaç dakika önce benimkinin de öyle olmasını istediğim gibi.

"Hayır," diye cevap verdim dişlerimi sıkarak, boğazının derinliklerinden bir ses çıkardığını duyduğumda üst dudağımdan sümüğün aktığını hissettim. "O gitti."

Tek kelime etmedi ve bir saniyeden kısa bir süre sonra bağlantı koptu.

Kişi listemi aşağı doğru kaydırıp tekrar GÖNDER tuşuna basarken masanın öbür ucundan bir mendil almak için kendimi zor tuttum. Daha bitirmemiştim.

"Merhaba!" Sesi hem rahatlama hem de üzüntü içinde inlememe neden oldu. "Anne?" diye mırıldandım.

"Katie?"

"BEN-BEN-"

"Derin bir nefes al, bebeğim. Sonra bana sorunun ne olduğunu söyle," diye emretti.

"Senin ve Ellie Teyze'nin buraya gelmeniz gerekiyor," diye bağırdım, sırtımı dikleştirip yüzümdeki yaşları silerek. "Gelemem, ne yapacağımı bilmiyorum." "Tamam, bir uçak buluruz," diye cevap verdi hemen, sanki Portland'dan San Diego'ya uçmak caddenin karşısına geçmek kadar kolaymış gibi. "Şimdi ne

neler oluyor?"

"Rachel bir kaza geçirdi," diye mırıldandım, kelimeler boğazımda çakıl taşı gibi kalmıştı. "Başaramadı ve ben Shane için endişeleniyorum."

"Ah, Katie. Benim tatlı kızım," dedi üzüntüyle. "İlk uçakla geleceğiz, tamam mı bebeğim?" Telefonu kapatıp bağırarak babamı çağırırken sesi boğuklaştı.

"Sadece, ne yapmam gerektiğinden emin değilim," diye hıçkırarak itiraf ettim. "Shane henüz burada değil ve onu görebileceğimi sanmıyorum ve bebek de yoğun bakımda."

"Bebek iyi mi?"

"Evet, onu sadece gözlem altında tuttuklarını söylediler." Ovaladım

alnıma bakıyor, kendimi tüm bunların bir kabus olduğuna ikna etmeye çalışıyordum. Nerede olmam gerekiyordu? Şimdi ne yapmam gerekiyordu? Dünyadaki en iyi arkadaşım o hastanedeydi ama gerçekte değil. Onu görmeye dayanamıyordum. Ona yardım edemezdim. Nereye gitmem gerekiyordu? "Ne yapacağım anne?"

"Sen yeğenini görmeye git." "Ne?"

"YYBÜ'ye gidiyorsun, yeğenini kucağına alıyorsun ve ona her şeyin yoluna gireceğini söylüyorsun," dedi bana, sesinde gözyaşları vardı. "Gidip o bebeği sev. Sage ve çocuklar nerede?"

"Bir komşudalar. İyiler." "Güzel. Bu iyi bir şey."

"Evet."

"Babam birkaç uçak buldu. Yola çıkıyorum prenses," dedi bana nazikçe. "Yakında orada olacağız. Şimdi git ve yeni oğlumuzla ilgilen."

"Seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum. Yola çıkıyorum."

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde Yenidoğan Yoğun Bakım Ünitesi'ne gittim ve birkaç dakika içinde yeni yeğenimi kucağıma aldım. Hemşireler bana onun tüm testleri başarıyla geçtiğini söylediler ve sallanan bir sandalyeye oturup onu göğsüme bastırırken huşu içindeydim.

"Kesinlikle boktan bir başlangıç yaptın, küçük adam," diye mırıldandım tüylü kafa derisine karşı, hafifçe ileri geri sallayarak. "Çok üzgünüm dostum. Muhtemelen anneni ve uzun zamandır içinde bulunduğun o sıcak balonu özölüyorsundur. Bu konuda sana yardımcı olamam."

Burnumu çektim, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölürken gözlerimi kapattım. Tüm vücudum ağrıyordu ve kollarımda o küçük çocuk olmasına rağmen, gün bir çeşit gerçeküstü rüya gibi görünüyordu, bazı kısımları sisli, bazı kısımları ise kristal berraklığındaydı. Yerimden zıplayıp onun uyuyan küçük halini Rachel'a götürmek, yaptığı tuhaf Mohawk şeyiyle ilgili ona takılmak ve erkeklerin hayatın zor kısımlarında nasıl hep uyuyor gibi göründüklerine dair şaka yollu yorumlar yapmak istiyordum. Onun, doğurduğu gürbüz çocuğa gururla gülümsediğini ve benim onu kaptığım için homurdandığını görmek istiyordum.

Her şeyin farklı olmasını istedim.

Bebeği kendime yakın tutarak uzun bir süre gözlerim kapalı, usulca mırıldandım. Oturduğumuz yer sessizdi, sessizliği bozan hiçbir şey yoktu.

Birinin kapıyı açtığını duyana kadar odada kaldım.

Hemşire kapı aralığından, "İşte orada," diye mırıldandı.

Gözlerimi açtığımda Shane'in harap olmuş yüzünü bir metre ötemde gördüm. Zar zor dayanıyor gibi görünüyordu. Kırmızı çerçeveli gözleri benimkilerle buluşmadan önce oğlunu dikkatle süzerken sertçe yutkundum.

"O iyi mi?" diye sordu kalın bir sesle, yüzüme bakarak. Onu hiç bu kadar korkmuş görmemiştim.

"O mükemmel," diye cevap verdim, sesim duygularımla zonkluyordu. "Hemşireler onun bir rock yıldızı olduğunu söyledi."

İki kez başını salladı, eliyle ağzını kapatmak için uzandı, ama başka bir kelime söyleyemeden tökezledi ve neredeyse duyulamayan bir hıçkırıkla dizlerinin üzerine düştü.

Yazar Hakkında

Nicole Jacquelyn sekiz yaşındayken insanlar büyüyünce ne olmak istediğini sorduklarında onlara anne olmak istediğini söylemiş. On iki yaşına geldiğinde cevabı yazar olarak değişti. Hayalleri hep sabit kaldı. Önce anne oldu, sonra da üniversite son sınıftayken -bir kızı birinci sınıfta, diğeri anaokulundayken- oturup bir hikaye yazdı.

Nicole Jacquelyn tarafından da

Kalbimi Kırma

Nicole Jacquelyn ve Önceki Romanı İçin Övgüler,

kırmak benim Kalp

"*Kalbimi Kırma*, aşkın zamana meydan okuduğunu kanıtlayan, yürek parçalayıcı, yürek ısıtan, yürek burkan bir aşk macerası."

-Heidi McLaughlin, *New York Times* çoksatan yazarı

"En İyi Seçim! Nicole Jacquelyn, yeni ve gelecek vaat eden bir seriyi başlatan duygusal olarak kışkırtıcı bir hikaye kaleme almış. İlk sayfadan itibaren bu muhteşem yazar beni kendine bağladı. Kahramanı hem sevdim hem de nefret ettim, ama bu ana çifti sonsuza dek mutlu olmaları için desteklemeye devam ettim. Bu okuyucuyu tatmin eden ve daha fazlasını arzulatan çalkantılı bir yolculuktu."

-NightOwlReviews.com

"*Kalbimi Kırma*, başından itibaren beni büyüleyen, tamamen ilgi çekici, tatlı, yıkıcı, kalp kırıcı ve endişe dolu bir hikâye. Nicole Jacquelyn sizi duygusal iniş çıkışlarla dolu bir rollercoaster yolculuğuna çıkarıyor ve bir ailenin bir kayıptan sonra kendi yolunu bulmasını sağlıyor."

-HarlequinJunkie.com

"Cidden, *bu kitap*. Muhtemelen uzun zamandır okuduğum en bağımlılık yapıcı kitaplardan biri."

-LiteratiLiteratureLovers.com

"Shane ve Kate'in hikayesi bir anlık aşk hikayesi değil. Aşkın her şeyi fethettiği bir hikâye de değil. Dağınık, sinir bozucu, kalp kırıcı ve üzücü. Sonunda işleri yoluna koymaya başladıklarında ise nefes kesici. Her şeye rağmen o değerli çocuklar seviliyor, korunuyor ve el üstünde tutuluyor. Nicole Jacquelyn tüm duygularınızı harekete geçirecek sansasyonel bir hikâye yazmış. Bu kitabı şiddetle tavsiye ediyorum!"

-SmutBookJunkie.com

"HEA'ya ulaşmak için kalbinizi zorlayacak ama kendinizi dolu ve mutlu hissedeceğiniz duygusal bir aşk hikâyesi."

-TheBookHookup.com

"*Kalbimi Kırma, okunması* kolay bir kitap değil ama okunmayı talep ediyor. Varlığını tüketecek. Bu bir aşk ve kayıp hikâyesi - ikinci şanslar ve yeni başlangıçlar."

-TotallyBookedBlog.com

Hachette Digital tarafından yayınlanan bu e-kitabı satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerikler ve en yeni e-kitaplarımız ve uygulamalarımız hakkında haberler almak için haber bültenlerimize kaydolun.

Kaydolun

Veya bizi hachettebookgroup.com/newsletters adresinde ziyaret edin

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Hoş](#)

[Geldiniz](#)

[İthafı](#)

[Teşekkür Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Sonsöz](#)

[*Kalbimi Kırma*'dan Bir Alıntı Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Ayrıca Nicole Jacquelyn](#)

[tarafından Nicole Jacquelyn](#)

[Haber Bültenleri için Beğeni](#)

[Telif Hakkı](#)

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2016 Nicole Jacquelyn tarafından

Kalbimi Kırma'dan alıntı © 2016 Nicole Jacquelyn

Kapak tasarımı Faceout Studios tarafından yapılmıştır. Kapak görseli © Marta Syrko / Trevillion Images. Kapak telif hakkı © 2016 Hachette Book Group, Inc. tarafından alınmıştır.

Hachette Book Group özgür ifade hakkını ve telif hakkının değerini desteklemektedir. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretmeye teşvik etmektir.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptan materyal kullanmak için izin almak istiyorsanız (inceleme amacı dışında), lütfen permissions@hbgusa.com adresiyle iletişime geçin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Sonsuza dek

Hachette Kitap Grubu

1290 Avenue of the Americas, New York, NY

10104 forever-romance.com

twitter.com/foreverromance

İlk Baskı: Eylül 2016

Forever, Grand Central Publishing'in bir baskısıdır. Forever adı ve logosu Hachette Book Group, Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Hachette Konuşmacılar Bürosu, konuşma etkinlikleri için geniş bir yazar yelpazesi sunmaktadır. Daha fazla bilgi edinmek için www.hachettespeakersbureau.com adresine gidin veya (866) 376-6591 numaralı telefonu arayın.

"Thief and a Liar" şarkısının sözleri © 2012 Jeffrey Martin tarafından

yazılmıştır. Tüm hakları saklıdır. Kongre Kütüphanesi Kontrol Numarası:

2016942582

ISBN'ler: 978-1-4555-3800-3 (ciltli), 978-1-4555-3799-0 (e-kitap)

E3-20160802-DA-PC

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.